

PRIETENA

TERESA DRISCOLL

virtual-project.eu

TERESA DRISCOLL

PRIETENA

Original: *The Friend* (2018)

Traducere din limba engleză de:
IOANA DUDA

virtual-project.eu

HERG BENET

2019

AZI – 4.00 P.M.

De ce un prigor? Nu înțeleg... Sunt în toaleta trenului – crăcănată –, aplecată deasupra chiuvetei mici, din oțel inoxidabil, încercând din greu să... doar să respir... la naiba... Ce are de-a face un prigor cu toate astea?

Copilul meu e într-un spital, la mai bine de 400 de kilometri de aici. Niște străini au grijă de el. Habar nu am dacă i-au scos splina. Telefoanele pe care le-am dat nu au ajutat cu nimic. Nimeni nu știe nimic sigur. Haos. Confuzie.

E cu un prieten și personalul medical nu reușește să îi deosebească. Problema asta legată de identitate e groaznică și ireală, însă doar acum îmi dau seama că seamănă: amândoi sunt bruneți, cu ochi căprui și au aproximativ aceeași greutate, pentru că prietenul fiului meu s-a îngrășat dintr-odată. Asistenta cu un ușor accent irlandez a încercat subtil să obțină niște informații de la mine, dar parcă sunt învăluită într-o ceață și nu reușesc să gândesc normal. La un moment dat, m-a întrebat dacă fiul meu are semne distinctive. Alunițe? Pistrui? Vreun semn din naștere?

Mi-au spus deja că paramedicii l-au dezbrăcat. Dar faptul că verifică din nou lista cu hainele, împreună cu asistenta, mă liniștește: un tricou verde cu dinozaur (unul dintre preferatele lui, pe care i l-am călcat special pentru seara aceea) și blugi negri, suflecați, pentru că erau prea lungi. De mult timp vreau să i-i scurtez, dar nu sunt genul acela de mamă și...

Mă întrerupe cu delicatețe, ca să îmi ceară detalii despre păr. Ondulat? Drept? Îi spun că are o coamă mai ciudată – cam ca un semn de întrebare. Obişnuiam să îi trec degetele prin păr când era mic și dormea în brațele mele. Urmează o pauză în timpul căreia îmi dau seama că văd un semn de

întrebare pe marginea chiuvetei. Își cere scuze și îmi spune că a verificat părul, dar nu își dă seama ce vreau să spun.

Nu o mai ascult și mă gândesc la ziua în care fiul meu a decis să se tundă singur. Avea vreo trei ani – se întâmpla în urmă cu un an – și a venit în camera mea cu ochii lui mari, speriați. Era un dezastru. Încă avea foarfecile în mână. Și, pentru un moment, îi văd perfect fața, în locul ăsta oribil și mic. Printre urmele de pe oțelul inoxidabil, îl văd cum se holbează la mine. *Poți să îl repari, mami?* Trenul se zgâlțâie – tâgâdâm, tâgâdâm – virează încet și apoi prinde viteză. Așa că trebuie să mă crăcănez și mai mult ca să îmi țin echilibrul.

Cineva bate încet la ușă și mă întreabă dacă sunt bine, dar e o întrebare cât se poate de ridicolă. Scot niște sunete ciudate, ca de extraterestru, și închid ochii. Îmi vin în minte imagini care se luptă să își facă drum prin toată ceața – momentele și locurile în care ar fi trebuit să prevăd asta. Aș fi putut să opresc totul. Ne-a luat șase luni să ajungem aici și nu îmi vine să cred că am permis să se întâmple așa ceva.

Și apoi din nou vocea asistentei, la telefon – tâgâdâm, tâgâdâm – un pic mai vioaie. Unul dintre băieți are ceva desenat cu pixul pe un braț. O mângălitură care seamănă cu o pasăre – poate un prigor, pentru că are pieptul roșu. Și apoi vrea să știe dacă asta îmi amintește de ceva. Un prigor cu pieptul roșu?

CAPITOLUL 1

ÎNAINTE

Ne-am întâlnit într-o joi. Doi băieți. Două mame. Mult mai târziu, și în special în trenul acela, m-a torturat gândul la curiozitatea și entuziasmul pe care le simțisem atunci când ne-am întâlnit; entuziasmul cu care am lăsat totul să intre în viața mea. Să se întâmple. Dar nimic nu părea să indice turnura pe care aveau să o ia lucrurile – consecințele.

Pe atunci nu știam că cineva urmează să moară, așa că m-am pierdut în rutina unei zile atât de obișnuite, încât, în momentul critic al întâlnirii noastre, m-am lăsat distrasă de tot felul de nimicuri, cum ar fi păstârnacul.

M-am dus la băcănie să cumpăr ouă. Am apucat doar poșeta, iar păstârnacul m-a luat pe nepregătite: era atât de mare. Am cumpărat prea mult pentru plasa de hârtie, așa că am ajuns în piața plină de forfotă a satului cu Ben care mi se legăna pe un șold și păstârnacul împrăștiat în toate direcțiile.

La început nu am remarcat camionul. Am văzut doar mulțimea adunată în fața pub-ului și câteva fețe cunoscute care dădeau din cap, speriate. De abia când am mai făcut câțiva pași, păstârnacul cădea din punga ruptă – la dracu' –, mi-am dat seama ce se întâmplase. Nu era prima oară; în cei patru ani de când trăiam în Tedburry Cross, văzusem și alte accidente identice – șoferi care subestimau curba de pe deal, de lângă pub, și rămăneau prinși între zidul barului și marginea casei sărmanei Heather.

„Sărmana Heather” era o artistă locală care avea cea mai scumpă asigurare imobiliară din sat. Când, în urmă cu vreo doi ani, a trebuit să își refacă o mare parte a zidului bucătăriei, a decis să o vândă.

Dar deja se dusesese vorba despre pericolul camioanelor. Doi cumpărători au renunțat, unul după altul. Și pentru că asta îi speria pe proprietari mai mult decât un război nuclear, consiliul local a lansat o campanie gălăgioasă, absolut inutilă, pentru construirea unei șosele de centură.

— Oh, nu! Nu din nou! auzeam oamenii murmurând, în timp ce îmi testam mușchii abdomenului, încercând să recuperez păstârnacul fără să îl scap pe Ben.

Am făcut câțiva pași înapoi și am văzut-o. Imaginea mea în oglindă. Nou-venita ciudată – o femeie cam de vârsta mea, care la rândul ei ținea un băiat sprijinit pe șold. Era îmbrăcată în negru, din cap până în picioare, cu balerini argintii și accesorii – o orășeancă *chic* pe care o observai de îndată ce își dădea jos ochelarii de soare mari. Avea ochii nespus de albaștri.

L-am văzut pe Nathan, arhitect și prieten de familie, holbându-se în timp ce își sugea burta. Mi-am mușcat buza, ca să nu zâmbesc.

— Dubița ta?

Am înaintat. Băiețelii noștri se priveau unul pe celălalt, curioși.

— Mda. Nu începe prea bine, nu?

Băiețelul și-a îngropat fața în gâtul ei. Ben a făcut exact același lucru, fiecare încercând să se ascundă de privirile celuilalt. Comic.

Din cealaltă parte a pieței, câteva voci urlau la șofer, prins, pentru moment, între cele două ziduri, încercând să vireze înspre stânga. Nu. Nu. Întâi trebuie să se îndrepte. Să meargă în față. Apoi să vireze în direcția opusă.

— Trebuia să ne mutăm în Priory House, a spus și s-a strâmbat. Cel puțin ăsta era planul. Apropo, eu sunt Emma. Emma Carter.

A încercat să întindă mâna, dar fiul ei a protestat, așa că și-a cerut scuze și și-a strâns mâinile, ca să îl ridice într-o poziție mai confortabilă.

Am zâmbit.

— Auzi, locuiesc chiar peste drum. Nu vrei să vii la un ceai? Eu sunt Sophie, iar el e Ben.

— Oh, foarte drăguț că mă inviți, dar nu pot. Trebuie să rezolv problema asta.

— Crede-mă. Va dura. Și e destulă lume aici care să se ocupe de el. În curând o să apară și o echipă de televiziune. Din păcate, nu e prima oară când se întâmplă. E o campanie prin care se încearcă să se rezolve problema.

S-a schimbat la față și m-am simțit vinovată.

— Îmi pare rău. Te-am speriat, Emma. Serios, cred că amândurora v-ar prinde bine să beți ceva. Așa că de ce să nu veniți pe la mine? Băieții se pot juca. Nu e niciun deranj.

— Dar mă simt așa de vinovată...

— Termină. Nu e vina ta. Haide.

M-am dus în stânga, să îi explic lui Nathan ce aveam de gând. Împrăștiam păstârnac peste tot și asta a făcut-o pe Emma să râdă. Câteva capete s-au întors, iar unii încercau să salveze legumele, așa că zâmbeam amândouă de absurdul situației, în timp ce ne îndreptam spre casa mea.

De cum am deschis ușa, m-a izbit – emoția de a avea alături un străin. Am văzut-o cum privește în jos și mi-am amintit cum m-am simțit eu prima oară când am zărit podeaua. Uneori, după ce ne întorceam din vreo vacanță, încă mă surprindea. Lespezile. Nu semănau deloc cu cele perfecte, din magazinele de decor interior, cu tăieturile lor impecabile, așa cum vedeam pe când trăiam în oraș. Acestea erau folosite. Aveau personalitate. Viață. Pietrele erau rotunde și netede. Orice urmă de contur fusese ștersă de sutele de pași care călcasează pe aici în sute de ani. Prima oară când am văzut casă, am vrut să mă așez pe jos și să le mângâi. Îmi doream cu disperare să ating pietrele netede. Mi-a fost atât de rușine. Agentul imobiliar râdea cu gura până la urechi, în timp ce Mark îmi

șoptea să nu mă arăt atât de entuziasmată. *Trebuie să negociem și asta nu ne ajută, Sophie.*

— Ce casă frumoasă!

Emma și-a lăsat fiul din brațe. I-a aranjat hainele și apoi s-a pus pe jos, lângă mine, și a început să mângâie o bucată din colț. Apoi s-a ridicat.

— Sunt geloasă! E absolut minunat.

Iar apoi și-a trecut degetele peste aceeași piatră, una dintre preferatele mele. Atunci am observat că mâinile nu i se potriveau cu restul corpului. Unghii mici și murdare, pielea uscată.

— Ce păcat că multe dintre lespezi au fost distruse. Din nefericire, Priory House are covoare. Am sperat că dedesubt o fi ceva interesant. Am verificat, dar am găsit doar beton.

— Da. Știu.

Hmmm. Ceva nu se potrivea. M-am întors și i-am dus pe băieți în bucătărie, să le dau niște suc de mere. M-am aplecat și l-am privit pe fiul Emmei în ochi.

— Așadar, cum te cheamă, tinere?

— Theo. E prescurtarea de la Theodore.

— Serios? E un nume tare frumos. Am mai cunoscut odată un Theodore.

Nu a schițat niciun zâmbet, așa că m-am întors înspre fiul meu.

— Bine, Ben. Ce ar fi să îi arăți lui Theodore jucăriile din camera ta și să vă jucați împreună? Și vezi că am pus baterii noi trenulețului.

Apoi m-am ridicat din nou. Am simțit și mai puternic senzația aceea. O combinație între anxietate și anticipare. Un străin. O schimbare. O gură de aer proaspăt.

— Așadar, cunoști Priory House? Vai de mine, dar ce tot spun aici? Probabil cunoști toate casele din sat, Sophie.

— Să știi că nu m-aș așeza acolo. E păr de pisică. Apropo, ce vrei? Cafea sau ceai?

— Ceai, te rog. Așa o să pot să îți ghicesc în frunze, în semn de mulțumire. Vai, ia uite!

Îngenunchează în fața scaunului de la fereastră.

— Se pare că cineva încearcă să intre în dubă, prin geam. Crezi că e o idee bună?

— E un om de la fermă. E o idee foarte bună. Reușesc să întorcă remorci cât ai zice pește. Scuze, nu am fost foarte atentă la ceea ce îmi spuneai. La ceai mă refer.

Emma se întoarce înspre mine.

— Piesa mea de rezistență. Ghicesc în frunze de ceai. Am învățat de la bunica mea. Citesc și în palmă. Te deranjează?

M-a văzut că m-am încruntat.

— Scuză-mă, Sophie. Te-am pus într-o poziție neplăcută.

— Absolut deloc, am mințit. Bine. De fapt, cam da. Ca să fiu sinceră, am doar ceai la plic.

A râs în timp ce eu am căutat printre ceștile din dulap.

— E în regulă. Serios. Nu te deranja. Builder e perfect. Cu cât mai tare, cu atât mai bine. Dar să știi că nu glumeam când am spus că ghicesc în ceai. Însă putem să facem asta altă dată.

Apoi s-a întors din nou înspre fereastră.

— Scuze, ai spus că s-ar putea să vină o echipă de televiziune?

— Foarte posibil. E un fel de saga toată povestea asta cu camioanele și strada aceea. Depinde cât o să rămână blocată acolo și cât sunt de ocupați în departamentul de știri. Cu toate că dacă ar lăsa un băiat de la fermă să se ocupe nu s-ar ajunge acolo.

Apoi mi-am dat seama că nu am ceai slab și am încetat să mai caut. Așa că am pus trei pliculețe într-o cană albastră, de porțelan, și m-am dat din calea aburilor, în timp ce turnam apă din fierbător.

— E foarte frumos din partea ta că ai grijă de mine și de Theo. Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată în Streatham.

— Așadar, vii din Londra?

— Nu chiar. Vin din Franța, de fapt. Am petrecut câteva luni acolo, cu mama mea.

— Înțeleg.

— Mă îndoiesc. E totul cam complicat. Nu există niciun domn Carter, în caz că te întrebi. Nu a existat niciodată. Sper că asta nu e o problemă, într-un loc mic, ca ăsta. În primul rând, sper să fie așa pentru Theo.

— Nu fi prostuță.

Am simțit cum mă înroșesc, în timp ce duceam la masă cele mai frumoase cești pe care le aveam.

— Așa. Câteva luni în Franța, spui? Pare minunat.

Și apoi Emma m-a surprins din nou. A tresărit. Ochii albaștri îi străluceau, în timp ce se juca cu părul negru, lung. Semn că nu avea atât de multă încredere în ea pe cât părea să arate. Trăgea de timp și mi-a părut rău de ea când i-am văzut disconfortul în timp ce privea băieții care se jucau în cameră. Stăteau întinși pe jos și aranjau camioanele, unul în spatele celuilalt, paralel cu trenulețul. Amândouă îi priveam. Am așteptat.

— Pare că se înțeleg de minune. Theo era cam emoționat din cauza mutării. De fapt, și eu.

Apoi, cu o voce sigură:

— Dar cred că îmi va plăcea aici.

Zâmbea din nou. Și nu doar cu gura, ci și cu ochii, care, de abia acum am văzut, aveau multe nuanțe: verde și maro țâșneau din albastru.

Un detaliu neobișnuit m-a făcut conștientă, din nou, de tot amestecul acesta neașteptat de emoții. Curiozitate și ceva ciudat. Ceva ce, în acel moment, nu reușeam să identific.

AZI – 4.30 P.M.

Și la ce folosește, mai exact, splina? Privesc pe geamul trenului și încerc din răputeri să îmi amintesc de vreo oră de biologie sau de vreun

documentar care m-ar putea ajuta, dar nu reușesc. În schimb, îmi amintesc de femeia cu copil neastâmpărat, care stă la câteva locuri mai încolo. Și iPhone-ul. În mai puțin de un minut sunt pe coridor, lângă ea.

— Îmi pare rău să dau buzna așa și nu mi-aș permite să o fac în alte condiții, dar sunt disperată. Trebuie să caut ceva și azi am la mine telefonul acesta oribil. Vă plătesc.

— Poftim?

— Puteți să îmi împrumutați telefonul dumneavoastră? Vă rog. Doar un minut. E vorba despre fiul meu. Are doar patru ani.

— Fiul dumneavoastră de patru ani are telefon mobil?

— Nu. Nu. Nu mă explic. Nu vreau să îl sun. Trebuie să caut ceva online, despre el. A fost rănit și, uitați, nu vreau să mă fac de râs.

Trebuie să iau o pauză. Cuvintele mi se opresc în gât și ochii mei par să îi spună: *Vă. Implor. Din. Tot. Sufletul.* Asta spune privirea mea.

— Uitați ce e. Sunt disperată. Țsta e telefonul meu de rezervă și nu am date mobile.

Îi arăt telefonul vechi.

— Ah. Ok. Înțeleg. Ei, bine...

Își privește fiica, care desenează o poză cu o zână într-un roz absolut oribil.

— Mda. Vi-l pot împrumuta. Cred...

Își deblochează telefonul și mi-l dă. Cu greu reușesc să îmi înfrâng invidia că fiica ei e acolo. În siguranță.

— Vă mulțumesc din tot sufletul. Nu durează mult.

Cinci minute mai târziu, sunt așezată pe locul meu și cuvintele îmi apar în fața ochilor. O parte integrală din sistemul imunitar. Așa cum mă temeam, splina e importantă. Un organ în formă de pumn, aflată sub cutia toracică și deasupra stomacului. Iau notițe pe spatele carnetelului. Pagina de net spunea ceva despre sistemul de

filtrare al corpului. Trombocite, celule albe și roșii. Fără splină, riscul de infecții crește. Și e pe viață. Trebuie să iei penicilină și alte antibiotice în fiecare zi... Iar el are doar patru ani.

M-a sunat asistenta de serviciu. I-a scăpat faptul că trebuie operat. Apoi a încercat să remedieze situația. Mi-a spus că nu e sigur, până când medicul nu va fi luat o decizie. Și trebuiau să își dea seama care dintre cei doi băieți era Ben...

Simt cum mi se face rău. Splina, splina. Mă simt slăbită, demnă de milă. Și trebuie să fiu puternică, pentru fiul meu. Închid ochii și îmi dau seama că îmi doresc din tot sufletul să fie splina prietenului său cea care stă într-o tăviță de oțel inoxidabil, în sala de operație. Ce oribil din partea mea! Îmi e rușine, dar nu mă pot abține să gândesc așa. Orice mamă m-ar înțelege. Copilul meu. Micuțul meu. Și, dintr-odată, în trenul ăsta mizerabil, simt că nu mai am putere să îmi pese de nimic altceva.

CAPITOLUL 2

ÎNAINTE

Cel mai ironic e că eu am vrut să ne mutăm la țară pentru că am crezut că e mai sigur. A fost planul meu, nu al lui Mark. Eu am insistat. În primii doi ani, după ce ne-am căsătorit, chiar ne plăcea Londra. Teatrele. Restaurantele. Podurile. Forfota. Locuiam într-un apartament din nordul Londrei și aveam vedere spre golf. Birouri din marmură neagră, canapele albe, pufoase și jafuri constante la restaurantul cu kebab din zonă.

Trăiam visul oricărui orășean: iubire la prima vedere și prieteni care, rând pe rând, au avut copii. Mergeam cu metroul și comandam mâncare exotică. Treceam cu ușurință de la toate astea la certuri despre faptul că rata criminalității e crescută și școlile de stat nu sunt bune. Pe măsură ce hormonii începeau să își facă de cap, toți prietenii noștri s-au îndepărtat, încet, încet, și și-au construit vieți absolut diferite: Ryan și Elain și-au deschis un complex turistic în Franța. Sally și Eden și-au găsit posturi în învățământ, în Noua Zeelandă, iar Simon și Stella s-au îndreptat spre divorț.

Apoi ne-a venit și nouă rândul.

— Londra nu e locul potrivit unde să îți întemeiezi o familie, Mark. Nu mergem niciodată la muzeu, Mark. Și vorbesc serios. Ai văzut școala de stat din zonă? E obligatoriu să ai un cuțit la tine.

— O să ne dăm copilul la o școală privată.

— Noi nu credem în sistemul privat de învățământ.

— Ipocrizia e permisă post-partum.

Îmi privea pânțele în timp ce stăteam acolo, în fața lui, în bucătăria în negru și alb din noul apartament cu o cameră. Eram însărcinată în cinci luni.

Planul lui Mark era foarte simplu. Ne vom muta într-un apartament mai mare, cu sistem de securitate automat. Mi-a luat doar câteva săptămâni să îl conving să ne mutăm din Londra, printr-o campanie nerușinată care a implicat multă friptură și mult sex.

— O să mă simt mai în siguranță la țară, Mark. Voi fi un alt om. O să gătesc mai mult. O să fie mai puțin stresant. Și exact de asta are nevoie copilul. De asta avem și noi nevoie.

Și așa, în timp ce noi doi continuam să ne contrazicem dacă să ne mutăm sau nu în suburbii, am început să lucrez la reinventarea noastră.

Și am decis: dacă voi lua o pauză de la carieră, ca să mă ocup de familie, o voi face cu surle și trâmbițe. De mică eram îndrăgostită de Devon și îmi imaginam, nespus de optimistă, că, încetul cu încetul, Mark va fi putut să își transfere afacerea în Exeter. În cel mai rău caz, la Bristol.

— Ești nebună, Sophie? La Devon? Îți dai seama cât timp îmi va lua să vin și să mă întorc de acolo? Nu o să mai am timp să muncesc.

Și apoi au început să vină broșurile – grămezi, grămezi în cutia noastră poștală din Londra. Case de țară și hambare și câmpuri de vis unde să îți pui hamacele. Și golf. Mark se simțea tot mai dezarmat. Și atunci am văzut amândoi Tedbury-ul.

Un sat minunat, cu o biserică din secolul 13, și un pub, și magazin și școală primară. Și, pe lângă toate astea, Tedbury ne oferea un bonus deosebit, ce includea o piață tradițională cu șase magnolii care în fiecare primăvară aruncau cu confeti roz pe locuitorii care își plimbau câinii dimineața devreme și își parcau mașinile seara târziu.

— Aș fi fericită la țară. Știi foarte bine, Mark.

* * *

Cum de fraza asta a apărut de nicăieri și a început să mă macine, după ce am cunoscut-o pe Emma? Toată plictiseala și frustrările. Era vina mea, sută la sută. Am plecat din Londra visând la

viața aceasta și, totuși, în momentul în care mi-am dat demisia din postul de senior copywriter al unei corporații publicitare... ați ghicit, a început să îmi lipsească.

Și în momentul în care aveam în brațe copilul atât de mult dorit, cu colici, am fost prima care s-a gândit: *Ce am făcut?*

Tânjeam după freamătul orașului. M-a cuprins un sentiment oribil și paralizant, de vină, în timp ce îl vedeam pe Mark cum făcea ture dus-întors pe autostradă.

A încercat să împartă vina cu mine. Inițial, a plănuit să își mute afacerea aici. Apoi a renunțat. Dar eu sunt cea care a greșit cel mai mult. Eu nu am luat în considerare vulpea care va fi mâncat găinile, lemnul umed care nu ardea, cerul înnorat care plana deasupra noastră ca vata în bradul de Crăciun. Și faptul că al doilea copil nu mai apărea, ceea ce transforma pauza mea de carieră într-un purgatoriu infinit al singurătății.

Odată la câteva luni, mă gândeam la același lucru: *Du-te înapoi la serviciu, Sophie*. Al doilea copil nu vine, chiar dacă îmi întârzie ciclul. O săptămână ce nu se mai termina. Două. Visam. Speram. Și apoi inevitabila dezamăgire.

— Și? Cum e?

Am deschis un ochi. Mark stătea cocoțat pe pat.

— Cum e cine?

Nu știam despre cine vorbește. Nu l-am auzit când s-a întors aseară.

— Nu ați auzit nimic din ce ți-am spus, Sophie?

Și acum mă simțeam și mai vinovată, în timp ce îi priveam bărbia și mă întrebam ce s-o fi întâmplat. Parcă avea bărbie frumoasă. Unde a dispărut? Și alte soții fac asta? Își privesc soții după ce dispare vraja și își spun: „Doamne, Dumnezeule. Mereu ai arătat așa?”

— Scuze. Scuze. Nu m-am trezit de tot. La cine te referi?

— Femeia misterioasă despre care vorbesc toți în pub.

— Pub?

— Dormei deja când am ajuns acasă.

— Așa că te-ai dus la una mică.

— Trei.

M-a sărutat pe frunte. Respirația îi mirosea a bere.

— Dar am semnat un contract săptămâna asta. Așa îți pot asigura în continuare viața asta minunată. Am sărbătorit. În fine. Era și Nathan acolo. Și nu vorbea decât despre o dubiță cu mobilă, care a intrat în casa lui Heather, ieri, și despre o femeie misterioasă după care i s-au aprins călcâiele. Spune că a recunoscut-o, pentru că e cântăreață de jazz. A spus că tu ai salvat-o, așa că am primit instrucțiuni precise să aflu tot, înainte de meciul de golf.

— Iar joci golf cu Nathan?

— Ei, care e treaba? E vreo vedetă?

Mă încruntam tot mai tare pe măsură ce continua să vorbească. Am petrecut o oră plăcută cu Emma, dar nu, niciun cuvânt despre muzică. De fapt, nu am vorbit deloc despre muncă, ceea ce mi-a convenit de minune.

— Nu am recunoscut-o. Și ea nu a spus nimic.

— Of, Doamne. Ești fără speranță. Mă duc să fac cafea.

— E destul de ciudată, dacă stau să mă gândesc bine. Un pic glamour, dar cu tendințe de Totnes. A vrut să îmi ghicească în ceai și în palmă, ceea ce mi s-a părut ciudat. Mi-a spus ceva despre o bunică țigancă. Dar mi-a plăcut de ea. De fapt, s-ar putea să fie exact ingredientul de care are nevoie locul acesta. Oricum, e prea drăguță pentru Nathan. O să o previn.

Pentru că menționasem Totnes, Mark făcea acum tot felul de semne pacifiste, hippie. Totnes e un oraș ciudat din apropiere, cu un trecut și mai ciudat.

— Nathan e sigur că e cântăreață?

— Și una chiar faimoasă în lumea jazz-ului, se pare. Cică a apărut la Jools Holland. Dar ce îți spun? Tu nu urmărești ce se întâmplă în lumea muzicii.

— Ba urmăresc.

— Ba nu. Și mai bine nu te-ai băga să îi spui ceva despre Nathan.

Am ridicat din sprâncene; Mark și-a ridicat mâinile.

— Așa. Cafea.

Mi-am închis ochii în timp ce pleca și închidea ușa. I-am auzit pașii lui Ben. Apoi pe Mark, care l-a ridicat în aer, jucându-se de-a avionul și gâdilându-l. Ah, da. Am zâmbit când mi-am amintit de ce m-am căsătorit cu el. *Tati poate să facă micul-dejun. Tati poate să se joace de-a avioanele. Tati poate...*

Și apoi Mark m-a trezit din nou – posibil zece minute sau o oră mai târziu, nu aveam nici cea mai vagă idee – și stătea lângă patul meu cu o tavă. Avea o expresie perplexă. Cafeaua cu spumă demonstra că avusese loc o bătălie cu espressoorul. Pe tavă mai era ziarul, un buchet de flori și un misterios pachet de ceai Darjeeling. Un ceai verde, puternic, într-o cutie cu litere aurii. De calitate. Frunze.

— Flori?

— Și înainte să spui că nu trebuia, să știi că nu am nicio legătură. Le-am găsit pe trepte, alături de ceai. Despre ce e vorba?

— Noua noastră cântăreață.

— Ceai?

A făcut ochii mari, holbându-se la cadou, și am început să îl tachinez – am ridicat din umeri și am aranjat pernele.

* * *

O oră mai târziu, după ce am făcut duș și m-am îmbrăcat, am coborât. Mark troncănea cu ceștile

din dulap în timp ce își căuta echipamentul de golf. Absolut inutil, din moment ce geanta era în garaj.

L-am urmărit în timp ce o muta acolo, săptămâna trecută, și spunea cum ar fi mult mai ușor dacă ar fi lăsat-o în portbagaj. Am tăcut. A urmat o serie de înjurături.

Am pus florile în apă și l-am rugat pe Ben să îi aducă încălțările.

— Poftim? Nu reușesc să îmi găsesc echipamentul de golf.

Vocea lui Mark, din fundul dulapului, a fost urmată de un sunet puternic de sticlă spartă. Și apoi liniște mormântală. L-am pus repede geaca lui Ben și ne-am îndreptat înspre ușă.

— Încearcă în garaj, dragule. Ne vedem mai târziu.

* * *

Așa cum mă temeam, plimbarea până la Priory House a fost și familiară, și ciudată. Sunetul pietrișului, mirosul florilor îmbobocite, mugetul unei vaci de lângă gardul viu, enervată pentru că am deranjat-o în timp ce lua micul dejun – și deși recunoșteam toate acestea, aveam o senzație ciudată în stomac. Pentru că nu Caroline îmi va fi deschis ușa mare a grajdului, nu la masa lui Caroline mă voi fi așezat. Nu voi fi simțit aromele și mirosurile cunoscute. Masa la care, cu doar câteva luni înainte, stăteam amândouă și așteptam să vedem o linie albastră pe testul de sarcină, linie care nu a mai apărut.

Acum că Emma locuia acolo, trebuia să mă obișnuiesc cu noua înfățișare a casei mai devreme decât mă așteptam, încercam să îmi imaginez cum o să mă simt. Același spațiu. Alte canapele.

— O să o vedem pe Caroline, mami? S-a întors?

— Nu. Caroline s-a mutat. Ți amintești? O să ne vedem cu doamna cea nouă și fiul ei, Theo... L-ai cunoscut ieri. Ei o să locuiască de acum acolo.

Pe scările de la intrare a trebuit să îl țin pe Ben de mână, pentru că voia să năvălească înăuntru.

Caroline niciodată nu închidea ușa.

— De ce sunăm, mami? Și unde o să stea Caroline când se întoarce?

— Nu se mai întoarce. Ți-am spus. Nu mai ții minte?

— Pentru că i-ai zis că e un gândac?

— Ajunge, Ben.

Apoi, surpriză. Heather a deschis ușa.

— Oh, Sophie. Hai înăuntru! Scuză-mă. Emma are mâinile ocupate.

I-a zâmbit lui Ben și ne-a condus în bucătărie, prin sufragerie. Acolo, Emma scotea porțelanuri și boluri dintr-o cutie. Am fost surprinsă să aflu că se cunosc, având în vedere noua gaură din peretele lui Heather.

— Fără dueluri la răsărit? Fără lupte în noroi? M-am temut că o să vă dați în judecată.

— Doamne ferește! Emma a fost minunată. Firma care se ocupă de mutare s-a ocupat și de toată hârțogăria. Mi-au făcut asigurare completă. Nici aici, nici la mine nu sunt prea multe stricăciuni. Trebuie făcute niște reparații mici. Daaar – și acum își întoarce privirea înspre gazdă – Emma ghicește viitorul.

— Am auzit.

— Mi-a citit în frunze de ceai și în palmă. Uimi-tor! Ca tipul ăla de la Barbarican. Hai, Sophie. Musai să îți citească și ție, urgent!

Am atenționat-o din privire.

— De fapt, nu vrem să stăm. Am venit doar să îți mulțumesc pentru flori, Emma, și să îți propun ceva. Te-ar deranja dacă Theo ar veni la noi să se joace uneori?

Apoi am coborât tonul vocii:

— Dacă nu îi e rușine, oare ar vrea să vină acum? Așa ai și tu spațiu să despachetezi. Dar dacă ai impresia că e prea din scurt, nu îți face griji. Era doar un gând.

— Nu îmi e rușine, dar nu mai vreau să mă joc cu trenulețele.

— Nu. Nu. E în regulă, Theo.

I-am făcut cu ochiul Emmei, amintindu-i de cearta în legătură cu podul care s-a dărâmat.

— Să știi că avem foarte multe jucării acasă, Theo. Dar depinde numai de tine. Preferi să o ajuți pe mami să despacheteze?

Cei doi băieți se priveau, tăcuți.

— Am dinozauri, a spus, condescendent, Ben.

— Carnivori?

Ben a dat din cap.

— Bine. Dacă ai T-Rex, vin.

— Super. Putem să ne jucăm de-a Jurassic Park.

— Nu ai văzut Jurassic Park, Ben.

— Ba da, l-am văzut.

— Am mai discutat despre asta. Nu l-a văzut, le-am liniștit pe Emma și Heather din nou și le-am făcut cu ochiul. Subiect sensibil.

Emma i-a ciufulit părul lui Theo și a izbucnit în râs când el s-a ferit. Apoi a dat drumul la fierbător și a insistat să rămânem puțin, cât să bem ceva, și a trimis băieții în grădină.

— Nu-ți face griji: fără ceai. Nu îți ghicesc. Îți fac o ceașcă de cafea, Sophie. Așa nu o să te simți în centrul atenției. Balanțele urăsc asta.

Am privit-o pe Heather. Emma a rânjit.

— Nu te uita așa la mine. Nu i-am spus absolut nimic. Habar nu am când e ziua ta, Sophie. Nu am cont de Facebook. Vezi? Ți-am spus că e bună.

Între timp, Emma s-a așezat și se ștergea pe mâini, așteptând să fiarbă apa. Și, bineînțeles, reacția mea.

A

— Îmi pare rău, Sophie. Știu că nu ar trebui să te tachinez, dar am pus pariu. Balanță, da?

Avea dreptate. 20 octombrie. Cu toate astea, era ceva care mă oprea să îi confirm.

— De fapt, voiam să te întreb un lucru, Emma. Doar ca să mă asigur că nu mi-a scăpat ceva important. Tu cânti?

— Cânt?

— Da. Ești cântăreață, de meserie?

CAPITOLUL 3

ÎNAINTE

Patru zile mai târziu, Emma privea în jos, la Tedbury, și dintr-odată i-a venit un gând. Ieri a cumpărat vederi de la un magazin din sat: o versiune romantică și ireală a satului, învăluit într-o ceață blândă. Photoshop, cred. A cumpărat un top și i-a spus vânzătorului că le va folosi ca să anunțe că s-a mutat. Le-a aruncat la gunoi de cum a ajuns acasă; nu avea nicio intenție să spună cuiva unde e. Și acum?

Din punctul ăsta unde se afla acum, Emma putea observa că vederile nu fuseseră truate. Departe, sub ea, ceața dimineții inunda valea exact ca în imaginea de pe vedere, în timp ce în partea de sus vacile își rumegau micul-dejun. Era scăldată în lumina soarelui, care contrasta cu toate astea. Ok. Așadar nu era un truc fotografic, ci topografic. Emma a zâmbit, fiind conștientă că ceața nu va dura prea mult. Se gândea la bunica ei, căreia îi mulțumea că a învățat-o așa ceva; femeia, înaltă și uscățivă, pe care o cunoștea drept Granny Apple, a învățat-o să se trezească dimineața ca să culeagă ciuperci. *E blestemul casei*, îi explica în urmă cu ani de zile, în timp ce mergeau desculțe prin rouă. Și totuși, iată. Iată cât de tare se înșală. Câte le scapă.

Ah, da, s-a gândit Emma. Cât de multe ne scapă.

— Ăla e fum, mami?

În Franța a mers pe jos, cu Theo în marsupiu, dar momentul acela era de mult trecut. Acum mergea alături de ea și vorbea. Se plângea. Mormăia. Vorbea încontinuu.

— Nu, Theo. E ceață.

— Doare?

S-a plâns mai ales pentru că a trebuit să se trezească așa devreme. Din fericire, Emma și-a amintit un alt truc al bunicii.

— O să avem clătite când ne întoarcem. Asta o să fie răsplata noastră.

— Cu sirop de arțar, mami?

Emma a ignorat întrebarea și și-a amintit nu de tigaia de pe aragazul din fața rulotei bunicii, ci de clătitele din Franța – îndemânarea cu care femeia de la piață le învârtea pe farfuriile mari și Theo care se ridica pe vârfuri, să vadă mai bine. Mirosul de zahăr caramelizat și ciocolată caldă care plutea prin aer exact asemeni ceții; și atunci, cu gândul la Franța, Emma a simțit cum i se strânge stomacul, ca de fiecare dată când se gândea la mama sau la bunica ei – cele două femei care nu puteau sta una lângă cealaltă. Cel puțin nu în aceeași cameră. Nu în aceeași propoziție. Nici măcar în același vis.

— O să îmi dai sirop de arțar, mami?

Emma s-a prefăcut că nu îl aude. A învățat că, până la urmă, renunță să întrebe. Își imagina cioburi și faianță spartă, peste tot în bucătăria mamei ei, în Franța, și ecoul propriei voci, furioasă. Nu se putea controla. *Cine a făcut asta, Theo? Iar ai fost tu? Să îți ceri scuze imediat de la mami și bunica, dacă tu ai făcut asta.*

— Hai, Theo.

Emma și-a ridicat bărbia. Trebuie să fie mai atentă la fiul ei aici, în Tedbury.

— Clătite cu sirop de arțar.

Mult mai atentă. Acum că strada se vedea de la mulți kilometri, a ridicat mâna să bată palma, în semn că o să îl ducă în spate, acasă. Da. Un lucru drăguț, așa cum ar face Sophie. Era mândră de ea că s-a gândit la așa ceva, dar Theo nu a răspuns. Și-a smuls mâna din a ei. Ceva i-a atras atenția. Fața i s-a îmblânzit când a auzit un lătrat venind dinspre câmpie. Și-au întors amândoi capul.

— Theo! a strigat Emma din toți răunchii.

Era un golden retriever, dar oricât de blândă se spune că ar fi rasa, animalul era atât de mare, încât era imposibil să nu te sperii. La auzul lui Theo care urla îngrozit, animalul s-a întins la pământ, dând încet din coadă. Avea ceva în bot.

— L-a mâncat. Mami, l-a mâncat.

Emma nu reușea încă să își dea seama ce i-a distras în așa hal atenția lui Theo. În timp ce încerca să îl liniștească, au auzit o voce care striga cu putere:

— Bella! Bella! Aici, fetița. Vino aici! se auzea din susul câmpiei.

Când s-a întors, Emma l-a văzut pe Nathan, tipul din piață pe care l-a întâlnit în prima zi. Avea cizme de vânătoare. Câinele a răspuns imediat – întâi și-a întors capul și apoi s-a supus total. A revenit, prin noroi, la stăpânul său, dând din coadă și lăsându-l pe Theo să aștepte.

Emma l-a luat în brațe și l-a strâns cu putere. A văzut cum câinele a pus ceva la picioarele lui Nathan, care era atent și surprins. A început să caute ceva în buzunar.

— E în regulă. Stai, Bella, stai.

În timp ce se îndrepta înspre ei cu pași mari, înfășură acel ceva cu grijă, în batistă.

— Îmi cer scuze. Doar lătratul e de ea. Uite, e încă vie.

S-a aplecat înspre Theo.

Apoi a deschis cu grijă batista și, spre surprinderea Emmei, acolo era o pasăre. Speriată.

— Mă mir că nu a leșinat din cauza șocului. Dar am dresat-o să ridice prada foarte blând. Vezi? Nu a rănit-o.

A tras un pic batista. Pasărea închidea și deschidea încet ciocul, de parcă încerca să ciripească. Pe aripa stângă avea o pată de sânge. Nathan a acoperit-o rapid când l-a văzut pe Theo tresărind.

— Nu Bella l-a rănit. Îți dau cuvântul meu. E sânge uscat. Nu e proaspăt. Probabil s-a luptat cu o

altă pasăre. Scuze, dar nu îmi amintesc cum te cheamă, micuțule.

— Theo. E prescurtarea de la Theodore.

— Așa. Exact. Pe mine mă cheamă Nathan. Prescurtarea de la Nathaniel.

Theo nu doar că nu i-a răspuns, dar nici măcar nu a schițat vreun zâmbet. Emma, cu sprâncenele ridicate, a bălmăjit o explicație deasupra capului fiului ei – *îi plac foarte mult păsările* – în timp ce se străduia să șteargă cu un șervețel urmele tristeții lui.

— Îmi pare rău pentru toate astea, dar îmi pare bine să te cunosc cum se cuvine, Emma.

Nathan i-a întins mâna și a strâns-o cu putere pe a ei, în timp ce o privea în ochi.

— Eram în piață când ai ajuns.

— Da, știu. Sophie mi-a povestit despre tine.

— Serios?

Nathan a făcut o pauză. Continua să o privească în ochi, fără să clipească. Apoi s-a întors și s-a aplecat din nou înspre Theo.

— Ei, bine, Theo, se pare că ai salvat un prigor.

— Un prigor? Dar credeam că apar doar de Crăciun.

— Nu, nu doar de Crăciun. Sunt aici tot timpul anului. Și sunt foarte teritoriali. Se luptă mult.

Emma s-a ridicat.

— Ești și ornitolog?

— Oh, nu.

Nathan a început să își netezească pantalonii.

— Partenerul de pahar, Tom. Știe aproape tot despre păsări.

Dintr-odată, s-a luminat la față.

— Știi ceva, tinere? De ce nu ducem pasărea la mine acasă, locuiesc aproape, și de acolo îl sunăm pe Tom și să îl întrebăm ce crede?

Theo și-a privit mama, ca să îi vadă reacția.

— Mergeam acasă, să mâncăm clătite.

— Ei bine, să știi că și eu să fac niște clătite foarte bune.

— Serios?

Emma l-a privit în ochi și apoi s-a uitat la ceas.

— Bine. Hai, du-te. De ce nu?

Hambarul, care se afla adânc în câmpie, era unul neobișnuit, pentru că nu se găsea poziționat în fața fermei. Se întindea pe doi acri, ceea ce îi oferea independență și intimitate. Scările duceau la niște uși minunate, din stejar, solide. Sufrageria și bucătăria erau deschise.

— Uau!

Theo se uita mirat la podeaua din lemn.

— Pot să mă descălț?

— Nu, Theo.

Emma observase ceramica scumpă de pe măsuțele joase. Dacă Theo s-ar fi descălțat, ar fi alunecat și măsuțele ar fi fost victime sigure.

— Te rooog.

— Am spus nu!

Iar vocea ei era fermă.

Mamă și fiu priveau înjur în timp ce Nathan ținea pasărea sus, iar Bella adulmeca, extaziată. Până la urmă i-a dat-o Emmei – *o ții, te rog?* – și a dus cățeaua în grădina din spate. Câteva minute mai târziu, Nathan a reapărut cu o cutie de pantofi, în care Emma a pus pasărea.

— O să îl sunăm pe Tom.

Nathan s-a spălat repede pe mâini, apoi a luat telefonul și a mers în bucătărie. Deschidea dulapul cu cești cu o mână și forma numărul cu cealaltă.

— Între timp, clătite... Simțiți-vă ca acasă, vă rog. Dacă o puteți ierta pe Bella, Theo, e în grădină. Știe să facă aport. Sunt câteva mingi pe peluză. Cobori pe scări și deschizi ușile acelea, mari. E foarte prietenoasă. Pe cuvânt.

Apoi s-a întors înspre Emma, care s-a încruntat dintr-odată și apoi s-a înroșit.

— Dar dacă mama ta nu e de acord... Câinele e cuminte, te rog să mă crezi. Știu că unii părinți...

— E în regulă, atâta timp cât îl pot urmări de pe geam.

Theo a examinat cu atenție fața mamei lui, iar când a aprobat din cap a ridicat din umeri și a coborât pe scări.

Nathan și-a pus telefonul sub bărbie, în timp ce vorbea cu Tom. Concomitent, amesteca ingredientele pentru clătite. Emma era surprinsă să vadă că nu citea nicio rețetă în timp ce cântărea cu încredere faina și spărgea ouăle. În tot acest timp, îi povestea lui Tom ce se întâmplase.

— Da. Bella a speriat săraca pasăre. Știu că de obicei nu reușesc, dar un tânăr flăcău a găsit-o și acum e un pic supărat. Poftim? Da. Jumătate de oră e bine.

S-a uitat la ceasul de pe perete.

— Am pus-o într-o cutie de pantofi, acum. Ok. Ne vedem. Fac cinste cu prânzul. Salut.

Emma îl analiza cu atenție. Și el, și casa lui au surprins-o. Camera era mai mult decât se așteptase – se așteptase să vadă lemn și piele închise la culoare. În schimb, canapelele mari, încăpătoare, erau în culori deschise, diferite nuanțe de crem, iar pe pereții din piatră albă niște tablouri pictate într-un stil naiv.

— Ce loc frumos!

— Mulțumesc. Cu toate că nu aș mai face-o deschisă, dacă aș lua-o de la capăt. A părut o idee bună atunci, dar te sature să tot simți miros de mâncare peste tot.

A zâmbit. Cu o mână a amestecat aluatul și cu cealaltă a pus telefonul la loc. În tot timpul acesta, o țintuia fix, fără să mai fie atent la altceva.

— Așadar, îți place să gătești?

Nathan și-a privit burta și apoi s-a uitat surprins la Emma, care a izbucnit în râs.

— Iar tu am auzit că știi să ghicești în globuri de cristal.

O tachina, în timp ce lua o tigaie atârnată deasupra aragazului.

— Și cum ai aflat?

— Oh, ăsta e Tedbury, Emma. Nu poți să tragi o bășină fără ca imediat să nu apară la ziar.

Emma s-a uitat pe fereastră, la Theo, care se juca cu câinele, pe peluză.

— Bineînțeles, cântatul mă ține destul de ocupată.

— *Touché*. Cu toate că insist să îți spun că acea neînțelegere nu mi se datorează.

Se pare că vina era a unui agent imobiliar care avea impresia că va putea vinde casele la un preț mai mare dacă spunea că diferite vedete se mută în zonă.

— Anul trecut era solistul vocal al unei trupe de băieți. Anul acesta, o cântăreață de jazz... Și toată lumea, bineînțeles, a crezut că e vorba de tine.

Nathan s-a oprit din amestecat aluatul și s-a întors înspre Emma, care se uita în grădină.

— E în regulă. Nu e nimic acolo cu care ar putea să își facă rău, în afară de o drujbă, a adăugat, zâmbind. Așadar, dacă Sophie ți-a vorbit despre mine, înseamnă că știi totul despre trecutul meu întunecat. E o fată de treabă. Am fost împreună în consiliul târgului. Îmi place de ea. Îmi pare rău doar că nu e de acord cu mine, dar soțul ei e un foarte bun jucător de golf.

— Cu mine a fost foarte drăguță, Nathan. Foarte primitoare. Așa că te rog să nu o vorbești de rău.

A pus prima clătită în tigaie și a întins-o.

— Ciudat cum prima clătită nu iese niciodată. Oare de ce se întâmplă asta?

Privea cu atenție aluatul care începea să se coacă.

— Am trăit în Franța o perioadă, la mama mea. Acolo s-a îndrăgostit Theo de clătite.

Nathan nu a răspuns, fiind concentrat la tigaie. Pe prima a aruncat-o într-un bol. În tot timpul acesta, Emma l-a privit cu atenție cum prepara alte câteva, rapid și cu mișcări de expert, și le pune pe o farfurie.

— Gata. Acum se fac bine.

— De fapt, Sophie mi-a atras atenția asupra ta. A spus că ai fost căsătorit de două ori și s-a terminat rău de fiecare dată.

— Ah... a zâmbit din nou. Păi, probabil că Sophie cea minunată are dreptate. Dacă aș fi întâlnit o femeie ca ea în urmă cu câțiva ani, probabil că acum aș fi fost bine, ca să o spun pe șleau. Însă ea e genul de femeie care vede totul în alb și negru, nu?

— Ți-am spus să nu o vorbești de rău.

— Oh, dar nu o fac. Și mie îmi place de ea. Serios. E foarte deșteaptă și cu simțul umorului. Spuneam doar că nu prea le are cu griul vieții.

Și, dintr-odată, a devenit serios.

— În timp ce eu, mereu...

A făcut o pauză și s-a încruntat.

— Să spunem că, pentru mine, nuanțele de gri au fost mereu cele mai interesante.

A privit-o pe Emma, ca să îi vadă reacția, dar ea s-a întors înspre fereastră. S-a întors și el înspre aragaz.

— De aceea am învățat să gătesc. Și ar fi mai bine să îl chemăm pe micul campion, să ia micul dejun.

Emma privea pe fereastră cum Theo deținea de acum controlul asupra câinelui. O puneă să facă aport și să stea.

Și în timp ce îl privea făcând toate astea, Emma a avut un sentiment cunoscut de anxietate. I se vedea pe fața care i se reflecta în fereastră. Și-a relaxat trăsăturile, intenționat. Abia aștepta să aranjeze lucrurile în Tedbury, dar după ce se întâmplase în Franța și Manchester, știa că trebuie să fie cu băgare de seamă. Să o ia încet.

— Mă bucur nespun că ne-am întâlnit azi dimineață, Nathan.

Emma s-a întors pe neașteptate și, intenționat, a făcut ochii mari.

CAPITOLUL 4

ÎNAINTE

BALANȚĂ.

*Azi trebuie să
renunți. Să fii mai
distantă. Fii
puternică, atentă și,
mai ales, mai puțin
îngrijorată. Fii mai
liniștită. Nu îți pasă.
Azi nu îți pasă. Asta
e ce trebuie să faci.*

— Ești sigură că nu vrei să vin cu tine? Pot să anulez ședința.

Vocea lui Mark mă chema înapoi în cameră.

— Poftim?

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, nu, Mark. Nu e nevoie. E în regulă.

Am pus ziarul deoparte și mi s-a făcut rușine. Nu îmi citesc niciodată horoscopul.

— Nu spui doar așa?

— Nu. Pe cuvânt.

Cel puțin, nu obișnuiam să îl citesc. Am împins ziarul și mi-am mai turnat cafea.

— Dar... Ben... nu o să fie ciudat?

— E în regulă. Emma s-a oferit să aibă grijă de el.

Am zâmbit pe dinăuntru.

— Se înțelege foarte bine cu Theo. Păcat că Theo e un pic mai mic și nu o să înceapă școala în același timp. De fapt, chiar m-am gândit să o invit pe Emma la cină, în curând. O să îți placă de ea. Mi-ar plăcea să îi mai prezint câțiva oameni. Să o ajut să se integreze. Știi cum sunt oamenii pe aici.

— Bineînțeles. Cum crezi că e mai bine. Poate îl invităm și pe Nathan, mai ales că i s-au cam aprins

călcâiele după ea. Mă suni când termini?

Și-a închis diplomatul. Apoi a sorbit din cafea și a încercat să se ascundă de mine, nu care cumva să îl văd că se uită la ceasul de pe perete. Rutina noastră de luni. El se preface că nu se grăbește, eu mă prefac că nu mă supăr.

— Sunt bine. Pleacă, să nu prinzi trafic. Serios că sunt bine.

Nu sunt bine deloc. Trebuie să fiu mai puțin îngrijorată.

Am reușit să zâmbesc în timp ce mă săruta pe creștet. Apoi m-am așezat, nemișcată, în timp ce ieșea din bucătărie. Îmi simțeam pulsul în gât pe măsură ce auzeam sunetele atât de cunoscute: cum închide portbagajul, dă drumul la motor, roțile pe asfalt și apoi o pauză în care verifică peluza înainte să iasă. După care, liniște.

Uneori puteam să stau ore întregi și să las liniștea să îmi roadă sufletul. Doar eu și casa — Ben, care se juca sus, în camera lui. Îmi aminteam de zilele acelea îngrozitoare și apoi, mai târziu, când stăteam imobilă și îl priveam pe Ben. Era pe atunci un bebeluș, în costum cu galben și albastru. Stătea în scaunul de mașină, pe podea. Aștepta. De marginea scaunului era atârnat un set de chei. Scaunul era în formă de păianjen multicolor, din pluș. Fiecare pereche de picioare, de o culoare diferită. Albastru. Roșu. Galben. Verde. Ben se juca în timp ce aștepta. Era mai răbdător decât meritam. Îl priveam și mă gândeam: *ce așteaptă?* Mi-am împreunat mâinile, ca într-o rugăciune, și mi-am acoperit gura.

— Hai, Ben. Ia-ți rucsacul. Mergem la Theo.

* * *

În timp ce stăteam în sala de așteptare și priveam tablourile făcute de niște amatori, mă gândeam că, practic, ar trebui să fim înregistrați la altă clinică. Tedbury, aflat între Modbury și Aveton Gifford, intra în jurisdicția Modburyului, dar nu mi-am dat seama de asta când ne-am mutat și ne-

am înregistrat la un doctor de familie dintr-o clinică de la câțiva kilometri. Nu m-a întrebat nimeni nimic și mă bucuram că am făcut „greșeala” asta. Nu voiam ca toți din sat să își bage nasul în treburile noastre. Toate programările acestea.

Pe pereți erau vreo 12 tablouri, unele foarte frumoase. Un pastel cu o barcă – minunat. 60 de lire, dar rama era oribilă. Mă gândeam dacă ar merita să îi pun altă ramă. Încercam să îmi imaginez unde aş putea să îl agăţ în casă când am auzit un bip și am văzut mesajul pe ecran. Mi-am văzut numele în litere roșii. Doctorița Elder. Camera patru.

— Așadar...

M-am așezat și am început să trasez o linie imaginară pe pantaloni, exact acolo unde cordonul maro ajungea la genunchi. Mi-a venit în minte o imagine cu Emma în hainele negru-argintii. Mi-am privit șlapii uzați și unghiile de la picioare nefăcute.

Doctorița Elder e drăguță. Îmi place de ea. Una dintre puținele femei doctor din zonă. Uneori trebuie să aștept și o săptămână ca să intru la ea, dar sub nicio formă nu aş putea să merg la un bărbat. Nu pentru problema aceasta.

Doamna Elder are înjur de patruzeci de ani și patru copii. Pe birou, o poză cu ei. Rama e vișinie. Două fete cu părul blond și doi gemeni, băieți, mai mici, cu pistrui pe nas și pomeți. Oare cum face față cu familia și serviciul? Are bonă? Mă întreb dacă ar fi trebuit să fac la fel. A citit întâi o foaie de pe birou, apoi s-a uitat în calculator. A început să se încrunte. Mi-am simțit inima în gât. Și apoi, în sfârșit:

— Vestea bună e că totul este în regulă. Testele de sânge confirmă că ovulația e perfectă. Și văd că ultima oară am vorbit despre analizele soțului tău. Și acestea sunt în regulă.

Am simțit cum mă îndrept de spate și am dat din cap. Aș fi vrut să mă simt ușurată, așa cum se aștepta doamna Elder să fiu, dar nu s-a întâmplat. Treaba e că știam deja că am o ovulație normală. Doar testele m-au costat cât o mașină.

— Și atunci de ce nu rămân însărcinată?

Doctorița a strâns din buze.

— Ți-am zis și ultima oară. Uneori nu există nicio explicație.

S-a uitat la poză.

— Uneori, tot ce putem face e să așteptăm.

M-am uitat la rândul meu la poză. Fiecare pas clar, calculat. Doamna Elder nu avea timp de așteptat.

— Dar cu Ben am rămas însărcinată foarte repede.

— Când se întâmpla asta?

A mai citit o dată notițele.

— Acum doi ani și patru luni.

Imediat mi-a părut rău că am deschis gura așa de iute. Îmi venea să plâng.

— Și ai vorbit cu soțul tău despre opțiunile pe care le-am discutat data trecută?

— Da, mint eu. E de părere că ar trebui să așteptăm.

Nu am spus de ce crede asta.

— Știu că îți e greu, Sophie. Dar în majoritatea cazurilor, e așa cum spune soțul. Sunteți încă tineri. Știu că e ușor să vorbești, dar cel mai bun lucru pe care poți să îl faci e să te relaxezi. Ia-ți o vacanță. Detașează-te. Încearcă să nu te mai gândești așa de mult la asta.

Se uită din nou pe ecran.

— Așa. Reamintește-mi. Lucrezi?

— Încă nu.

Simt cum mă înțepă ceva în gât. Îmi ard ochii.

— Plănuiam să mă întorc la serviciu după al doilea copil.

— Știi că nimic nu îți garantează că istoria se va repeta, Sophie. Urmărim cum evoluează situația...

— Nu îmi e teamă.

Îmi zâmbește din nou, cu blândețe.

— Uite cum stă treaba. Hai să mai așteptăm vreo două luni. Apoi, dacă nu se întâmplă nimic, aș vrea să vă văd pe tine și pe soțul tău. Vom discuta toate opțiunile, ca să înțelegeți amândoi tot ce se poate despre tratament.

— Da. E foarte bine așa.

— Te mai pot ajuta cu ceva, acum?

Însă când am ajuns în mașină, pe pilot automat, neconștientizând prima jumătate a zilei, mi-am dat seama că am plecat fără să o salut pe doamna Elder. Fără să îi mulțumesc. Mi-am amintit de vremea în care eram mică și mergeam la biserică. Mă trezeam că se termina rugăciunea și nu îmi aminteam nimic până în acel moment. Oare am spus-o? Sau ce s-a întâmplat duminica trecută? Ori în cealaltă?

Eram pe scările de la Priory House și durerea din gât era încă acolo. Așa că nu a fost nicio surpriză – cu toate astea, nu a fost mai puțin rușinos – când am răbufnit în bucătăria Emmei, în timp ce îmi puneam întrebări.

— Ești bine, Sophie?

Era o liniște apăsătoare, lacrimi de nervi pe care încercam să le opresc, ca să nu îmi distrugă fața, corpul meu îndreptat spre fereastră, privirea în grădină. Îngrozită. Și apoi, înainte ca Emma să poată răspunde, m-am simțit și mai umilită când a intrat Ben pe ușă.

— Mami, mami! Ce s-a întâmplat?

Am înghețat. Ben a făcut ochii mari. Emma s-a apropiat de mine și mi-a luat mâna stângă în a ei.

— Mami are un ghimpe în mână. De la ușa din față. Trebuie să i-l scot. Tu ai avut vreodată un ghimpe?

— Da. Când m-am cățărat, în parc.

— Atunci știi că doare. Și mami va fi foarte curajoasă.

— O să folosești un ac încins?

— Îmi e teamă că trebuie, da.

S-a strâmbat, cu brațele rigide, pe lângă corp, pumnii albi, și a ieșit.

Căutând în van un șervețel prin buzunare, am acceptat până la urmă unul de la Emma.

— Doamne. Îmi pare atât de rău.

— Nu fi prostuță.

Emma m-a prins de umeri și m-a îndreptat spre un scaun, la masă.

— Așa. Stai jos. Îți fac o cafea tare.

Mi-am suflat nasul cu putere.

— Mulțumesc. Și ai fost foarte isteată. Cu Ben, zic.

Și atunci, în timp ce Emma turna băuturile, am început să inventez povestea pe care ar fi urmat să o spun. Dar chiar în timp ce prima idee prindea contur, Emma s-a așezat la masă în fața mea. Avea o privire atât de ciudată și aștepta să îi povestesc – dungile verzi și maro din ochii ei păreau atât de vii –, încât adevărul mi-a țâșnit pe gură, de parcă buzele nu mai erau în stare să îl țină înăuntru. Așteptarea. Alarmerile false. Ziua în care am stat în exact aceeași bucătărie, cu Caroline – ciclul îmi întârziase două săptămâni. Eram atât de sigură, atunci. Mi-am dat voie să mă emoționez. Dar nu. Mereu, la sfârșit, al naibii test spunea „nu”. Depresia. Depresia post-natală. Timpul întunecat și lung până am fost diagnosticată. Zilele nesfârșite în care mergeam ca un zombie. Nu mă îmbrăcam. Nu mă spălam. Mark habar nu avea ce să facă. Ben stătea în scaunul lui mic, de mașină. Confuz. Așteptând...

— Îmi pare atât de rău, Emma. În mod normal nu fac asta. Îmi pare rău că am izbucnit așa. Ar trebui să plec.

M-am ridicat.

— Nu pleci niciunde. Așază-te la loc și respiră. Adânc și încet. Vorbesc serios. Inspiră, expiră, încet, până te calmezi.

Am ascultat-o. *Inspir. Expir.* Fac exact cum mi-a spus. *Inspir... Expir...* Și înainte să îmi dau seama, totul a început să mi se arate clar, în fața ochilor. Cum am mințit-o pe doctoriță. Că Mark nici nu se gândește să apelăm la inseminare artificială. Îi e teamă că am putea face gemeni și depresia post-natală ar reveni, iar gemeni ar fi prea mult. Pentru amândoi. În timp ce eu – copil singur la părinți – îmi doream cu disperare o soră sau un frate pentru Ben.

— Știi că Ben ar trebui să fie îndeajuns. Mă uit la tine și Theo. Sunteți minunați împreună. Și unii oameni nu fac copii deloc – vorbeam din ce în ce mai repede – și o parte din mine se simte vinovată pentru că sunt atât de obsedată de ideea asta, dar e chiar atât de greșit că mai vreau un copil? E atât de groaznic?

Emma a tăcut.

— Mi-am citit azi chiar și nenorocitul de horoscop. Îți vine să crezi cât sunt de penibilă?

— Uite, Sophie. În legătură cu asta, semnele zodiacale. Nu ar fi trebuit să spun nimic. E un fel de distracție inocentă. Nu m-aș ocupa niciodată la modul serios de astfel de chestii. Nu e ceva important.

— Nu. Nu asta am vrut să spun.

Îmi pun capul în palme.

— Oh, Doamne, Emma. Chiar l-am citit.

Și am izbucnit amândouă în râs. Emma mi-a dat cutia cu șervețele.

— Emma, îți jur că nu eram în halul ăsta. Atât de distrusă.

Mi-am suflat din nou nasul.

— Viața la țară. Mă înnebunește, încetul cu încetul.

— Și tu nu ai mai lucrat de când l-ai născut pe Ben? Absolut deloc?

Am dat din cap.

— Eram în publicitate. În industria asta nu există conceptul de part-time. Eram convinsă că o

să am doi copii, unul după altul, și o să mă întorc la serviciu. Planul era să îi mutăm afacerea lui Mark odată ce familia ar fi fost completă.

— Și nu te-ai gândit niciodată la o bonă?

Am făcut o grimasă, imaginându-mi copilul de opt ani cum își ținea bona de mână, în timp ce maică-mea căuta cheile de la mașină. O grămadă de bagaje în hol. Același sărut de rămas bun, parfumul care învăluia holul cu promisiunea vederilor. Toate acele vederi. De ce trebuie să fie așa de greu pentru mame? Muncești? Nu muncești? Alb. Negru.

— Nu. Nu mă entuziasmează ideea unei bone. Oricum. Alegerea mea – greșeala mea. Mutarea aici. Pauza din carieră. Totul. Și nu regret nimic. Pentru binele lui Ben, vreau să spun. Îl iubesc de nu mai pot. Doar că nu mă așteptam să fie atât de greu.

O priveam pe Emma, să îi văd reacția, dar fața ei nu îmi spunea nimic.

— Iartă-mă. Ne-am pus pe amândouă într-o situație proastă.

M-am ridicat din nou: *Doctorița are dreptate. Sunt obsedată de ideea de a avea un copil. Să îmi iau o vacanță. Să nu mă mai gândesc atât, îmi ziceam.*

Și atunci expresia Emmei a început să se schimbe. Pentru un moment, s-a uitat pe fereastră și apoi din nou la mine. Zâmbea de parcă tocmai avusese o revelație. În următorul moment, scotocea într-un sertar din dulap și a început să vorbească, nervoasă:

— Ia uite! Să îmi spui tu dacă asta e o idee proastă.

Acum căuta într-un al doilea sertar, scotocind printre hârtii când, dintr-odată:

— Ahaaa. Aici erau!

S-a întors la masă cu o grămadă de bucăți din ziare, pe care le-a întins în fața mea.

— După cum spuneam, nu trebuie să fii politicoasă. Nu e nicio grabă, dar plănuiam să văd o grămadă de locuri cu Theo, în vara asta, înainte să înceapă grădinița. Uite – mi-a arătat o poză cu hotelul Burg Island – trebuie să văd locul ăsta. Art deco. Și castelul Drogo. De asemenea, vreau să văd casa Agathe Christie. Și nu trebuie neapărat să spui da.

Acum ea era cea care vorbea tot mai repede.

— Nu tuturor le plac clădirile. Iar Theo și cu mine ne simțim bine doar noi doi. Ca să fiu sinceră, îmi fac griji pentru el, pentru că nu prea are prieteni. După cum spui tu, e singurul copil. Dar dacă vrei să ni te alături... bineînțeles, împreună cu Ben. Dacă te-ar ajuta și ți-ar mai distrage atenția, te-ar ține ocupată pe perioada verii. Mie mi-ar face mare plăcere dacă ai vrea să vii cu noi.

Am privit toate bucățile de hârtie întinse pe masă și apoi m-am uitat din nou la Emma. Făcuse ochii mari și privirea îi era plină de speranță. În acel moment, Ben a apărut în pragul ușii. Încă avea pumnii strânși și mâinile pe lângă corp.

— Ești bine, mami? Ți-a scos ghimpele?

— Da, dragul meu. Vino aici. Sunt bine. Emma m-a salvat.

M-am întins ca să îl iau pe Ben de mână, l-am tras lângă mine și i-am șoptit Emmei *mulțumesc*. Eram surprinsă să văd cât de bine mă simțeam, deja. Ușurare combinată cu acea amorțeală generală care urmează după un plâns sănătos și care mi-a amintit la timp să îmi retrag mâna „rănită”, în timp ce umerii lui Ben se relaxau. La fel că ai mei.

AZI – 5.15 P.M.

Ce naibii? Trenul merge mai încet. Frânele scârțâie. Mă uit prin vagon. În sfârșit, ne oprim

într-o haltă. Pasagerii se apleacă să se uite pe fereastră.

— De ce ne-am oprit?

Îmi dau seama că întrebarea e stupidă, dar nu îmi pasă. Suntem între stații. Ultima, la doar zece minute distanță. Nu are niciun sens. Lumea ridică din umeri. Pasagerii care au loc la fereastră continuă să își lungească gâturile, dar nimeni nu poate vedea ce se întâmplă în fața trenului.

— Nu ne putem opri. Chiar nu ne putem opri aici. Îmi strâng cu atâta putere pumnii, încât unghiile îmi intră în carne.

Câțiva dintre pasageri se privesc, alarmați de reacția mea. Nu îmi pasă. Am stomacul strâns. Sunt nervoasă. Nu am nicio informație certă de la spital. Încă nu pot diferenția băieții.

În timpul ultimei conversații, m-am gândit să împrumut din nou telefonul femeii și să trimit o poză. Dar e prea târziu. Ambii sunt în operație, acum. Ceea ce înseamnă că habar nu au care dintre băieți e cel care își va pierde splina. Care e în mai mare pericol. În sfârșit, se aude o voce în difuzor. Mecanicul de locomotivă? Controlor? Cine știe.

— Doamnelor și domnilor, ne cerem scuze pentru această întârziere neprevăzută. Ne-au fost semnalate niște probleme în față. Așteptăm noutăți. Vă vom anunța de îndată ce vom avea mai multe informații.

Mă uit la ceas. Mai avem de mers aproape două ore. Privesc din nou pe fereastră. Stânga, apoi dreapta, încercând să îmi dau seama unde naibii suntem. În mijlocul pustietății, acolo suntem. De pe câmp se întoarce o vacă și mă privește fix în ochi. Surrey? Somerset? Dumnezeu știe.

Scot telefonul vechi și mă duc în spațiul dintre vagoane. Formez numărul pe care l-am primit de la polițist. Mă enervează ușa care se tot activează și trebuie să mă tot mișc, ca să nu se închidă. În sfârșit, răspunde cineva, dar e un alt polițist. Doamne, Dumnezeule! Irosesc timp prețios

încercând să explic tot ce s-a întâmplat. Cine sunt. Până la urmă reușesc să mă înțeleg cu el. Oare nu pot să trimită o mașină după mine, la gară, când ajung? Cu toate că de obicei sunt o grămadă de taxiuri.

— Nu, nu. Asta e problema. De aceea vă sun. Trenul s-a oprit. Suntem blocați în mijlocul pustietății. Nu știu de ce.

— Îmi pare rău.

Pauză.

— Îmi imaginez ce frustrant trebuie să fie pentru dumneavoastră.

— Dar nu puteți să faceți nimic?

O altă pauză.

— Nu cred că înțeleg ce vreți să spuneți. Ce ați vrea să facem? Cum credeți că vă putem ajuta?

— Habar nu am.

Mă mișc și ușile alea cretine se activează din nou. Habar nu am de ce, dar îmi vine în cap cuvântul elicopter.

— Un elicopter. Nu puteți să trimiteți un elicopter care să mă ducă la spital? Poliția are elicoptere, nu?

Mă uit la câmpul de lângă tren. Vacile. Îmi imaginez cum eliberez spațiul, ca să aterizeze elicopterul.

— Un elicopter?

Tonul pe care o spune mă face să vreau să plâng, din nou.

— Îmi pare rău, dar nu e o resursă pe care o putem folosi în astfel de cazuri. Dar dacă trenul are întârziere, poate putem trimite o mașină. Unde sunteți?

— Nu știu. Nu ne spun ce se întâmplă.

Îmi zice să îl sun și să îl informez imediat ce am noutăți, ca să poată lua o decizie. Îl întreb din nou dacă mai au detalii despre accident. Ce, mai exact, i s-a întâmplat lui Ben al meu? Ce s-a întâmplat cu ambii băieți?

Urmează o pauză lungă. M-am săturat. Disperată, îi cer să vorbesc cu detectivul Melanie Sanders. Îi spun că va vrea să știe ce se întâmplă. Pentru Dumnezeu. El chiar nu își dă seama ce s-a petrecut în Tedbury vara asta? Ce rol am jucat în toată povestea? Îmi privesc mâinile și mă lupt cu teama, când încep să îmi amintesc.

Cuțitul. Tonul meu e aproape isteric. Încearcă să mă prostească, din nou. Spune că prioritatea a fost să ducă băieții la spital. Tratamentul. Încearcă să pună totul cap la cap, ca să înțeleagă ce s-a întâmplat, dar doamna detectiv Sanders e ocupată. O să aflu mai multe când voi ajunge eu însămi la spital.

— Dar sunt blocată în nenorocitul ăsta de tren! Trebuie să aflu acum.

Alte platitudini.

— Ascultați-mă. Trebuie să o țineți departe de băieți.

— Poftim?

Vorbesc mai încet.

— Emma Carter. E implicată în accident. Cred că și pe ea o operează. Nu știu. Politica de confidențialitate. Nu vor să îmi spună. Dar trebuie să o țineți departe de băieți. De amândoi. În special de fiul meu. Insist să o țineți departe de fiul meu, Ben. Înțelegeți? Vreau să vă notați asta.

Vocea lui e complet schimbată, acum. Îmi pune tot felul de întrebări, la care nu pot răspunde. Mă crede isterică, nebună. Îmi reamintește că și fiul Emmei Carter a fost rănit. Speră că ea îi va putea identifica, atunci când va fi conștientă.

— Nu! Nu! Tocmai despre asta e vorba. Nu faceți așa ceva! Nu o lăsați lângă copii!

Îmi spune că înțelege că sunt supărată și nervoasă și că îl va ruga pe agentul care se ocupă de caz să mă sune când va ști mai multe. Își notează ce i-am spus. La spital va afla tot ce are nevoie.

— Așadar, nu dumneavoastră vă ocupați de caz?

— Nu.

— Atunci dispari! Dispari!

Închid și încerc să sun din nou la spital. Hai. Hai. E ocupat. Apoi o sun pe Heather. Intră mesageria vocală. Îmi privesc mâna și văd. Roșul. Sângele, gros și cald, pe degetele mele. Privirea din ochii ei. Cuțitul. Apoi simt briza. Ploaia. Îmi mut valiza lângă ușă și mă așez pe ea. O să fie greu. Oh, Doamne! Femeia aceea iese pe geam. Îmi dau seama că nu e așa de greu. La a treia tentativă, reușesc și eu să ies din tren.

CAPITOLUL 5

ÎNAINTE

— Ce ți s-a întâmplat?

Stăteam în bucătărie și mă holbam la soțul meu. Peste tot, urme ale petrecerii. De obicei îmi place perioada aceasta, de după chef. Când respiri ușurat că ultimul invitat a plecat, te retragi în bucătărie, ești un pic cherchelită, dar bine dispusă, și mândră și zâmbești, fericită că ai făcut efortul.

— Uite ce e. Chiar îmi pare rău, Sophie. Nenorocita de răceală.

L-am privit din nou.

— Mi-am cerut scuze de la invitații tăi. Am făcut tot ce am putut.

— Ei, bine, dacă asta e tot ce poți tu, Mark, Dumnezeu să ne ajute. Și te rog să mă ierți că am crezut că sunt invitații noștri. Știi tu... În casa noastră.

Mașina de spălat vase era plină, așa că am turnat apă caldă în chiuvetă și am început să aranjez paharele de vin și apă. M-am întors cu spatele la el.

— Putem să vorbim despre asta dimineață?

Își făcea un Fervex.

— Blatul sau vasele, Mark? Și nu poți să mai bei din ăla. Ai băut deja unul, în timpul cinei.

— Asta a fost acum câteva ore.

— Mark, se întâmplă ceva la muncă? Ceva ce nu îmi spui?

— De ce zici? Am răcit. Punct.

M-am uitat la ceasul din bucătărie. 23.30. Nici pe departe o reușită. Am invitat două cupluri, ca să o cunoască pe Emma. Oameni de treabă. Gill Hartley, care lucrează la primărie, soțul ei, Antony, și profesorii din sat, Brian și Louise Packham.

De obicei, familia Hartley nu pleca înainte de ora 2 noaptea, dar nu am fost surprinsă când până

și ei au hotărât să își ia tălpășița. La un moment dat, Mark s-a dus să își caute Fervexul și a dispărut atât de mult, încât mi-a fost teamă că a adormit.

— A fost o seară frumoasă. Ai făcut o treabă minunată, ca de obicei, Sophie. Mâncarea a fost excelentă.

— În timp ce soțul meu parcă era Houdini.

— Hai că nu a fost chiar așa de rău. Mai scutește-mă. Am avut o săptămână groaznică. Nu am vrut să împrumut toată camera cu miros de lămâie. L-am băut în biroul meu. Și știi bine că în momentele bune de abia îl suport pe Antony, cu poeziile lui.

— Am crezut că îți place familia Hartley.

— Îmi place, dar o să facă bani din tâmpeniile alea când o zbură porcul. Nu suport poeziile lui.

Mark a amestecat Fervexul și apoi a aruncat lingurița în chiuvetă. L-am simțit cum se mișcă în spatele meu. M-a prins de talie. Stăteam nemișcată, furioasă și ridicolă cu mânușile galbene din cauciuc.

— Nici să nu te gândești să stai pe lângă mine. Nu vreau microbii tăi.

— Sophie, îmi cer încă o dată scuze, draga mea. Ai dreptate. Nu sunt în apele mele. Nu era momentul potrivit. Am avut o săptămână grea. Dar nu am vrut să îți cer să o anulezi. O să mă revanșez data viitoare.

— Dacă va mai fi o dată viitoare. Cred că de acum înainte toată lumea o să stea departe de tine.

— Hai, pe bune. Nu a fost chiar așa de rău.

— Ba chiar a fost. Mark, ideea era să o ajutăm pe Emma să se integreze. Să cunoască oameni noi. Nu să îi evaluăm CV-ul. Ce contează ce a făcut înainte să se mute aici? De ce naibii a trebuit să vorbești încontinuu despre...?

Mark mi-a dat drumul.

— Nu ți-a plăcut de ea, nu?

M-am întors ca să îi văd reacția. A ridicat din umeri. Privirea lui îmi spunea că nu m-am înșelat.

— Nu, pe bune, Mark. Dă tot afară. Ce ți se pare în neregulă cu ea?

— Nu știu. A fost un pic...

— Un pic cum?

— Nimic important. A fost doar o senzație.

— Senzație? Ce înseamnă asta?

— Nimic. Nu mă băga în seamă. Răceala asta e de vină.

— E vorba de Tedbury, nu? Cum apare ceva nou și interesant în Tedbury, trebuie să fie vreo senzație. Ceva de care să te iei. Ceva care să nu îți convină. Ceva care să pună Londra într-o lumină bună. Măcar eu încerc să fac ceva bun din toate astea.

— Ești ridicolă.

— Și atunci care e treaba, Mark? Te-ai enervat pentru că nu am amânat cina doar pentru că Nathan, prețiosul tău partener de golf, nu a reușit să ajungă? Despre asta e vorba? Ți-a trecut prin cap că Nathan, cu tot trecutul lui, e ultimul lucru de care are nevoie Emma?

— De când decizi tu ce au sau nu au nevoie alții? Și de când decizi tu pe cine are sau nu are nevoie Nathan să placă?

M-am uitat în pământ.

— Uite cum stă treaba. Îmi pare rău că nu îți place Nathan, dar nici pe mine nu mă încântă Antony Hartley. Ca să fiu sincer, m-am săturat de toată poezia asta de doi bani despre viața la țară, despre cum așteaptă să îi vină inspirația ca să picteze vederi și non-sensurile despre poeziile lui, în timp ce unii dintre noi chiar încercăm să ne câștigăm existența. Știi tu – înainte și înapoi pe autostradă.

Am clipit. Perioada mea de pauză era un coșmar, dar totul trebuia să fi fost temporar. Cu mult timp în urmă, am decis să ne hotărâm asupra locului, după ce se va fi născut al doilea copil. Și a fost Mark cel care s-a răzgândit și a decis să amâne mutarea companiei.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să spun lucrul acela despre navetă. Și nu vreau să spun că tu nu muncești, Sophie. Întâi Antony și apoi Emma. Nu putem să nu mai discutăm despre asta, te rog? Mă simt foarte rău. Epuizat. O să îmi cer din nou scuze prietenilor tăi.

Din nou: *prietenii tăi*. M-am gândit la Antony și Gill și căsuța lor roz, de lângă biserică.

Cu toate că nu stăteau grozav din punct de vedere financiar, mereu ne-au invitat la ei la masă de când ne-am mutat la Tedbury. Vin bun. Mâncare bună. Oameni drăguți, cu care vorbeam despre cărți și artă și toate celelalte lucruri pe care le iubeam. Au făcut un efort în seara asta, pentru Emma. Antony a vorbit cu ea despre Sartre și existențialism, reguli și rebeli.

Și apoi am pus totul pe pauză și i-am privit fața soțului meu, care, să fiu sinceră, se vedea că are febră. Avea transpirație pe frunte și gât. Am început să mă simt vinovată și mi-am dat seama că ar fi trebuit să amân cina până când Nathan ar fi fost disponibil. Dar adevărul e că nu mă încânta ideea să îi fac lipeala cu Emma. Da, era șarmant, însă imatur și infidel. Asta se întâmplase în ambele căsnicii: le înșelase.

— Îmi place Emma. E ca o gură de aer proaspăt. Am Suspinat.

— Cum spui tu.

Nu părea convins.

— Ce ai zice să îți duci microbii în pat, Mark?

— În camera noastră sau în cealaltă?

— O să te las să alegi.

CAPITOLUL 6

ÎNAINTE

BALANȚĂ.

*Nu fiecare oră trece
la fel. Întreabă un
insomniac cât e de
lungă noaptea.*

— Soțul tău nu mă place, nu?

Mi-a spus asta la vreo două săptămâni după faimoasa cină. Mă uitam la valurile care se spărgeau de stânci și mi-am întors capul ca să văd cum spuma intră printre pietre. Acolo le plăcea băieților să pescuiască. Aveau plase pentru raci, scoici și, în zilele norocoase, stele de mare.

Nu știam cum să răspund întrebării Emmei. În schimb, mă gândeam la horoscopul de azi. Noua mea plăcere vinovată. Tema de acum: orele nu sunt la fel. Există oameni pe care îi cunoști de ani de zile și habar nu ai cum sunt de fapt. În timp ce... pe alții? Am clipit și m-am întors înspre Emma. Clipeam des, din cauza vântului.

— Mark urăște sfârșiturile de săptămână. Trebuie să conducă foarte mult. Nu o lua personal, Emma. Nu are o problemă cu tine sau cu familia Hartley sau cu altcineva, ci cu Tedbury. Niciodată nu a vrut cu adevărat să ne mutăm aici. Ar fi preferat să își rupă o mână. Planul era să își transfere și afacerea, dar nu a ieșit cum ne-am dorit.

Emma m-a privit fix în ochi, și apoi mi-a zâmbit înainte de a-și întoarce capul. După vreo două zile de la cină, Gill ne-a invitat pe mine și pe Emma la cafea. Avea concediu o săptămână și a făcut o plăcintă cu mere absolut delicioasă. A încălzit-o și

ne-a servit-o cu înghețată de casă și cu espresso. A pus cafeaua în niște căni portocalii, mici, superbe.

— Și, mai e răcit Mark?

Gill încerca să fie politicoasă, dar mi-am dat seama din privirile pe care le-a schimbat cu Emma că vorbiseră deja despre cina dezastruoasă.

Mereu mi-a plăcut Gill și îmi părea rău că nu îi putusem oferi o seară frumoasă. Lucra în primăria din Plymouth, iar Antony studia. Era clar că ea își dorea copii, dar se pare că Antony nu. Îmi imaginez cât era de greu pentru ea. Din când în când, o surprindeam cum îl privește pe Ben. Avea o privire atât de tristă...

M-am uitat la cei doi băieți, care făceau un castel de nisip imens, la câțiva metri de noi. M-am simțit vinovată când Ben s-a ridicat dintr-odată și a rămas nemișcat, în timp ce Theo fugea cu două găleți de apă, pe care urma să le toarne în canalul adânc pe care îl săpaseră în jurul castelului. Era vina mea – teama lui Ben de apă. A căzut în piscină chiar în prima vacanță în care l-am dus. M-am întors doar un moment cu spatele și l-am scăpat din priviri.

Acum stătea în nisip, cu pumnii strânși, și îi simțeam tensiunea, frica în timp ce îl privea pe Theo cum se așeza în genunchi, în apă. Uneori, nici baie nu voia să facă. *Nu îmi place. Nu îmi place să stau în apă. Te rog, nu mă obliga. Vreau să fac duș.*

Mi-am închis ochii, să îmi amintesc mai bine. Ben care se sufoca în timp ce Mark îl scotea din piscină. De abia împlinise doi ani. Trupușorul îi tremura, din cap până în picioare, în timp ce îl înveleam într-un prosop. Vina mea.

Ce rușine îmi era...

Am deschis ochii și l-am văzut pe Theo, care se întorcea de la țarm. A atins brațul lui Ben, ca să îl liniștească, și i-a dat una din cele două găleți cu apă. Ce copil dulce. Prezența lui îi făcea bine lui Ben, așa cum și prezența Emmei îmi făcea bine

mie. M-am întors înspre ea. Da. Aș fi vrut ca Mark să o placă și el, și în felul acesta să o putem invita la noi și în weekenduri. S-a mai întâlnit cu Mark de câteva ori, de la cină, dar relația lor nu s-a îmbunătățit deloc. Am oftat la gândul că nu pot face nimic și trebuie să renunț. Prietena mea. Alegerea mea. Nu e capăt de țară. Emma se întorsese la îndeletnicirea ei: sorta scoicile dintr-un coș mic, de plastic. Mi-am prins părul. Puțin mai departe, pe plajă, un câine săpa cu atâta spor, de parcă voia să găsească Australia. Un copilăș într-un cărucior încerca să își dea jos nisipul de pe față. Înghețata lui. Ce mândru era de ea! Mama l-a luat în brațe și a încercat să salveze cornetul cu înghețată. Copilul era nespus de furios și roșu la față când a apărut stăpânul câinelui și și-a cerut scuze.

* * *

Așa era de vreo două luni, cu Emma: stăteam, povesteam, ne plimbam și beam. Făceam pe turistele. Iar horoscopul meu avea dreptate, pentru că m-am apropiat de ea mai repede decât de orice altă prietenă de până atunci. Caroline, inclusiv. Ne vedeam aproape în fiecare săptămână, măcar să bem o cafea. Mă suna în fiecare dimineață, ca să facă mișto de mine. *Sophie, dacă ești prea ocupată să faci curățenie, înțeleg că nu poți veni cu noi să ne jucăm.* Și, da, eram dezamăgită că unii dintre locuitorii mai vechi din sat nu o primiseră cu brațele deschise. Și cel mai tare eram dezamăgită că Mark nu făcuse asta. Dar erau toți prinși în jocul politeții superficiale. Discuții de salon și nu care cumva să îți bagi nasul în treburile altora.

Ceea ce Emma nu făcea absolut deloc. Probabil asta îmi plăcea cel mai mult la ea: talentul natural pe care îl avea în a descoase oamenii. Avea un fel de a te privi fix, în ochi, și îți puneă întrebări importante, iar tu nu puteai decât să dai la o parte măștile, una după alta, până ajungea direct la esența pe care încercai să o ascunzi de oameni.

Și mai avea Emma energia aceasta incredibilă care mi-a dat exact impulsul de care aveam nevoie. Venea înspre tine ca un uragan, dar cu o spontaneitate și o energie molipsitoare. Și care mă întinereau. Era singura persoană din viața mea care spunea *hai, capul sus!* cu o privire care te înveselea.

De asemenea – și ăsta era un factor cheie pentru mine – nu știa ce e rușinea. Să luăm de exemplu excursia aceasta, la Burgh Island. Voiam amândouă, cu disperare, să vedem hotelul și credeam că vom lua broșuri de la recepție. Credeam că o să ne răsfățăm și o să ne întoarcem să luăm prânzul. Că vom fi fost pline de energie, pe când băieții vor fi început școala, în septembrie.

Hotelul, o minunăție. Ce interior! Un tribut adus anilor '30, timpul în care hotelul era favoritul împrejurimilor. Alb și decorat în stil art deco. Când marea e suficient de îndepărtată, poți ajunge de pe plajă la hotel, pe dealurile din jur. Dar uneori dai peste o mașină veche, un fel de platformă care transportă pasagerii prin apă.

Mai fusesem o dată aici, când tocmai ne mutaserăm din Londra. Speram să mă întorc împreună cu Mark, să luăm cina, dar, ca multe altele, nici asta nu s-a întâmplat.

Însă atunci, cu Emma? Doamne, Dumnezeule! La început, am lăsat băieții să se joace pe plajă. Aveam un tricou imens, vechi și urât când am văzut-o pe Emma că vine cu mașina înspre hotel ca să îmi spună să mergem la prânz.

Mi s-a părut nebunesc, mai ales că era un semn cu „accesul permis doar rezidenților”.

— Nu putem face asta, Emma. Pentru Dumnezeu, vino înapoi! E permis doar rezidenților!

Când a ajuns la recepție, Emma, era încântătoare. Angajații, foarte politicoși, dar fermi. Le părea rău, dar nu se putea lua prânzul.

Și atunci Emma a început să spună o poveste despre cum lucra în PR și marketing pentru o firmă mass-media din Londra și căuta hoteluri. Nu îmi venea să cred. Stăteam acolo, cu copiii mânjiți de nisip și în jurul nostru plin de cupluri în rochii de mătase și costume de bumbac. Dar Emma era incredibilă. Până la urmă, a reușit să aducă niște cafea pe terasă, în timp ce angajații i-au oferit un dosar pregătit pentru reprezentanții mass-media.

— Nu face bot, Sophie. O să îți explic.

În timp ce îmi spunea asta, continua să privească în găleata de plastic. Iar eu am zâmbit la gândul că totul era atât de diferit, eu mă simțeam altfel de când a venit ea, și nu doar în ceea ce privește Tedbury, ci tot Devonul.

— Știi că am trăit aici patru ani și nu m-am bucurat pe deplin de loc?

— Poftim?

Emma încă sorta scoicile, în funcție de culori.

— Până nu ai venit tu, parcă am irosit tot timpul ăsta.

— Dar nu ai ieșit cu Caroline?

— Nu. Nu prea. Chiar mă gândeam la asta. Cât timp pierdut. Caroline nu avea copii, așa că nu prea înțelegea ipostaza de mamă. Nu știa ce îi place lui Ben. Ce nevoi au copiii. Uneori îmi spuneam că toate astea nu prea contează. Dar mă amăgeam.

Emma mă privea fix în ochi. Asta era un alt lucru care îmi plăcea la ea. Nu evita contactul vizual. Făcea asta de fiecare dată când ne întâlneam, ca să pregătim următoarea ieșire. Ochi mari și mult entuziasm. După doar o lună, acoperiserăm o mare parte din locurile de pe hârtiile din sertarul ei. Am făcut o excursie cu barca la Rivert Dart, unde se afla casa Agathe Christie. O călătorie cu trenul cu aburi de la Totnes la Buckfastleigh. Picnicuri la Dartmoor, unde Theo vâslea, iar Ben îl privea și îi făcea cu mâna, dar nu

avea curajul să se ducă și el în barcă. *Sunt bine. O să stau pe mal.*

Și casa de vacanță... Uau!

— Știi ceva? Simt că încep să mă regăsesc de când ai venit, Emma.

— Îmi pare bine să aud asta, Sophie, mai ales azi, pentru că am să îți spun ceva important.

— Dă-i drumul.

— Știi că mă văd cu Nathan.

— Hei, Emma. Îți aduci aminte? Aici e Tedbury.

— Oamenii vorbesc?

— Măine ies afișele.

Emma a râs.

— Foarte bine. Să vorbească. Nu îmi pasă. Tot ce contează e ca tu să fii de acord. Știu că m-ai prevenit, dar îți promit – am controlul. Doar că mă simt bine cu el și nu e nimic serios.

A dat din cap.

— Însă nu vreau să te superi.

— Nu mă supăr.

— Bine. Pentru că Nathan mi-a spus ce se întâmplă cu Caroline. Despre bufet. M-a pus pe gânduri.

M-am îndreptat de spate și am simțit cum mă încrunt din nou. Nu aveam chef să vorbesc despre muncă, zilele acestea. Și mă bucuram că nu trebuia să vorbesc despre asta cu Emma.

Mă îngrozea gândul că cineva m-ar fi întrebat cu ce mă ocupam. Încă nu puteam decide dacă să încep să lucrez sau nu, în condițiile în care eu și Mark nu căzusem de acord dacă vom face sau nu tratamentul pentru fertilitate. Și Emmei se pare că îi pria pauza de la muncă. Ca să fiu sinceră, habar nu aveam cum de își permitea așa ceva. Nu prea vorbea despre asta și nici despre timpul petrecut în Franța. Mă gândeam că vine dintr-o familie bogată și îi era rușine să vorbească de astfel de chestii. Spunea, în glumă, că exact așa ceva lipsea din zonă: un alt artist. Mi se părea prea modestă.

În timp ce o ajută pe Emma să despacheteze, Heather a văzut în bagajele ei niște obiecte de artă din ceramică. Emma ne-a mărturisit că a predat la licee de artă din Londra și din nord și a avut câteva expoziții la niște galerii importante.

Acum, privind-o, cu părul care îi flutura în vânt, mă întrebam unde va fi dus această conversație neașteptată:

— Bun. Hai, continuă. Ai spus că te-a pus pe gânduri ce s-a întâmplat cu bufetul?

— Da. Bine, mă știi cum sunt. Creierul meu nu se oprește niciodată. Când am auzit că nu a mers, mi-a venit o idee. Nathan mi-a spus că încă ai tot echipamentul, undeva, într-un depozit.

Nu m-am putut abține. Am închis ochii și m-am întors în timp.

— Nu vrei să vorbești despre asta. Încă îl învinovățești pe Nathan?

Inspir puternic.

— Uite cum stă treaba. Am dat vina pe Nathan pentru că nu voiam să o învinovățesc pe Caroline. Sau pe mine, cred.

— Dar nu a fost vina lui, nu?

— Nu. Uite, Emma, fără supărare, dar nu prea vreau să vorbesc despre asta. Bine?

Mă jucam cu părul prins în coadă. De fapt, nu voiam ca Emma să vadă partea aceasta a mea. Eram dezamăgită de mine însămi, pentru că fusesem atât de naivă. Nu puteam să recunosc în fața ei că încă mai visam la bufet. Era ridicol, îmi era rușine.

— Am pus prea mult suflet în proiectul acela, Emma, îmi imaginam că îmi va rezolva toate problemele. Că mă va scoate din rutină, după ce s-a născut Ben. Că, în sfârșit, mă voi fi integrat în Tedbury.

Îmi analiza fața, încercând să își dea seama ce simt. Mă privea atât de intens, încât mi se părea că va vedea imaginea din capul meu. Senzația șorțului de bucătărie – cu dungi albastre și albe –

prins pe după gât. Toate produsele expuse în vase strălucitoare. Trei boluri mari, cu paté făcut de mine: din macrou, ficat de pui și rețeta mea secretă. Pâine caldă, în coșuri. Cutii cu produse din Franța: chiftele, rață confiată și mousse de rață.

În timpul zilei, nu îmi dădeam voie să mă gândesc la asta. Am rupt toate documentele. Planul de afaceri, chitanțe, desfășurătorul pe următoarele semestre. Speram ca în câțiva ani să devenim furnizorii de carne și legume produse la fermele din zonă. Aveam rețeta proprie de cârnați. Sloganul nostru: *Gustul din Tedbury – păstrează totul tradițional.*

— Sunt doar surprinsă că nu mi-ai vorbit niciodată despre toate astea, Sophie. Și Mark? Cum a reacționat?

— Mark m-a avertizat să nu amestec prietenia cu afacerile. Până la urmă, și-a mușcat buzele și a tăcut.

Nu a fost chiar așa. Mi-a spus doar că fac o prostie. Și m-a sfătuit să nu investesc niciun ban din economiile mele în afacere. În schimb, mi-a recomandat să fac un credit pentru IMM-uri.

Totul a fost oficial, din prima zi. Dar m-am aruncat cu capul înainte, așa cum m-am aruncat și când a fost vorba de mutarea în Devon. *Uite, ea e Caroline. Suntem prietene, Mark.*

Am respirat puternic și i-am spus Emmei totul, în cazul în care Nathan și-ar fi băgat nasul. Mi-a luat șase luni ca să pun la punct proiectul. M-am folosit de entuziasmul lui Caroline. Dar cel mai greu a fost să aranjez toate detaliile practice. Caroline a transformat hambarul de la capătul grădinii în locuință și a închiriat-o pe bani puțini. După ce mai mulți chiriași i-au tras țepă cu facturile și chiria, s-a gândit la un experiment. O afacere cu mâncare, împreună cu mine. Felul în care gătesc a devenit faimos în zonă. Îmi plăcea să gătesc și înainte să venim aici. Mi-am umplut

camera de lucru cu cursuri profesionale și găteam des în cadrul acțiunilor de voluntariat.

Planul lui Caroline era că puteam începe prin a vinde produsele mele – pateuri, dulciuri, murături – și produse locale, pe care le cumpăram de la producătorii din zonă. Dar când chiriașul a plecat fără să plătească factura de curent, s-a gândit să facem ceva mai mare.

Am făcut niște cercetări și am aflat că instituția consiliului local ar fi încântată să susțină o afacere de genul acesta. Aveam doar o problemă – accesul clienților. Și aici am făcut prima greșală. Am plătit nu doar arhitectul și actele, dar și amenajarea unei căi de acces, total separată de cea înspre hambar. La momentul respectiv mi se părea în regulă, din moment ce Caroline pune la dispoziție clădirea pentru joint-venture.

Acum, că stabilisem detaliile acestea, trebuia să cumpărăm echipamentele: espressoorul, frigiderul, cuptorul.

Am apelat la serviciile unei firme din Totnes ca să se ocupe de detaliile comerciale și financiare, dar Caroline l-a rugat apoi pe Nathan să arunce un ochi peste proiect înainte de a începe constructorul lucrările.

Și aici lucrurile au luat o întorsătură neașteptată. Atât de traumatizante au fost schimburile de păreri dintre mine și Caroline, încât nu am înțeles bine ce s-a întâmplat decât după ce a plecat din sat. Caroline credea că hambarul era dat în concesiune unui vecin, ceea ce nu permitea nicio modificare. Dar Nathan a descoperit că documentul nu mai era valid. Nimic nu o putea împiedica pe Caroline să transforme hambarul într-o casă cu două camere, ceea ce i-ar fi adus mai mult profit decât bufetul.

Acum că totul era în regulă din punct de vedere legal, Caroline a decis să vândă ambele case unui dezvoltator local. Cu banii primiți, și-a cumpărat o vilă în Portugalia, unde voia să se reinventeze și să devină „life coach”.

Nu mi-a fost ușor, Emma, să văd cum au transformat hambarul într-o casă. Acolo ar fi trebuit să fie bufetul meu. Am fost furioasă.

— Echipamentul pe care l-ai cumpărat... îl mai ai?

— Da. Familia Packham l-a depozitat în casa părinților lor. Am vrut să îl pun pe ebay. Sau să îl scot la licitație.

— Oprește-te. Mi-a venit o idee genială. Ce ar fi să reînviem proiectul? Tu și cu mine. Dar să nu facem doar un bufet – ci o galerie culinară. Mă uitam la casa lui Nathan, la operele de artă pe care le-a expus pe pereții albi, și m-am gândit ce frumos ar arăta hambarul transformat într-o galerie. Și apoi, când am auzit despre proiectul tău, cele două proiecte au început să se îmbine în capul meu.

— Oh, nu, nu, nu, Emma. Am încheiat povestea aceea. Și, în plus, Mark ar lua-o razna.

— Dar eu nu vorbesc cu Mark. Eu vorbesc cu tine.

— În caz că nu ai observat, vecinii noștri au ocupat hambarul. Acum e o casă.

— Prostuțo, dar nu acolo vreau să ne deschidem galeria. Am vorbit cu Albert despre spațiul din Hobbs Lane. E gol. Nu îl folosește nimeni. Ascuns. Are o baie și un spațiu lateral care e ideal pentru o parcare. Și are mărimea perfectă. Spune că mi-l închiriază la un preț foarte rezonabil, dar nu vreau să dezvolt o afacere de una singură. Unde ar fi distracția?

Dintr-odată, am început să îmi simt inima în gât. Sângele cum aleargă prin vene. Am amuțit. Eram confuză. Gândurile au început să o ia razna.

— Știu că te-am luat ca din oală. Și poate părea că sunt nesimțită, ținând cont de faptul că a fost ideea ta. Dar odată terminată vacanța, hai să ne punem pe treabă. Tu ai găti. Eu aș putea da cursuri de olărit. Am putea închiria spațiul artiștilor care vor să își expună lucrările. Așa am avea activitate

și în afara sezonului, când nu sunt turiști. Ar fi bine și pentru cei care locuiesc aici.

— Dar artiștii nu mănâncă la restaurant. De abia le ajung banii să mănânce acasă.

— Crede-mă, dacă ne ocupăm serios de proiectul ăsta, o să iasă perfect. O să ne distingem prin faptul că ne adresăm lumii artistice. În afara sezonului, prânzuri ieftine – o supă și o gustare. Și un meniu mai variat pentru turiști. O să fie o nebunie!

Mintea a început să o ia razna. Am închis ochii și imaginile au început să prindă contur. O siglă cu cești de cafea și șevalete. Pensule și panini.

— Nu, nu. Nu o mai fac. Te rog să te oprești, Emma.

— Jumi-juma, de data asta. Contract scris. Nathan schițează un plan și se ocupă de actele pentru construcția parcurii, chiar în momentul acesta. Consiliul local e de acord.

— Glumești? Deja ai făcut toate astea?

— Trebuie doar să spui da, Sophie. Altfel, va trebui să găsesc pe altcineva, ceea ce nu mi-ar plăcea deloc. Familia Hartley spunea că ar vrea să se implice într-un proiect, dar prefer să fac asta cu tine.

Și m-a durut și mai tare sufletul când mi-am imaginat cât de ușor i-ar fi Emmei să găsească pe altcineva care să pună pe picioare visul meu. Al meu.

Emma, cu optimismul și flerul ei. Emma, care, spre deosebire de Mark, i-a făcut pe toți invitații să îi mănânce din palmă la acea cină dezastruoasă. Mai ales pe cei din familia Hartley. Și cu toate că acesta fusese scopul serii respective, să o ajut pe Emma să își facă prieteni, mi-am amintit reacția mea când m-am certat cu Mark. Eram geloasă? Despre asta era vorba? Mi-a fost ciudă să îi văd pe Antony și Gill cum s-au apropiat atât de repede de Emma? Ea le citea în palmă, iar eu mă simțea

plictisitoare. Și, colac peste pupăză, Mark s-a ridicat și a plecat. A dispărut.

— Uite ce e. Cred că m-am înșelat în privința lui Nathan. Mă refer la toată afacerea cu Caroline. El doar a încercat să își facă treaba.

Emma a zâmbit.

— Asta înseamnă că te mai gândești la ce ți-am spus?

— Nu am spus așa ceva.

— Minunat. Aduc hârtiile.

AZI – 5.25 PM

— Vă rog. Trebuie să vă întoarceți în tren.

Îl ignor și continui să mă uit la telefon.

— Doamnă, mă auziți?

De abia acum îmi dau seama că sunt mai multe voci care mă strigă. Cel mai tare se aude vocea paznicului. Fermă, dar calmă. Nu îmi întorc capul. Aud pasagerii cum șușotesc între ei. Aud mai multe ferestre care se deschid. Caut un drum. O cărare. Orice semn care să îmi spună unde sunt și dacă există un mod prin care să ajung mai repede la Ben. Dar nu văd nimic. Doar iarbă și vaci. Și, dintr-odată, se aude din direcția trenului:

— Gata! Ajunge! Voi două! Înapoi în tren, imediat. Vorbesc serios. Nu ne permitem să coboare și alții.

Mă întorc și văd alți doi călători care s-au cățarat pe fereastră și au ieșit din tren. Un bărbat pe la vreo 40 de ani, cu părul cărunt. Destul de impresionant. Înalt. Cu o față de om bun. Și o femeie, mai tânără, cu părul prins în coadă.

— Vă rog. Ne faceți să întârziem și mai mult! urlă controlorul.

Simt, din vocea lui, că e alarmat.

— Vă rog, doamnă. E periculos. Vă rog să vă întoarceți în tren.

Mă privește în ochi și are un telefon în mână.

— Putem să rămânem aici ore întregi. Și nu îmi doresc asta. Vreau să ajung acasă.

— Ni s-a spus că va dura maximum 10 minute.

— Și de ce nu ne-ați anunțat? De ce ne-ați lăsat aici, să stăm fără să ne spuneți nimic?

— Așteptam confirmarea.

— Minciuni. Mai știți trenul de săptămâna trecută, care a rămas în câmp ore întregi, iar călătorii nu aveau aer condiționat și acces la toaletă? Nu putem să stăm cu mâinile în sân în timp ce voi ne închideți în tren!

Îmi face bine să urlu. Îmi face bine să dau afară toată furia. Tot mai mulți oameni își scot capul pe geam, să mă vadă. Mă privește și bărbatul cărunt și observ în privirea lui că e de acord cu mine. Mâinile încep să îmi tremure, așa că strâng pumnii. Mă simt un pic amețită, așa că îmi îndepărtez picioarele, ca să am mai mult echilibru.

— Avem niște reguli, doamnă. Un protocol pe care trebuie să îl urmăm. Avem doar 15 minute întârziere, până acum.

— Doar! urlă cineva din tren, din spatele controlorului.

Nu pot să văd cine e, dar sunt bucuroasă că mă susține.

Controlorul se întoarce și îi face semn persoanei care a strigat să se calmeze. Apoi se uită din nou la cuplu și la mine.

— Vă avertizez pentru ultima dată. Vă rog să vă întoarceți toți trei în tren. Vă rog. Altfel o să chem ajutoare. Poliția. O ambulanță.

— Poliția?

— Doamnă, ce faceți dumneavoastră e grav. Vă puneți pe dumneavoastră și alți oameni în pericol. Vă rog. Ultimul avertisment. Vă rog să vă întoarceți în tren.

Dintr-odată, simt frica cum mă cuprinde tot mai tare. Ambulanța? Cum adică ambulanța? Nu de o ambulanță am nevoie, ci de un elicopter sau o mașină. Bărbatul cărunt se apropie de mine.

— Vă e rău? Sunteți cam palidă. Amețită. Aveți o privire ciudată. Sunt doctor. Aș fi bucuros să vă ajut, dacă aveți nevoie.

Se uită la controlor, care se schimbă la față. Nu îmi place felul în care mă privesc.

— Nu am nimic. Sunt bine.

Mă aplec înainte în timp ce vorbesc cu el.

— Asta credeți? Că sunt vreo nebună?

— Nu. Bineînțeles că nu.

Pentru un moment, mă întreb dacă într-adevăr am față de nebună. Și dintr-odată văd scena cu alți ochi. Încep să mă tem că vor chema ambulanța. Mă pot lua cu forța? Văd oameni care mă privesc de pe ferestrele trenului și atunci îl zăresc. Timpul se oprește în loc pentru o clipă. Fereastra se deschide și mă strigă. Sunt șocată, și ușurată, și confuză și mă înec în multitudinea asta de emoții. În momentul următor, Mark coboară din tren și aleargă înspre mine.

— E soția mea. Doamne, Dumnezeule, Sophie!

Mă privește în ochi și îi fac semn din mână să se oprească.

— Soția dumneavoastră?

Toată lumea e confuză.

— Nu călătoreți împreună?

— Nu știam că suntem în același tren. Nu are cu ea telefonul pe care îl folosește de obicei.

Îl privesc pe Mark în timp ce spune asta. Încerc din răputeri să nu plâng.

— M-au chemat acasă pentru o urgență.

Mark se uită la controlor.

— Trebuie să ajung la Ben, Mark.

— Știu. Știu, iubirea mea.

Mark îl privește din nou pe controlor.

— Copilul nostru a fost implicat într-un accident, în Devon. E în sala de operație. Tocmai ce ne-au sunat de la poliție și nu știm ce s-a întâmplat.

— Doamne ferește! Îmi pare nespus de rău.

Expresia doctorului se schimbă. Mă privește.

— Cred că sunteți sub stare de șoc. Foarte supărată.

De abia mă abțin să nu plâng. Nu știu de ce, dar nu vreau să mă compătimească, să fie bun cu mine. Mă face să mă simt și mai prost.

— Trebuie să ajungem în Devon. Soția mea trece printr-o perioadă dificilă. I s-au întâmplat multe în ultima vreme...

Mark vorbește pe un ton blând, ca un doctor, și îmi doresc să termine. Poate că încearcă să oprească lucrurile din a deveni oficiale, dar vreau să tacă. Nu vreau să le spună că... vreau... doar să termine. E îndeajuns de grav că știu despre Ben. Nu vreau să afle ce s-a întâmplat în vară. Celălalt șoc. Închid ochii și imaginile revin în minte. Văd totul foarte clar. Roșul. Sângele de pe mâinile mele.

CAPITOLUL 7

ÎNAINTE

M-a lovit de nicăieri. A fost ca o explozie. Bang! Impactul a fost atât de brutal, fizic și psihic, ca atunci când alergi, în soare, râzi, ești fericit și dintr-odată te lovești de un zid. Într-o zi puneam la cale planurile pentru bufet, pe plajă. Într-o zi viața mea era normală. Eram fericită și aveam o ocupație, datorită Emmei. Și apoi?...

Dintr-odată totul s-a prăbușit. S-a spart ca un pahar de sticlă. Totul mergea bine, ca pe roate, și în următoarea secundă, zbang. Nu a mai rămas nimic. Doar cioburi, pe podea. Cât ai clipi din ochi.

Dintr-odată, o femeie polițist stătea în bucătăria mea și mă privea. Aștepta să îi povestesc din nou. Dar nu voiam asta. Nu din nou. Am închis ochii și am revăzut totul. Roșu. Nu mai voiam să simt strângerea aceea de inimă. Senzația aceea ciudată, ca și cum mi-aș fi părăsit corpul și nu mă aflam în cameră sau în toată povestea asta. Ca și când nu era vorba despre mine.

Detectivul Melanie Sanders a tușit. Am deschis ochii și am văzut-o că se uita pe fereastră. Aștepta. Eu continuam să tac. În schimb, mă gândeam: *Asta înseamnă să suferi un șoc? Să rătăcești în afara corpului? Să privești dinafară?*

— Îmi pare nespus de rău să vă deranjez încă o dată atât de curând, doamnă Edwards, însă trebuie să clarificăm niște aspecte.

Apoi mi-a pus câteva întrebări și mi-am dat seama că, de fapt, vrea să îmi povestesc iară totul, în detaliu, de la început. Și am făcut-o. M-am târât încet, înapoi, în prezent, în cameră și i-am spus din nou toată povestea. De la început.

* * *

Cum ne-am trezit cu toții foarte devreme din cauza steagurilor. Era șase dimineața și Ben era lângă patul nostru.

— E un bărbat în fața geamului camerei mele, mami, și are o scară.

M-am întors la fereastra din bucătărie și am revăzut momentul în care am tras draperiile de sus. Era Alan, președintele consiliului local. În cursul nopții, câteva dintre steagurile pentru târg s-au rupt. Îmi amintesc că mă învârteam prin cameră, în rochia de seară, și mă îngrijoram că nu are cine să îi țină scara. Și apoi am decis să mă duc eu, să îl ajut, dimineața devreme. Nu era nici ora nouă când am plecat prin sat, cu clipboard-ul în alb și negru la mine. Verificam ca totul să fie în ordine. Chiar dacă bătea vântul, măcar nu ploua. Corturile erau în siguranță. Eram fericită. Calmă. Le-am spus să scrie în primul raport. Eram bine. I-am spus din nou lui Sanders că târgul începe în fiecare an la ora 14.00. Totul mergea bine.

— Așadar, a fost ideea dumneavoastră ca doamna Carter să fie ghicitoare.

Sanders a scos un caiet din geantă și a început să răsfoiască prin el. Nu era unul mic, așa cum vezi în filmele polițiste, ci unul mare, așa cum folosesc de obicei jurnaliștii.

— Da. Uitați cum stă treaba. Le-am spus deja colegilor dumneavoastră, ieri seară. Cu toate că nu înțeleg ce relevanță are toată prostia asta despre cortul ghicitoare. Pentru Dumnezeu, era un târg. Trebuia să fie o glumă ca să strângem bani pentru biserică.

— Așadar, propunerea nu a venit din partea doamnei Carter? Sunteți absolut sigură?

Doamne, dă-mi putere. Care e problema lor?

— Absolut sigură. De fapt, mi-a luat ceva timp ca să o conving. Emma e nouă aici și mi-a făcut o favoare. A vrut să mă ajute. Nu înțeleg de ce mă întrebați toate astea.

Am privit-o în ochi.

— A fost o prostie. Am vrut doar să ne distrăm.

Dacă e până acolo, chiar înțeleg de ce Emma a ezitat. La început a refuzat categoric, spunând că i-ar fi rușine să facă asta. Una era să le ghicească prietenilor în palmă sau în frunze de ceai, dar să ia bani pentru așa ceva? A cedat doar când am pus piciorul în prag.

Hei, Emma. Termină cu prostiile. Nimeni nu va lua asta în serios. O facem ca să strângem bani pentru acoperișul bisericii.

— Și mai e ceva.

Sanders s-a uitat din nou în caiet, dar de data aceasta mult mai serios, ca un actor care simulează ezitarea. M-am uitat la ceas și mă gândeam când se întoarce Mark. Îmi doream să nu îl fi lăsat să se uite la acte.

— Doar că analizând ceea ce a notat colegul meu...

Am privit înspre ușa camerei de joacă. Era întredeschisă și puteam să aud televizorul. Volumul era ridicat, dar îmi era teamă că Ben ne-ar putea auzi. M-am ridicat ca să o închid. Am simțit cât de rece era clanța. Și, dintr-odată, mi-am amintit de cealaltă senzație. Am închis ochii, ca să uit, dar nu am reușit. Cald, pe mâinile mele. Mirosul. Vâscos. Îmi doream așa de mult să îmi retrag mâna, însă nu puteam. Nu trebuia să o fac.

— Mă gândesc că a fost foarte greu pentru dumneavoastră, doamnă Edwards. Oribil. Dar ce nu înțeleg – și face o pauză – e de ce nu ați chemat ajutoare? De ce nu ați urlat după ajutor, de exemplu?

Închid ușa și îmi șterg mâinile de blugi, încontinuu.

— Aveți copii, doamnă?

— Nu.

Părea confuză. Nu se simțea confortabil să vorbească despre asta.

— De ce întrebați?

— Nu am strigat după ajutor pentru că fiul meu era pe scări, în fața ușii.

Continuam să îmi frec mâinile de blugi.

— I-am cerut să mă aștepte acolo. Are patru ani. În general, e cuminte și mă ascultă. Dar dacă aș fi strigat, ar fi venit înăuntru. Are doar patru ani.

Sanders a dat din cap. Se uita când în caiet, când la mâinile mele, pe care continuam să le frec de blugi.

— Da. Bineînțeles. Înțeleg. Nu ați explicat detaliat acest fapt în declarație.

Recitea notițele din caiet, urmărind rândurile cu un pix.

— Ați făcut ce ați putut. Nu sugerez că...

Avea un ton ferm, însă nu nepoliticos.

— Ei, bine, cred că am terminat.

În sfârșit, am auzit cheia în ușă. Era Mark. Ne-am uitat amândouă în direcția holului și când a intrat în încăpere am văzut cum se schimbă la față. La început confuz și apoi iritat.

— Am venit să clarific câteva lucruri cu doamna Edwards.

— Dar am spus totul aseară. În detaliu. Soția mea este epuizată. Priviți-o. De abia a închis ochii.

— Da. Înțeleg. Acum am toate informațiile. Vă rog să mă scuzați că am dat buzna din nou. Vă mulțumesc.

S-a ridicat, și-a pus rapid caietul în geantă și s-a îndreptat înspre hol. Mark o urma îndeaproape. I-am auzit șușotind și am așteptat ca ușa din față să se închidă. După care a revenit în bucătărie.

— E detectiv. E vorba despre Poliția din Londra, nu? De ce crezi că Poliția din Londra e implicată, Mark?

— Nu am idee.

Și apoi am privit amândoi în tăcere pe fereastra din bucătărie în timp ce femeia nu se îndrepta înspre mașina de poliție din piață, nici înspre cordonul de polițiști de lângă biserică, ci înspre peluza care ducea către casa Emmei.

— Crezi că ar trebui să o sun pe Emma? Să o previn că merge la ea?

— Nici gând. Cred că ar trebui să faci ceea ce ți-am spus toată dimineața: să te pui în pat.

* * *

Exact asta am făcut și am regretat imediat, pentru că, întocmai ca noaptea trecută, imaginile deveneau mult mai vii în momentul în care mă întindeam, de parcă mi se lipeau de pleoape și așteptau doar să închid ochii.

Credeam că nu am nicio problemă la vederea sângelui. Erau nopți în care lui Ben îi curgea sânge pe nas. Țâșnea din el. Nu m-a deranjat niciodată, dar ceea ce se întâmplase era cu totul altceva. Și nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem la televizor. Nu când știi despre cine e vorba. Ochii. Tocmai de aceea mă întrebam dacă voi mai putea vreodată să dorm știind că în liniștea nopții se întorcea. Căldura. Mirosul. Și, da – felul în care l-am simțit pe mâinile mele. La asta mă gândeam și noaptea trecută, în baia de jos, în timp ce vomitam în toaletă. Mark era în dreptul ușii și mă striga.

— Ești bine, Sophie? Ești bine?

— Bineînțeles că nu sunt bine, Mark. Am văzut cele mai groaznice lucruri pe care doi oameni și le pot face unul altuia. Vecinii și prietenii mei. Cum aș putea fi în regulă?

Am intrat în casa lor, veselă și relaxată, iar fiul meu mă aștepta în față. Candid. Inocent. Eu, Sophie. Femeia cu viața ca o cutie de bomboane de ciocolată. Am intrat zâmbind și m-a întâmpinat o scenă pe care nu îmi doresc să o vadă nimeni vreodată în viață. Nu fiul meu. Nu soțul meu. Nici măcar polițista cu caietul ei nepotrivit și toate ideile greșite pe care și le făcuse despre noi. *Ireal*. Șocant.

* * *

Aseară, la șapte, eram în spate. Concursurile din cadrul târgului nu începuseră la ora hotărâtă pentru că Antony Hartley nu își stabilise încă programul

artistic și aproape totul depindea de el. Antony era o ciudățenie de om. Foarte ciudat. Dar îmi plăcea. Chiar foarte mult. Un bărbat atractiv – cu părul lung și îngrijit și ochi căprui, pătrunzători, de copil. Asta era punctul lui forte: nu pierduse copilul din el. Păstra o anumită inocență care te făcea să îl placi.

Când au venit în seara aceea la cină, am văzut că și Emmei îi plăcea de ei. De amândoi. Au fermecat-o așa cum m-au fermecat și pe mine cu viața lor alternativă. Gill și Antony duceau un trai modest, dar fericit, în casa lor micuță cu două camere sus și două jos. Casa avea o extensie unde era baia, ceea ce însemna că nu puteai folosi toaleta de jos fără ca toți să te audă. Îmi amintesc prima oară când am mers la ei, să luăm cina, și a trebuit să mă duc la baie. M-am dus și îmi imaginam că toată lumea aude cum fac pipi. Dar Gill și Antony știau cum să te determine să te relaxezi. Să râzi. Cred că Gill era nevoită să facă asta. Ea aducea pâinea pe masă, în timp ce Antony era ocupat să își împlinească visurile. Mereu participa la vreun curs care l-ar fi ajutat să devină poet, scenarist sau ceva de genul ăsta. Cursuri de creative writing. Gill plătea chiria, în timp ce Antony își plătea visurile. Cumpăra o grămadă de cărți, împrăștiate peste tot prin casă. De abia te puteai mișca printre ele. Pe Gill nu părea să o deranjeze.

— Într-o zi o să mă răsplătească, spunea. Când va scrie *bestsellerul*.

Și apoi se priveau și râdeau. Gesturile acestea erau așa de intense și atât de încărcate de energie sexuală, încât oricine le vedea se simțea rușinat. Între timp, ea muncea încontinuu, în timp ce Antony lucra la propriul șarm. De fiecare dată când mergeam pe la ei, discutam despre vreun filosof sau scriitor nou și, când ne întorceam acasă, Mark bombănea fără rost. *În visele lui*.

În realitate, îi invidiam pentru capacitatea de a visa și simplitatea vieții lor. Două camere sus, două jos.

Așa că atunci când m-am dus aseară la ei, zâmbeam în mine, gândindu-mă la Antony, cum va fi câștigat concursul, iar Gill, mândră nevoie mare și cu ochii strălucind, îi va fi făcut cu ochiul în timp ce primea cupa. Mă gândeam cât de norocoși erau pentru că nu își doreau ceea ce eu și Mark ne doream. Că nu au o ipotecă atât de mare ca a noastră și creditul la bancă și Mark care lucrează departe de casă. Eu, prizonieră în propria-mi casă. *Sufocându-mă* în casa aceea, în viața mea perfectă. Așa că l-am lăsat pe Ben în fața ușii, ca să îi spun lui Antony să se grăbească.

— Ben, dragul meu, așteaptă-mă aici doar un moment.

Când nu au răspuns la ușă, nici nu mi-a trecut prin cap să plec, pentru că ușa lor era mereu deschisă. De multe ori intram direct. Nu aveau sonerie. *Intră fără probleme*, spuneau. Și asta am făcut. I-am strigat. Adevărul e că niciodată nu m-am simțit în largul meu făcând asta. Mă gândeam mereu că, poate, i-aș fi prins în timp ce se certau sau, și mai rău, că se împăcau. De aceea l-am lăsat pe Ben afară. Am intrat în birou și i-am strigat:

— Antony? Gill? Hei. Sunteți aici? Trebuie să începem concursul. Și toată lumea întreabă ce se întâmplă.

Și apoi, am văzut. Roșu. Plin de roșu, peste tot. Era împrăștiat pe pereți, ca o pictură abstractă ce nu s-a uscat încă. El zăcea într-o baltă de sânge, cu ochii deschiși, privind tavanul. Mort.

Probabil că Sanders avea dreptate. Orice om normal ar fi strigat după ajutor. Ar fi urlat. Dar nu mă gândeam decât la faptul că Ben nu trebuie să vadă asta. Aveam gura încleștată. Urlam doar în mintea mea. Nici măcar nu i-am verificat pulsul. M-am dus în bucătărie, nu știu de ce nu mi-a trecut prin cap să îmi iau mobilul cu mine, și mă

gândeam că au un telefon pe peretele din bucătărie. Doar la asta mă puteam gândi. *Du-te la telefon, Sophie. Du-te la telefon.*

Acolo am văzut-o. Stătea pe podea, cu spatele la dulapul cu veselă. Privirea fixă. Îi curgea sânge din stomac și din cap. M-a privit. Atât. Doar ochii ei.

Sângele curgea în continuare din ea. Vâscos. Cald. Roșu aprins.

Mi-am pus mâna peste rana din stomac și am apăsat cât de tare am putut, încercând să opresc sângerarea. *Doamne, te rog, oprește-o!*

Îmi era prea teamă să ating rana de la cap, pentru că era atât de adâncă – vedeam ceva alb, de parcă i-ar fi ieșit creierul, dintr-un moment în altul – și pentru că nu puteam ajunge la telefon, mi-am amintit că am mobilul în buzunarul gecii. Nu știam numărul casei, așa că a trebuit să descriu ghivecele cu petunii din față – *grăbește-te, trebuie să te grăbești* – înainte să îi închid lui Mark.

— Ben e în fața casei lui Antony și Gill. Trebuie să vii acum. E oribil, Mark. Du-l de aici. Să nu îl aduci înăuntru. Orice ar fi, să nu îl lași să intre.

Apoi, ceață. Înregistrările spun că am apelat serviciile de urgență de două ori și cineva mi-a spus cum să o ajut pe Gill. Dar nu îmi amintesc nimic. Tot ce îmi amintesc este un mix de culori supraréaliste. Detalii cunoscute și senzația de șoc: cămile de espresso portocalii aranjate cu grijă pe raftul alb, în timp ce simțeam pe mâini sângele cald și umed. Îmi amintesc că apăsam cu putere pe rană. Și așteptam. Gill mă privea fix, în ochi, în tot timpul ăsta. Ținea în cealaltă mână un cuțit mare. Și, da. Mâinile mele pline de sânge.

CAPITOLUL 8

ÎNAINTE

— Și? Ce părere ai? Azi vrei să continui?

Îmi dădeam seama din vocea lui Nathan că ezită. Emma și-a dat seama – în timp ce îl privea pe Theo cum aranja tractoarele și mașinuțele dintr-o cutie verde deschis

— Că altceva trebuiau să își spună.

— Uite. În legătură cu vineri, Emma.

— E în regulă, Nathan. Doar mă cunoști. Mă descurc și singură. Deci nu e nevoie să te simți așa.

— Nu. E în legătură cu poliția, Emma. A trebuit să le spun polițiștilor ce s-a întâmplat vineri seara. Îmi pare rău. Știu că nu era treaba lor, dar m-au luat la ochi și au pus presiune pe mine. Nu am știut ce altceva să fac.

— Înțeleg. Nu, e în regulă, Nathan. Serios.

Și apoi cineva a sunat la ușă.

— Scuze, dar trebuie să închid. E cineva la ușă. Probabil Sophie. Te sun eu înapoi.

— Bine. Dar mă anunți până la prânz? Mă refer la pasărea lui Theo. Și sper din tot sufletul că nu va înrăutăți situația ceea ce le-am spus polițiștilor.

— Da, da. Bineînțeles. Și te rog să nu îți faci griji în ceea ce privește poliția. Nu e vina ta.

Emma avea o nevoie disperată să vorbească despre toate astea cu Sophie, să afle noutățile.

Femeia îmbrăcată în civil și care i-a arătat insigna înainte de a rosti vreun cuvânt a luat-o prin surprindere. Nici nu și-a dat seama când a intrat în bucătăria ei și a început să citească notițe de pe afișier, de parcă insigna îi dădea dreptul să se comporte așa fără să dea vreo explicație. Nesimțită. Invazivă. Ofensivă. Femeia asta, detectivul Melanie Sanders, prea își băga nasul peste tot. O grămadă de întrebări și nu doar despre ziua de vineri, despre Nathan care a rămas peste

noapte, după cină — de parcă asta avea vreo legătură cu cele întâmplate — și tot ce s-a mai petrecut la târg. Întruna. Pe cine a văzut și cu cine a vorbit. Inclusiv în cort.

De ce naibii o fi lăsat-o pe Sophie să o convingă să facă asta?

— Uitați, nu îmi amintesc cu exactitate ce i-am spus fiecărei persoane care a intrat în cort. Am vrut doar să ne distrăm, după cum v-am mai spus și ieri. Oamenii erau relaxați și au intrat în joc. Cei mai mulți băuseră un pahar, două, așa că am și răs împreună. Știau că e doar un joc. Că inventam lucruri. Știți: numere norocoase, culori ce aduc noroc, străini înalți și bruneți. Dar i-am explicat toate astea polițistului cu care am vorbit ieri. I-am făcut o favoare unei prietene. Ca să strângem niște bani.

— Și nu vă amintiți ce i-ați spus lui Gill Hartley?

— Nu cu exactitate.

— Și vi s-a părut că e bine?

— Băuse și ea vreo două pahare, ca toți ceilalți. În afară de asta, părea în regulă. Se distra.

— Se pare că dumneavoastră sunteți ultima persoană care a văzut-o.

— Poftim?

Totul a încremenit.

— Am pus toate declarațiile cap la cap și se pare că, după ce a vorbit cu dumneavoastră, s-a dus direct acasă.

Emma a tăcut. Privea în podea. Apoi s-a uitat fix în ochii polițistei.

La naiba!

— Dar Gill era bine când am văzut-o. Sută la sută bine.

— Da. Așa ați spus.

— Și aveți idee ce s-a întâmplat? A intrat cineva prin efracție?

— Nu. Tocmai de aceea încercăm să punem totul cap la cap, ca să înțeleg ce s-a întâmplat

exact.

— Și e încă în comă?

— Îmi pare rău, dar nu am voie să discut despre starea doamnei Hartley.

Polițista stătea în picioare.

— Bine. Nu o să vă mai pun întrebări. Dar dacă vă amintiți ceva, orice...

— Bineînțeles.

* * *

Două ore mai târziu, Emma își strângea geaca în jurul ei și rememora conversația.

— Nathan. Polițista spune că sunt ultima persoană care a văzut-o pe Gill. Înainte să meargă acasă.

Emma a coborât tonul vocii. Apoi a privit în față și și-a dat seama că nu e nevoie să facă asta, pentru că Theo era cu mult înaintea lor, nerăbdător. Luminițele adidașilor străluceau la fiecare pas pe care îl făcea. Lovea cu piciorul o pietricică. Nathan mergea cu mâinile întinse ciudat pe lângă corp, ca să nu zgâlțâie prea mult colivia.

— Mda. Doamne, Dumnezeu!

Apoi a făcut o pauză, s-a încruntat și și-a mușcat buza.

— Asta explică de ce poliția tot dă târcoale. Dar nu trebuie să ai muștrări de conștiință. Nu are nicio legătură cu tine. Ai spus că era bine când ai văzut-o.

— Așa e. Exact ca toți ceilalți. Băuse un pic. Însă nimic mai mult.

— Ei bine, nu ai ce altceva să le mai spui. A zis că nu a intrat nimeni cu forța, așa că trebuie să fie vorba de un scandal domestic. Groaznic. Cred că dacă Gill își revine, o să trebuiască să o închidă.

— Și ce naibii crezi că s-a întâmplat?

El a ridicat o sprânceană.

— Ceea ce se întâmplă de obicei.

De parcă e normal ca în Tedbury să aibă loc crime și violențe.

— Haida, de Em! Știi la ce mă refer. Nici într-un milion de ani nu m-aș fi gândit că Gill ar fi fost capabilă de așa ceva. Dar nu trebuie să fii geniu ca să îți dai seama. E clar că o înșela. Cred că ea a aflat și i-a sărit țandăra.

— Glumești? Chiar crezi așa ceva?

— Haideți mai repeeedeee. Parcă sunteți doi melci.

Theo îi privea încruntat și era nerăbdător. O luase în sus, pe deal, și se întorcea la ei din când în când.

— Mai bine te-ai concentra pe pasăre.

Nathan a coborât vocea și a fost surprins când Emma l-a prins de braț. Căzuseră de acord, toți trei, să elibereze pasărea exact în locul unde o găsiseră. Un timp au crezut că nu va supraviețui, cu toate că o hrăniseră bine și îi făcuseră un vaccin împotriva gripei aviare, care nu i-a mers prea bine, la început. Și apoi a fost un moment pe care Tom l-a numit *momentul Lazarus*. Într-o dimineață, a găsit prigoriul sărind prin cușcă, mâncând și bând apă singur. L-a privit de parcă i-a spus: „Hei! Ce naibii caut aici?”

De atunci încolo, a început să își revină rapid. Curând, și-a testat aripile – a început să zboare prin cușcă. Tom le-a spus că trebuie să se miște repede, pentru că singurul mod în care ar fi supraviețuit era să se întoarcă din nou în sălbăcie, înainte să devină prea dependent de ei și depresiv din cauza captivității.

Interessant era că Theo nu le-a sugerat nici măcar o dată să îl țină, ceea ce l-a surprins pe Nathan, dar nu pe Emma. Exact ca bunica Apple, l-a învățat de mic despre libertate și despre cât de minunat e să stai în natură, afară. Poate că Theo chiar a înțeles.

— Aici. Cred că aici l-am găsit.

Theo și-a pus piciorul lângă gardul verde și Emma a privit împrejur. Da. De aici îi văzuse apărând pe Nathan și pe câinele lui.

— În regulă, tinere. Cred că tu ar trebui să faci onorurile. Ești pregătit?

Nathan a pus colivia jos.

— Theo, s-ar putea să fie un pic emoționat.

Emma s-a aplecat la nivelul lui Theo, conștientă că Nathan o privea. Theo a deschis ușa și au așteptat. Pentru câteva momente, confuză, pasărea nu a făcut nicio mișcare. Au continuat să aștepte. Emma era pe punctul de a-și pierde răbdarea când, dintr-odată, pasărea a sărit afară. Părea din nou îngrijorată. Parcă îi era teamă să continue.

— Nu vă mișcați, a șoptit Theo. Cred că își ia la revedere.

Și apoi, într-o clipită, pasărea a dispărut. A zburat până pe cel mai apropiat copac. Iar de acolo pe un stâlp de telegraf.

— Credeți că o să vină să ne viziteze din când în când?

Theo privea cerul, cu mâna scut la ochi. Dar Emma nu îl asculta. Simțea privirea îngrijorată a lui Nathan.

— Pleacă la Cornwall, a spus, dintr-odată.

— Poftim?

— Sophie și Mark. Pleacă la Cornwall. Asta e bine, nu? După tot ce i s-a întâmplat, o să îi facă bine. Șocul de a-i găsi în halul acela.

Emmei nu îi venea să creadă.

— Asta înseamnă că trebuie să ne grăbim cu bufetul. Să o surprind. Să îi dau ceva de făcut care să o țină ocupată.

Vocea Emmei era fermă, dar Nathan s-a încruntat.

— Doar nu vorbești serios, Emma. Mă așteptam ca mai degrabă să amâni totul. Mă gândesc că nimeni din Tedbury nu are chef de mâncare, după cele întâmplate.

— Nu, nu. Trebuie să continuăm. Ai încredere în mine, Nathan. Așa e cel mai bine pentru Sophie. De asta are nevoie acum.

AZI – ORA 6.00 P.M.

Nu vreau să mă uit afară, pe fereastră, în partea asta a călătoriei. Știu. E așa frumos! Zona mea preferată. Dawlish. Trecem pe lângă mare și trenul parcă atinge apa.

Frumos, într-adevăr, dar azi nu mă interesează. Dacă spui Dawlish, toți se gândesc la pozele pe care le văd la televizor – linia ferată acoperită de apă după furtuna aceea îngrozitoare. Și mă gândesc: *O să fie totul bine? Sau vântul se va înteți? O să avem și mai multă întârziere?*

Am fost blocați 30 de minute între stații din cauza problemelor cu semnalul, care era prea slab. Tot nu ne-au spus care a fost cauza. Dar mă comport cât pot de bine. Încerc să rămân calmă și mi-am cerut scuze pentru că am coborât din tren. Un timp, m-am îngrijorat că o să insiste ca la următoarea stație să cobor și să fiu dusă să mi se facă un control medical. Toată lumea are impresia că sunt nebună, dar controlorul a înțeles că m-am comportat așa din cauza stresului. A aflat toată povestea despre Ben, așa că ne-a dat un loc liniștit, la capătul vagonului de la clasa I. Mie, lui Mark și doctorului care crede cu tărie că trebuie să mă țină sub observație. Îi zâmbesc încontinuu soției sale, de parcă și-ar cere scuze de fiecare dată când își ridică ochii din carte.

— Te simți bine, Sophie?, mă întreabă.

— Da. Sunt bine. Mulțumesc. Te rog să nu te simți dator să ai grijă de mine. Sunt foarte bine.

— Nu-i mare lucru. Am cartea mea. Dacă nu te simți bine, dă de veste.

M-am forțat să zâmbesc. L-am privit pe Mark cu coada ochiului și am încercat să mă prefac că asta nu e altceva decât o altă călătorie – ta-dam, ta-dam – și că sunt doar un alt călător care așteaptă să treacă timpul. Însă în capul meu repetam o mantră și mă rugam la Dumnezeu, de a cărui existență nu sunt sigură, să țină trenul în mișcare. *Te rog.*

Nathan tocmai ce l-a sunat pe Mark. Era cu treburi în Somerset, dar acum se îndreaptă către spital, să încerce să rezolve problema asta cu identitatea băieților. Pentru că, Doamne apără și păzește! nu seamănă *atât de* mult. Dacă le pui pozele una lângă alta, nu îți e greu să recunoști care e care.

Încep să îmi pierd răbdarea, dar cei de la spital trebuie să urmeze niște protocoale. Nu au putut întârzia operația, pentru că trebuia făcută urgent, dar aveau nevoie de cineva care să îi identifice pe băieți imediat ce ar fi ieșit din sala de operație. Totul e atât de confuz. Din ceea ce a spus asistenta de gardă, se pare că unuia dintre băieți i-a cedat un plămân și celălalt are leziuni la splină.

Cei de la spital urmează regulile cu strictețe și nu vor să ofere niciun fel de informație până când nu se va afla identitatea copiilor. E o agonie. Ce vreau? Ca băiatul meu să fie cel căruia i-a cedat plămânul? Sau cel care are leziuni la splină? Ambele variante sunt groaznice, dar cazul cu splina pare mult mai grav. Mă simt un monstru să doresc răul mai mare altuia, însă pur și simplu nu vreau să fie vorba de Ben. Splina. Nu vreau să fie Ben...

Nu putem face nimic. Trebuie să așteptăm. Nathan e în drum spre Durndale și a promis să ne sune dacă are noutăți odată ce băieții ies din operație.

Mark mi-a întins telefonul. L-am pus la ureche. Am încercat să îi mulțumesc lui Nathan, dar cuvintele nu ieșeau din gură, așa că i l-am dat înapoi. De parcă orice gest de bunătate era mai mult decât meritam.

Exact ca frumusețea acestei bucăți din coastă. De aceea țin ochii în pământ, încercând să îl evit pe doctorul care mă privește și imaginile de afară, care sunt mult prea frumoase. Pescăruși. Spuma albă a valurilor rostogolindu-se. În loc să le privesc, mă uit în podea. Parcă acolo e o pată.

Oare e cafea? Îmi promit că totul se va schimba din acest moment. Voi fi o persoană mai bună și o mamă mai bună. *Te rog doar să mă ajuți de data asta.*

CAPITOLUL 9

ÎNAINTE

Melanie Sanders își privea colega de apartament de peste masă și turna cafea în cești, dintr-o cafetieră mare.

— Iar ai stat trează toată noaptea să pictezi?

Lui Melanie îi plăcea să se trezească devreme. Cynthiei, nu. A căscat și și-a întins mâinile înspre cană.

— Trebuie să termin șase covoare până vineri. Nu o să reușesc.

Melanie a zâmbit. Cynthia, ca mai toți artiștii, părea că trăiește într-o permanentă stare bipolară. Și haotică. Sus sau jos. Distrusă sau cea care dă de băut tuturor. Ori muncea prea mult, ori prea puțin. Niciodată în echilibru.

În ciuda tuturor protestelor pe care Melanie a învățat să le ignore, exact ăsta era felul în care Cynthiei îi plăcea să trăiască. Iubea drama, care se potrivea perfect cu aspectul ei. Astăzi a ales un costum interesant, galben lămâi cu buline. În prima perioadă a prieteniei lor, Melanie a făcut greșeala să o provoace.

— De ce nu îți găsești o slujbă, Cynthia? Știi tu. Te duci acolo în fiecare zi și apoi ei te plătesc la sfârșitul lunii.

Dar Cynthia s-a strâmbat în așa hal, încât Melanie a învățat să tacă din gură.

Azi s-a uitat în anexă, unde trei uscătoare de haine erau acoperite cu bucăți lungi de bumbac vopsite în diferite nuanțe de roz. Probabil că stătuse trează aproape toată noaptea. Acum făcea covoare tradiționale, din bumbac vopsit manual, pe care apoi îl cosea bucată cu bucată, într-un stil contemporan. Efectul final era atât de spectaculos, încât un boutique hotel a făcut o comandă impresionantă. Voiau să le expună pe un perete.

Aici era problema. Mărimea peretelui. Au comandat 24 de covoare și, ținând cont de faptul că Cynthia rar făcea câte două-trei deodată, comanda era prea mare.

— Crezi că ai putea să mă ajuți, Mel?

Dădea din cap și vorbea ca un copil mic.

— Oh, nuuu. Am mai trecut prin asta, Cynthia. Spui că vrei să te ajut. Poate chiar crezi asta, dar, de fapt, așa cum am descoperit pe pielea mea, nu suporti pe nimeni prin preajmă când lucrezi. Și, oricum, sunt ocupată cu cazul din Tedbury.

Melanie a încercat să pară preocupată. Nu era pregătită să îi recunoască nici măcar Cynthiaei că acest caz era primul care i se dădea după ce făcuse atâta vâlvă în birou cu promovarea ei. Un scandal domestic.

— Dar credeam că știi deja cine e vinovat.

— Mda. Nu e chiar așa de simplu, a spus Melanie pe un ton defensiv. Încă aștept rezultatele criminaliștilor. Și înregistrările telefonice. De asemenea, nu a fost stabilit motivul crimei.

— Îîîî, stai puțin. Dar i-am văzut poza.

— Ei bine, se spune că își erau fideli unul altuia.

— Da, da. Vezi să nu.

— Credeam că e treaba *mea* să fiu cinică.

— Ea o să supraviețuiască? Soția, zic. Altfel, nu văd cum ați putea rezolva cazul.

— Nu știu. Acum mă duc la spital. Vrei ceva din oraș?

— Plăcintă homity.

— Ce Dumnezeu e plăcinta homity?

— Doamne, Melanie. Ești o cauză pierdută. Probabil din cauza mâncării de la cantină.

— Iertare.

— Nu. Nu te iert. Și, pentru informația ta, plăcinta homity e o plăcintă umplută cu cartofi, ceapă și usturoi.

— Am înțeles. Produs de patiserie.

— Gata. Renunț.

Acum Melanie era cea care se tânguia. A găsit anunțul de închiriere a casei când s-a mutat în Plymouth. Casa era a Cynthiei, iar balconul în stil victorian, cu vedere spre Parcul Peverell, era preferatul ei. Și nu avea bani să facă modificări. Nu era încălzire centrală în dormitoare. Apa nu avea presiune. Și, totuși, Melanie s-a îndrăgostit destul de repede de toate contrastele: lintea fiartă, bucățile de bumbac vopsite, împrăștiate peste tot, și tot haosul acesta nu era departe din cel din viața ei profesională, cu violențe și beții, prostituate și infracțiuni. Crimele erau destul de rare. Tocmai de aceea a ținut atât de mult să ia cazul din Tedbury. Cynthia avea dreptate. Nu era o investigație ca la carte. Dacă Gill murea, nu aveau pe cine să pună sub acuzare.

— Ne vedem diseară.

— Eu voi fi înecată în vopsea, cel mai probabil.

* * *

Ca mai toate clădirile moderne înalte, și spitalul din Durndale avea o înfățișare tristă. Afară, la fel ca înăuntru. Chiar în fața intrării principale stăteau pacienți obezi, în halate ponosite și care se ascundeau de angajați, ca să fumeze. Li se citea pe chip, cel puțin așa i se părea lui Melania, ironia față de situația în care se aflau. Înăuntru parcă era un pic mai bine. S-a oprit pentru un moment la bar și s-a uitat ce gustări aveau. Se zvonea că urma să fie înlocuit de un bar unde se va vinde salată, dar deocamdată vindeau prăjituri cu cremă, gogoși și rulouri cu cârnați.

— Aveți plăcintă homity?

Vânzătoarea, o femeie între două vârste, rotunjoară la trup și cu obraji îmbujorați din cauza grătarului, a ridicat din umeri, nepăsătoare. Melanie s-a uitat la produsele de patiserie și și-a cerut scuze.

Gill Hartley era încă la terapie intensivă, la etajul patru. Adevărul e că vizita asta nu avea vreun rost, dar Melanie voia să o mai vadă o dată

pe femeia care era în centrul primei investigații ce i-a fost încredințată de când fusese promovată și se mutase în Devon. De asemenea, i-au promis că va putea sta de vorbă cu medicul curant al lui Gill, care urma să facă vizita medicală în curând. Melanie avea nevoie cu disperare ca femeia să se trezească. Altfel, Cynthia avea dreptate. Testele preliminare ale criminaliștilor nu au dovedit că ar fi existat o a treia persoană. Coma lui Gill, după cum aflase Melanie, nu avea nicio legătură cu rana de cuțit, ci mai degrabă cu blaturile de marmură. S-a lovit cu capul foarte tare de unul dintre ele și a căzut la pământ. Se pare că o bucată din creier fusese afectată. Tocmai de aceea medicii i-au indus coma: creierul avea nevoie de timp ca să se vindece.

Rana de la stomac a provocat pierderi importante de sânge, dar a avut noroc, pentru că organele vitale nu au fost afectate. *Sau poate că nu a fost atât de norocoasă*, se gândea Melanie în timp ce se uita prin cameră, încercând să își imagineze prin ce trecuse femeia. Posibile leziuni cerebrale? Închisoare, mai mult ca sigur. Nu auzea nimic de pe coridor, dar putea să își imagineze cu exactitate sunetul ventilatorului și al celeilalte mașinării, care o țineau în viață.

Lângă pat, era o femeie căruntă, cu un cardigan negru. Se asorta perfect cu cearcănele de sub ochi. Melanie a văzut cum expresia feței i s-a schimbat în timp ce se îndrepta spre ea ca să îi arate insigna. A fost o vreme când toate astea i se păreau că o fac mai importantă. Că putea să intre oriunde, oricând avea chef...

— Încă nu ne vine să credem.

...Dar nu azi. Cel mai greu era cu mamele.

— Da. Știu. Cred că a fost un șoc groaznic pentru dumneavoastră, doamnă...?

— Baines.

— Doamnă Baines.

— Erau atât de fericiți împreună.

Melanie a tăcut.

— Cel puțin așa păreau.

Mama lui Gill se foia pe scaun.

— Să știți că nu trebuie să facem asta, dacă nu vă simțiți în stare să îmi răspundeți la câteva întrebări.

— Poftim? Ah, da. Sigur.

Și apoi și-a privit fiica și a început să se agite.

— Însă nu aici, vă rog. Spun că s-ar putea ca ea să audă.

O perioadă au stat pe coridor. Vizitatorii treceau pe lângă ele. Mulți dintre ei păreau pierduți. *Mă scuzați, știți unde e barul?*, întrebau.

— Așadar, doamnă Baines. Nu știți ca ei doi să fi avut probleme. Nu aveți idee dacă era ceva ce o preocupa pe fiica dumneavoastră, în ultimul timp?

— Mă scuzați, aici e etajul unde se fac ecografii?

— Vă rog. Suntem într-o conversație. Ok?

Până la urmă, au trebuit să se mute lângă lift.

— Credeți că unul dintre ei înșela, nu? Sau făceau afaceri ilegale. Droguri. Jocuri de noroc. De aceea șușotesc toți în Tedbury, nu?

— Nu vreau să speculăm. Nu ajută cu nimic. Încercăm doar să aflăm ce s-a întâmplat.

Doamna Baines nu a spus nimic, așa că Melanie a decis să se retragă în liniște. În felul acesta îi permitea să se întoarcă la fiica ei și să ia cartea pe care o lăsase lângă pat.

A văzut imaginea atât de cunoscută, a mamei care îi citește copilului său, și și-a amintit de propria mamă, care se pune lângă ea, în pat, și îi citea povești. Și-a amintit de vocea ei. A simțit că violează un moment intim. I s-a făcut rușine.

Când doamna Baines a întors pagina, e revenit și Melanie și a mulțumit în gând pentru forfota de pe coridor. Atunci l-a văzut pe medicul curant, înconjurat de un grup de studenți. Tocmai se pregătea să îl interpeleze, căutându-și caietul, când și-a ridicat ochii din poșetă și a văzut ceva ce i-a

atras atenția. O haină roșie. Păr lung și negru. I-a fost îndeajuns.

Femeia ținea în brațe un copil, s-a întors la 180 de grade și a dispărut după colț. Melanie a simțit ceva în stomac, ceva ce nu a putut niciodată să definească, dar era o senzație pe care, de-a lungul anilor, de când făcea meseria asta, a învățat să nu o ignore.

— Mă scuzați.

Femeia s-a întors. S-a prefăcut surprinsă. Copilul s-a rușinat și a dat din cap.

— Domnișoara Carter, nu?

Emma stătea nemișcată. În mâna liberă, ținea un coș cu fructe.

— Doamnă detectiv. Voiam doar să...

S-a uitat în jur și apoi înapoi, la Melanie, care a observat din nou că avea ochi deosebiți. Atât de multe culori ciudate.

— Am venit să îi aduc ceva lui Gill. Să văd ce face.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră. Mama ei e cu ea, acum. Nu știam că sunteți apropiate. Nu ați menționat asta când am stat de vorbă.

Și în acel moment Melanie a luat postura care a ajutat-o de atâtea ori, de când purta uniformă. A tăcut și a luat postura așa, fără uniformă. A așteptat, cu o expresie neutră pe față.

CAPITOLUL 10

ÎNAINTE

La început nu am fost sigură dacă să fiu de acord cu venirea aici. Mark a simțit că e cel mai potrivit loc, zona noastră preferată din Cornwall. Ar fi trebuit să ne ajute să trecem peste ceea ce s-a întâmplat. Dar... eu?

Îmi era teamă că vom distruge tot ce era frumos în locul acesta. Dacă m-ai fi întrebat săptămâna trecută de Lizard, îți împuiam capul. Ți-aș fi spus că drumul până aici mă ajută să îmi relaxez umerii. Că mă făcea să respir. Locul meu secret. Acel loc despre care nu povestești, ca să îl poți păstra doar pentru tine.

Să cunoști Lizard înseamnă că conduci până după clădiri și să ajungi în peisajul nepromițător al aerodromului regal și să zâmbești știind ce te așteaptă.

La câțiva kilometri de clădirea urâtă, peisajul te surprinde. Nimic nu anunță schimbarea. Râul Helford îți taie respirația. Cel mai bine ajungi să îl cunoști mergând cu barca. Așa ajungi să vezi multitudinea de golfulețe perfecte, unde greierii cântă încontinuu. De-a lungul coastei e plin de căsuțe albe, care stau mândre în soare. Parcă urmează să se prăvale de pe dealurile urmate de câmpuri arate.

Pentru mine, locul acesta are parfumul trecutului. Al zilelor de vacanță, care nu presupuneau locuri de joacă și scutece și creme de bebeluși, ci cornuri cu ciocolată și cafea bună. Și sex. Da. Zilele când eram o altă Sophie, înainte să ne căsătorim, când *amândoi*, eu și Mark, munceam din greu și nu ne dădeam ușor duși din Londra. Sex în timpul zilei. Doamne, Doamne. Ce timpuri. Cafea și pâine prăjită, goi, în pat, și lingeam unt de pe degetele celuiilalt. Zilele când simțeam cu

adevărat că merităm vacanțele și weekendurile departe de Londra. Erau absolut necesare. *Prețioase.*

Și iată-mă acum, stând acolo, în fața unei case, cu mâinile încleștate pe coapse, îngrijorată că acesta va fi anul în care vraja se va rupe. Magia va dispărea.

Parcă eram într-o mașină a timpului. Aproape că am făcut un atac de panică. Am simțit nevoia să mă întorc și să o iau la sănătoasa înspre casă.

Dar l-am văzut în oglindă pe Ben, care stătea în spate, cu undița cea nouă în brațe. Am dat jos geamul și m-am prefăcut că tușesc. Am inspirat puternic, ca să mă calmez. Habar nu am cât e bine să îi povestești unui copil când se întâmplă ceva groaznic. Ideal ar fi să nu îi spui nimic, dar problema e că simt și aud șușoteli – și cu siguranță văd mașinile de poliție și benzile în alb și negru.

I-am spus lui Ben că s-a întâmplat ceva trist în sat, dar nu trebuie să își facă griji. Așa că am plecat într-o vacanță până se rezolvă lucrurile.

Ce s-a întâmplat, mami?

Un accident. Antony a murit într-un accident. Asta e foarte, foarte trist. Dar nu ai de ce să îți faci griji, Ben.

O să murim și noi într-un accident?

Nu. Bineînțeles că nu.

Îi făcea plăcere să fie aici. Era unul dintre locurile în care ne relaxam cu toții. Vacanțele sunt mereu o provocare pentru Mark, pentru că trebuie să se pună de acord cu angajații lui. Majoritatea vor să își ia concediu vara. Tocmai de aceea iulie și august durau o eternitate de când îl aveam pe Ben și ne mutaserăm în Tedbury.

Până la sosirea Emmei cu Theo, ajunsesem să urăsc verile din Devon. O grămadă de turiști peste tot. Eu mă simțeam singură, iar Mark era mereu la muncă.

Așa că ceea ce ni se întâmpla era neobișnuit – să fim aici în plin sezon. De obicei veneam primăvara

sau toamna. Mark a reușit să rezerve locul așa din scurt pentru că ne știam foarte bine cu proprietarii. O rudă de-a lor ar fi trebuit să stea la ei în săptămâna aceasta, dar renunțase în ultimul moment. Am avut noroc.

Noroc?

Nu. Mi se părea *incredibil* să fiu aici. Totul era atât de diferit de ceea ce lăsasem acasă. Și, totuși, eram aici?

Am privit în sus.

Totul era neschimbat. Aceeași priveliște. Aceiași copaci pe dealul din față. Mirosul de violete, dulce-sărat, datorită sării din aer.

Da. Am închis ochii ca să îl simt pe deplin. Asta ne plăcea cel mai mult de fiecare dată când ajungeam aici. Și de asta ne era cel mai dor când ne întorceam acasă. Mirosul mării.

— Ești bine?, l-am auzit pe Mark, în timp ce mi-a pus alături un pahar cu vin.

Am deschis ochii și am ridicat mâna dreaptă streășină la ochi.

— Cred că da. Încă sunt dată peste cap, dar cred că ai avut dreptate.

Am întins mâna, iar el mi-a luat-o într-a lui. O ținea strâns.

— Nu am rezolvat problema plecând. Văd mereu scena în fața ochilor. Însă ai avut dreptate. Dacă am fi rămas acasă, probabil ar fi fost și mai rău. Aș fi luat-o razna.

S-a așezat lângă mine. Într-o mână ținea degetele mele și cu cealaltă rupea mușchi de pe pietre.

— Uite, Sophie. Știu că nu te ajut foarte mult, pentru că niciodată nu știu ce să spun. Dar știi că poți vorbi cu mine. Sau măcar încearcă.

Am dat din cap. Nu îi spuseseam prea multe. La asta se referea. Vedeam că e în afara zonei lui de confort. Îi era teamă și mă întrebam dacă nu cumva se gândește că aș putea să fiu din nou ca în

perioada de după nașterea lui Ben. L-am privit în ochi și am încercat să zâmbesc.

— Vreau să te ascult. Să te ajut. Fără grabă ori presiune. Când ești pregătită să vorbești, să îmi povestești tot ce simți despre ceea ce s-a întâmplat. Despre ce simți.

— Mulțumesc. Și o să încerc, dar înainte am nevoie să... nu știu, să procesez totul, poate. Mă simt atât de...

Am făcut o pauză.

— Nu găsesc cuvintele potrivite, Mark.

— P45.

— Poftim?

— Copywriterul care nu găsește cuvintele potrivite. Ți-am spus mereu că ai făcut bine că nu ai venit să lucrezi pentru mine.

Încerca să mă facă să zâmbesc. Apreciam efortul, dar dintr-odată a apărut din nou senzația aceea din stomac.

Copywriter? Un alt lucru care îmi părea incredibil, încă apărea în profilul de LinkedIn, dar mi se părea o minciună. Uneori îmi vine greu să cred că am făcut așa ceva, odată, demult. Că eram ca peștele în apă în lumea aceea. Și mai eram și bună. Sloganuri. Reclame. Acum mi se părea că se întâmplase într-un univers paralel. La început, când ne-am mutat în Devon, le povesteam despre asta lui Caroline și Heather. Cum stăteam treji toată noaptea când aveam deadline. Petrecerile pe care le dădeam, de fiecare dată când obțineam un nou contract. Odată, după mult vin, le-am arătat niște clipuri ale unei campanii publicitare care devenise virală.

— Tu ai scris anunțurile acelea, Sophie? Mi le amintesc. Erau peste tot! Chiar tu le-ai scris?

Priveau cu ochii cât cepele și nu le venea să creadă.

— Și de ce naibii ai renunțat, Sophie?

Am întors-o. Le-am spus că nu îmi lipsea deloc.

— Munceam mult. O cultură prea macho. Jumătate dintre oameni se drogau ca să poată rezista. Nici gând să lucrezi în industria asta și să crești un copil. Nu dacă ai de gând să fii o mamă bună.

* * *

— Sigur nu vrei să te întinzi, Sophie?

Mark își curăța mușchi de pe degete.

— Da. Da. Sunt bine. Eram cu gândul departe.

— Fiul și urmașul nostru vrea grătar. Și nu are de gând să mănânce pește.

Voia să mă bine dispună. Apreciam efortul și răbdarea lui.

— Băiatul vrea burgeri. Mergem la supermarket. O să încercăm să găsim și niște momeală pentru pești, dacă mai e deschis. Vrei să vii?

— Nu. Dacă nu te superi, aș vrea doar să stau aici. Sper că Helen va ajunge în curând.

M-am uitat la singura casă pe care o puteam vedea de acolo, de pe scări: mare, cu două etaje, înconjurată de flori agățătoare. Era chiar de partea cealaltă a peluzei, la câteva minute distanță.

Mi-am dorit să ajungă repede și așa s-a întâmplat. Tocmai îmi turnam al doilea pahar cu vin când am văzut Volvo-ul vechi, atât de cunoscut, cum s-a strecurat pe drumul de țară și a intrat în parcare de peste drum. Bill și Ben, un springer și un terrier, au sărit de pe bancheta din spate și au trecut pe lângă poartă. Apoi s-au strecurat printr-o gaură din gardul viu. Aproape că mi-au răsturnat paharul, atât de tare dădeau din coadă de fericire.

— Oh, ați ajuns, în sfârșit. Ce bine! s-a auzit vocea puternică a lui Helen.

Surzenia era singurul ei semn al îmbătrânirii.

— Doar nebuni am avut pe aici în vara asta.

Helen avea părul aproape în întregime alb, dar pielea îi strălucea. Niciun rid!

De abia așteptam să o iau în brațe. Aproape că am fugit înspre ea.

— Nici nu știi ce mă bucur că suntem aici.

Pentru că îmi tremura vocea, a făcut un pas în spate ca să mă studieze.

— Și atunci care e problema?

* * *

Am cunoscut-o pe Helen în primul an în care am descoperit zona aceasta, de care și datorită ei am ajuns să ne îndrăgostim. Pentru ea ne întoarcem mereu în casa de vacanță.

Helen cunoaște pe toată lumea. De la început a fost extrem de generoasă cu timpul și contactele ei. Ne-a trimis la cea mai bună patiserie din Porthleven și la cea mai bună cafenea, una de pe malul râului Helford unde serveau un ceai delicios. A vorbit cu o cunoștință de-a ei să ne ducă cu barca la toate plajele mici din zonă, unde se putea ajunge doar pe apă. Ne-a trimis la cei mai buni vânzători de pește și fructe de mare, care aveau prețuri de nimic. Ne-a învățat să mâncăm scoici – uimită și amuzată în același timp că nu știam să o fac. Și ne-a dat șampanie când, la a treia vizită, i-am spus că ne-am logodit.

Mark mă ceruse de soție la Kynance Cove – eram vrăjită de loc, dar nu mă așteptam la așa ceva. Helen era siderată. *Și unde e inelul? Vă bateți joc de mine? Nu e niciun inel? Și fără șampanie. Dar ce ești tu, Mark? Un amator?* apoi a dispărut în casă. S-a întors cu o sticlă de Tol Roger. Ne-a spus că șampania de calitate era una dintre puținele ei plăceri, mai ales de când *sexul nu mai e pe agendă*.

Helen a rămas văduvă pe când avea 50 de ani, s-a mutat la Lizard și am presupus că e la fel cu toată lumea: extravertită și distractivă, dorindu-și să aibă oameni în jurul ei, ca să nu simtă singurătatea. Dar nu. Anii ne-au arătat că nu era așa. Multe dintre comentariile celor care stătuseră aici spuneau că Helen era o gazdă mai mereu iritată. Era drăguță și

generoasă doar cu puțini. Iar noi eram dintre cei aleși.

— Ești albă ca varul, Sophie. Ce Doamne ferește s-a întâmplat?

Aproape că plângeam, dar nu îmi era rușine. Mereu am știut că îmi va fi ușor să vorbesc cu Helen. Era pragmatică, sensibilă și nu s-ar fi dus să împrășteie vorba prin sat. Dar, în realitate, abia aștepta să audă detaliile oribile.

— Și zici că a fost mult sânge?

— Ai auzit despre bărbatul care a fost ucis în Tedbury, nu?

— Da. Am citit în ziare. Am văzut și la televizor. Groaznic.

— Eu l-am găsit, Helen. Și pe soția lui. Îmi erau prieteni.

— Doamne ferește!

Și apoi Helen, pragmatică, a eliminat toate platitudinile care mă înnebuneau acasă. A întrerupt totul.

— Lasă vinul. Ne trebuie ceva mai puternic. Și gheață. Mă întorc imediat. Ai grijă de câini.

S-a întors cu vodcă și o tavă cu scoici.

— Văd că Mark a scos grătarul, ceea ce înseamnă că te va hrăni mai târziu. Așa că, uite, am adus niște întăriri.

Și acum, pentru prima oară de duminică încoace, am râs, ceea ce m-a șocat și m-a făcut să înțepenesc.

— Nu te opune, Sophie. Efect întârziat. E bine să plângi, dar nu peste scoici, te rog.

Mi-a dat un șervețel din buzunar.

— O să dilueze băutura.

Spre surprinderea mea, am plâns destul de mult, iar Helen nu a încercat să mă oprească. Iar când m-am oprit, m-a încurajat să îi povestesc. Să împărtășesc.

— Dă *totul* afară, Sophie.

Și nu suna ca atunci când o spuneau polițiștii. Așa că i-am povestit despre sânge și cât de

îngrozită am fost când i-am văzut creierul lui Gill. Și cât de vinovată m-am simțit să văd cămile portocalii de espresso. Că încă eram prinsă în zona aceea ciudată, de parcă povesteam dintr-un film sau vreo carte, nu ceva ce mi s-a întâmplat mie.

Helen nu a încercat să mă oprească. A înțeles că aveam nevoie să re trăiesc totul ca să accept. M-a ascultat și mi-a spus că va trebui să fac asta de multe ori ca să trec peste. Să mă obișnuiesc cu ideea. Mi-a spus că în primii doi ani de la infarctul soțului ei a re trăit de nenumărate ori momentul în care l-a găsit, până când a știut pe de rost fiecare scenă. De parcă trebuia să fie conștientă de fiecare moment de durere ca să poată accepta și să poată merge mai departe.

— Oamenii îți spun să nu te gândești. Propriul instinct îți spune asta. Dar nu merge așa, mi-a zis. Trucul e să te obișnuiești să te gândești la toate astea. Să accepți că a fost oribil. Are sens ceea ce îți spun?

Am dat din cap, și am continuat să plâng, și am mâncat scoici, și am băut vodcă și am mulțumit cerului că o am în viața mea. Când Ben și Mark s-au întors, mi-au spus că arăt mai bine.

— Zâmbești din nou, mami.

Mark era ușurat. O țineam pe Helen de mână, în timp ce câinii se jucau cu un frisbee pe care Ben îl arunca la nesfârșit. Ritualul nostru.

* * *

Următoarele două zile, Helen ne-a lăsat să respirăm, cum era obiceiul – schimbând doar câteva vorbe dimineața și seara. Am petrecut timpul cu băieții. ieșit afară. Jocuri de cărți. Monopoly. Iar atunci când Ben și Mark au plecat la o zi de pescuit, eu m-am înfipt la ușa ei, devreme. Semnalul nostru.

— Sandvișuri cu crab? Ah, cât am așteptat momentul ăsta!

Helen zâmbea cu gura până la urechi. Ne-am urcat în Volvo și am plecat înspre Coverak. Am

parcat în vârful dealului și am coborât către mare. Ne duceam la cafeneaua noastră preferată. Alt spațiu secret, care din afară părea un loc mizer, cu scaune și mese din plastic. Plin de viespi care se roteau în jurul unui tomberon ce aștepta să fie ridicat, dar doar cunoscătorii știau că acolo se ascunde o adevărată bucată de Rai, cu cea mai bună cafea din zonă și sandvișuri cu cei mai dulci și proaspeți crabi, cumpărați direct de pe bărcile din zonă. Am stat la coadă ca să comandăm și ne-am dus pe stâncile de vizavi, privind copiii de pe plajă.

— Cum te simți?

— Mult mai bine. Mulțumesc, Helen. Mark a avut dreptate. Aveam nevoie de locul ăsta. Cât mi-aș dori ca Ben să nu înceapă școala săptămâna viitoare! Sinceră să fiu, nu vreau să mă întorc acasă.

— Știi bine că poți rămâne la mine cât vrei. Ești binevenită mereu. Ți-am mai spus-o.

Am îmbrățișat-o.

— Mulțumesc, dar trebuie să mă gândesc la Ben. De asemenea, cred că am profitat prea mult.

— Nu fi prostuță. Așa cum ți-am zis, am avut cam mulți nebuni pe aici. Săptămâna trecută a venit un cuplu care se plângea că urlau pescărușii. Tu îți dai seama? Pescăruși la mare. Ah, și nu le plăcea că venea miros de la Rayburn. Sau dușul de jos. Și nu reușeau nicicum să aprindă ori să stingă grătarul. Un coșmar. Dacă era casa mea, îi dădeam afară.

Am zâmbit și mi-am trecut părul pe după ureche, înainte să mușc din sandviș. Mi-a căzut o bucată de crab pe blugi. Am luat-o și am băgat-o în gură.

— De fapt, vreau să vorbesc ceva cu tine.

— Te ascult.

— Îmi e teamă că o să sune foarte egoist.

Helen a luat o gură de sandviș și apoi a băut cafea.

— Ți-am spus că te ascult, Sophie.

— Îmi pare nespus de rău pentru Antony și Gill.

— Bineînțeles.

— După cum ți-am spus, poate părea groaznic, dar nu îmi vine să cred cât de furioasă mă simt.

— Pentru că i-ai găsit tu?

— Da. Dar și pentru că... Oh, Helen! A venit într-un moment atât de nepotrivit. Pentru prima oară, după mult timp, începeam să mă simt din nou bine cu mine însămi. Să mă desprind. Să rezolv problemele. Prietena asta despre care îți povesteam...

— Emma?

— Da. Știu că ți-am tot turuit despre ea, dar dacă ai cunoaște-o, ai înțelege. Ți-ar plăcea, Helen. Are energia asta incredibilă. Parcă a adus la viață tot locul acela și mi-a făcut atât de bine. Habar nu aveam că îmi era atât de rău înainte de venirea ei. M-a făcut să mă gândesc la viitorul meu. Înainte de toată povestea cu Gill și Antony, vorbeam să reluăm proiectul cu bufetul.

— Sper că glumești. După ce s-a întâmplat cu Caroline?

— Știu, știu. Dar nu îți face griji, Mark mi-a ținut deja toate teoriile din lume. Și, sinceră să fiu, îi înțeleg punctul de vedere. Start-up-urile sunt greu de pus pe picioare și nu va aduce foarte mulți bani. Cel puțin nu pe măsura muncii. Dar măcar mă gândesc din nou să mă întorc la un serviciu. Mai ales acum, că Ben începe școala. Știu că te-ai săturat să mă vezi mereu atât de indecisă, dar pur și simplu nu pot să stau cu mâinile în sân până apare al doilea copil. Așa că mă adun și mă gândesc la ce pot să fac. Iar ideea afacerii mi s-a părut cea mai potrivită. Și apoi...

Vorbisem entuziasmată, însă vocea a început să îmi tremure. Am tușit. Am făcut o pauză.

— Sophie, ai trecut printr-un mare șoc. Mereu credem că lucrurile astea nu ni se pot întâmpla nouă. Că se întâmplă la știri. Nu în viața noastră.

Dar locurile și oamenii își revin, până la urmă, după asemenea experiențe. Trebuie să o facă. Știu că acum nu simți așa, dar trebuie să îți dai timp. Mă bucur să te aud vorbind așa. Că vrei să ieși. E bine, Sophie. Foarte bine.

— Crezi?

— Nu cred. Sunt convinsă.

— Și când te gândești că am vrut să ne mutăm în zona asta pentru că mi se părea mai sigură.

— Da. Dar e vorba de un scandal în familie, Sophie. Astea se întâmplă peste tot. Motivul tău a fost bine întemeiat. Ai făcut-o pentru Ben.

— Ai dreptate. Știu că ai dreptate.

Am tras aer în piept, cu putere.

— Și nu te îngrijora. Nu am bătut încă palma pentru afacere. Nu vreau să o dezamăgesc pe Emma, dar, între noi fie vorba, îmi surâde mai mult ideea unui job part-time. Poate într-o agenție de PR. Ceva care să mă țină ocupată cât timp Ben e la școală.

Helen a zâmbit.

— Sună foarte bine. Dă-ți timp să treci peste toată povestea cu prietenii tăi. Lasă lucrurile să se liniștească în Tedbury.

— Ah, asta e altă problemă. Mark a început să îmi spună că vrea să ne mutăm. Să o luăm de la capăt. Să mergem în suburbii.

— Probabil e speriat. Vrea să te apere. Nu cred că îi e ușor nici lui să facă naveta.

— Oh, Doamne. Știu. Îmi pare așa de rău că trebuie să facă asta. Dar cred că nu e momentul potrivit să luăm decizii importante. Mi-ar plăcea mai mult să își mute compania, la un moment dat. Mai ales dacă reușesc să îmi găsesc un serviciu care să ne mai echilibreze veniturile. Așa cum am stabilit inițial.

— Spune-i asta. Așa mai câștigi timp. Spune-i că îl înțelegi, dar nu e momentul pentru asemenea decizii.

— Ai dreptate.

Mi-am întors capul să privesc drumul care ducea spre coastă și atunci am văzut-o. Helen s-a încruntat și m-a urmărit cu privirea.

— Ești bine, Sophie? Arăți de parcă ai văzut o fantomă.

Nu i-am răspuns. Am clipit, pentru că nu îmi venea să cred. Haina roșie. Doar pentru un moment. Apoi femeia s-a întors și a dispărut.

— Ce s-a întâmplat, Sophie? Ești albă ca varul.

CAPITOLUL 11

ÎNAINTE

— Te rog să ieși de acolo în momentul ăsta, Theo!

Emma stătea în genunchi, lângă pat. O dureau. Fusese o zi lungă și era obosită. Niciun răspuns. Theo, îmbrăcat cu hainele acelea oribile, stătea în colțul cel mai îndepărtat și era înfășurat într-o pătură. Își ținea mâinile pe urechi. Pe brațul descoperit se vedea un desen cu un prigor. Și-l făcuse cu pixul. Era noua lui obsesie. *La naiba!* Și iar se certau că trebuia să facă baie.

— Vorbesc serios, Theo. Să vii imediat jos și să vezi ce ai făcut! Și trebuie să îți mai pun câteva întrebări despre Ben și mama lui.

— Nu am făcut nimic greșit. Sunt Superman și am puteri speciale. Pot să zbor din camera asta chiar acum, dacă vreau. Pot să mă duc, să îmi găsesc prigorul și să zburăm amândoi la Cornwall, să fim cu Ben.

Emma s-a așezat pe călcâie. Ce bine ar fi fost dacă bunica Apple ar mai fi trăit. Da. Dacă ar fi fost în viață, Emma l-ar fi dus pe Theo la Kent chiar în momentul ăsta și l-ar fi lăsat acolo. A făcut-o de atâtea ori. Când era mic și îi era greu cu el, îl lăsa acolo săptămâni întregi. Bunica Apple îi spunea mereu că nu e bine ce face, nu e bine pentru copil, dar niciodată nu a refuzat-o. Mereu ceda.

În perioada aceasta, Theo era tot mai dificil. Nu îi răspundea la nicio întrebare despre Sophie și Ben. Lua mina asta ridicolă și sfidătoare. *De ce mă tot întrebi despre Ben și mama lui?*

— Ai auzit sunete ciudate în dimineața asta, Theo, după ce ne-am întors de la Heather?

Emma și-a schimbat poziția din nou, ca să își relaxeze genunchii. Stătea în continuare întinsă pe

podea și își privea fiul.

— E ca în Franța? Eu nu am făcut nimic! Nu i-am spart farfuriile bunicii când eram în Franța. Și nici azi nu am făcut nimic rău, la Heather. Îți dau cuvântul meu. Întreab-o și pe ea.

Theo stătea acum în poziție fetală, cu genunchii la piept.

— De ce nu vii să vezi, Theo? Vorbesc serios. Coboară în două minute sau o să îți pară rău.

Telefonul a început să sune. Emma s-a uitat înspre dormitor, la noptieră, dar a decis să îl ignore.

Apoi a început să îi sune mobilul. *La dracu'!* Bănuia că e din nou Nathan, să o întrebe unde a fost, așa că a coborât scările. La început Nathan a fost ezitant și parcă își cerea mereu scuze. Încă se simțea vinovat pentru că pune presiune pe ea în ceea ce privește magazinul. În ultimele două zile, a încercat să o convingă să o ia mai ușor. I se părea că oamenii din sat erau supărați că ea își vedea mai departe de treabă cu constructorii, în timp ce Gill încă era în comă și Antony rece, în morgă.

— Știi ce? Înțeleg că oamenii sunt dați peste cap, iar viața din sat e diferită. Dar nu îi cunoșteam prea bine pe Gill și Antony, așa că nu înțeleg de ce ar trebui să îmi pun viața pe pauză. Și nici nu e treaba lor ce fac eu.

— Bine. Uite care e adevărul. Tom mi-a spus ceva aseară, în pub. Se pare că circulă niște bârfe.

— Bârfe? Ce bârfe, Nathan?

A urmat o pauză lungă, timp în care Emma s-a întors în sufragerie, ca să se uite din nou la toate stricăciunile. Îl asculta pe Nathan cum îi explica despre cum o vorbeau de rău oamenii din sat.

— În mod normal, nu mi-ar păsa absolut deloc, Nathan. Dar așa îmi explic o chestie.

Emma a privit în podea.

— De fapt, chiar speram că poți să vii repede și să mă ajuți. Doar ce am intrat în casă și s-a întâmplat ceva groaznic.

După ce i-a explicat, Nathan și-a schimbat complet tonul și i-a zis că va veni în jumătate de oră. Emma a închis și a ridicat cărămida. Theo a apărut în ușă.

— În sfârșit, Superman a decis să își facă apariția.

— Mi-am făcut rucsacul. Mă duc la Cornwall, să stau cu Ben.

— Îți doresc mult noroc. E drum lung până acolo. Vezi asta, Theo?

Emma a ridicat cărămida și a arătat cu capul înspre fereastra spartă, ce dădea înspre grădină.

— E vina ta.

— Dar nu am făcut-o eu.

— Te rog să îmi spui adevărul, Theo. Ce s-a întâmplat aici?

Theo a dat din cap, s-a uitat la cioburile de pe podea și a început să plângă.

— Ești un băiat laș și ai mușcat-o din nou pe mami aseară, în baie.

Emma a oftat. S-a întâmplat când îi spăla tâmpitul ăla de desen cu pasăre, cel de pe mână. Iar lui Theo nu îi plăcea când făcea asta.

— E foarte, foarte rău să muști oamenii și adevărul iese mereu la iveală. Din cauza ta, toți din Tedbury ne urăsc.

Emma a întors cărămida. Avea noroi peste tot pe mână.

— Enervezi pe toată lumea, pe unde mergi, Theo. Asta e adevărul. Ai scos-o din pepeni pe Lucy, când stăteam în Manchester. Și pe bunica, când stăteam în Franța. Și acum ai reușit să enervezi pe toată lumea din Tedbury, Theo. Bravo. Excelent!

Theo plângea din tot sufletul. Emma a tras aer în piept. S-a uitat la ceas, să vadă dacă are timp să facă un duș înainte să apară Nathan. Nu. Probabil că nu.

— Nu îți dai seama că îmi distrugi toate planurile, Theo? Oriunde mergem și oricât de tare

încerc, distrugi totul.

CAPITOLUL 12

ÎNAINTE

Matthew Hill tăia o banană mare în felii și își privea fiica, așezată pe un scaun înalt. De patru ani nu mai era în poliție și de unul era tată. Nu îi venea să creadă cât de mult i se schimbase viața.

— Vrei banană lângă pâinea prăjită, draga mea?

Deja știa ce o să îi răspundă. Până acum, fata avea doar un cuvânt în vocabular: „Nu”.

Zâmbea. Matthew a încercat și el să zâmbească, dar nu prea era râsul lui.

După ce luni de zile s-au întrebat ce va spune Amelie prima dată, *mama* sau *tata*, răspunsul a venit ca un bumerang.

— Vrei să spui *da*, nu e așa? Îți place banana. Spune da, tata.

— Nu.

I-a pus banana pe farfuria roz, de prințesă, lângă pâinea prăjită. Amelie a înhățat-o imediat.

— Vezi? Ai vrut să spui *da*. Îți plac bananele. *Da*.

Amelie a continuat să zâmbească în timp ce își molfăia micul dejun și i-a întins tatălui ei o bucată de banană stropșită, să o privească cu atenție. Matthew s-a aplecat în față și s-a prefăcut că mănâncă bucata de banană, înainte să își mai toarne o cană cu cafea. După cinci minute, a apărut și Sally.

Matthew a început să îi povestească despre inversiunile din vocabularul fiicei lor.

— Crezi că îi spunem prea des *nu*? Crezi că asta e problema?

— Nu, Matthew. Problema e că e fiica ta.

A împins-o în joacă, cu umărul, și i-a scos limba. Apoi s-a dus la chiuvetă, să umple mașina de cafea cu boabe proaspete. Matthew și-a privit soția cum a sărutat-o pe Amelie delicat, pe frunte.

Încă nu îi venea să creadă uneori că aceste fete minunate sunt ale lui.

Și-a verificat telefonul în timp ce făcea fresh-uri.

Viața de detectiv privat nu era chiar așa cum și-o imaginase, dar avea avantajele ei. Își făcea singur programul. Avea agenția de îndeajuns de mult timp încât să poată selecta cazurile. Era tot mai multă cerere pentru consultanță în securitate, așa că, Doamne ajută, putea să refuze cazurile în care urmărirea soților infideli. Azi avea câteva cazuri cu persoane dispărute. Bun. Îi plăceau.

— A mers în dimineața asta?

Sal și-a atârnat haina pe spătarul scaunului. Mersul era altă problemă. Amelie nu se arăta prea doritoare să o facă.

— Nu. Dar eu cred că va trece de la târât direct la fugă. Nu e așa, Amelie?

— Nu!

Amândoi au suspinat. Apoi au zâmbit drăgăstos, un pic exasperați și un pic îngrijorați.

Matthew a lăsat telefonul și a deschis televizorul, ca să vadă știrile. A schimbat canalele și a văzut imaginile cunoscute, din sat. Un reporter avea informații noi în cazul din Tedbury. Matthew a dat mai tare.

— Nu acolo ai avut și tu un caz?

Sal își punea lapte în cafea.

— Șșșt.

Matthew asculta cu atenție. Reporterul confirma identitatea bărbatului care fusese ucis.

— Zahăr. Asta nu e bine.

— De ce... *zahăr*? Ce s-a întâmplat?

Stabiliseră să nu înjure în preajma fetei, nu care cumva să învețe cuvinte urâte înainte de *mama* și *tata*. Matthew încerca să proceseze noua informație. *Antony Hartley*? S-a încruntat și a respirat adânc. Trebuie să fie o coincidență. Neapărat.

— Credeam că e un caz simplu. Că te documentezi.

Soția lui s-a așezat lângă fetița care i-a oferit o bucată din banana ei.

— Așa trebuia să fie.

— Sper că nu ai probleme, Matt.

— Sper că nu. Cel mai probabil, e o coincidență nefericită. Dar trebuie să fac niște cercetări. Ca să fiu sigur că nu trebuie să dau vreo declarație echipei de investigatori.

Matthew s-a strâmbat și a strâns din ochi. Avea un prieten care lucra la criminaliști. Trebuia să verifice cu el dacă era vorba de o crimă domestică. Că nimeni altcineva nu era implicat.

— Ești sigur că mi-ai spus tot?

Părea îngrijorată, așa că Matthew și-a îmblânzit vocea și a încercat să se calmeze. De când venise Amelie pe lume, Matthew a încercat să nu își aducă acasă problemele de la serviciu. Pe când lucra în poliție, a văzut prea multe divorțuri din cauza asta. Nu aceasta era motivul pentru care plecase din poliție, iar despre adevăratul motiv nu voia să vorbească. În perioada asta mulțumea pentru ce avea și încerca să țină departe de familie problemele de la muncă. Și-a privit din nou minunăția de copil. Avea banană în ambii pumni. Apoi s-a întors înspre soția lui, care părea îngrijorată.

— Îți promit că dacă apar probleme îți spun.

Sal a dat din cap. Nu părea convinsă.

Matthew s-a întors înspre fetiță:

— Spune-i lui mami că nu are niciun motiv să se îngrijoreze.

— *Nu!*

CAPITOLUL 13

ÎNAINTE

Mă uitam la cele două puzzle-urile de pe masa de cafea. Paw Patrol al lui Ben și o imagine cu coasta, pentru mine și Mark. Nu am făcut prea mult dintr-al nostru. Cerul, ca de obicei, era cel mai greu. Am îngenuncheat pe podea, apoi m-am sprijinit pe călcâie și priveam piesele care păreau la fel de albastre. Mark le pusese separat. *De ce nu pui mai mulți nori, Sophie? E ridicol...*

La Lizard am început să facem puzzle. Era un clișeu de vacanță, dar unul plăcut. Devenise un ritual încă dinainte să se nască Ben. În primele dăți când o vizitam pe Helen, uneori făcea și ea împreună cu noi. Aducea vin bun și avea ochi de vultur. Spre surprinderea lui Mark, imediat vedea și potrivea piesele importante, pe care noi ne chinuiserăm ore întregi să le nimerim. *Cum o faci? Pe bune, cum reușești, Helen?*

— Nu ești deloc bună la asta, mami.

Ben stătea lângă mine.

— Mulțumesc foarte mult, dragul meu.

— Eu aproape l-am terminat pe al meu.

M-am uitat la cel de-al doilea puzzle, care era terminat în proporție de vreo 75 la sută. L-am tras lângă mine și l-am pupat pe frunte, ca să îl felicite.

— Nici Theo nu e foarte bun la făcut puzzle. Mereu câștig.

— Da, dar nu uita că Theo e mai mic decât tine.

— Oricum, nu contează. Puzzle-ul e foarte plictisitor. Ne place când ne lași să ne jucăm pe telefon.

— Șșșt.

Îmi pun degetul la gură și îi fac semn să tacă, nu care cumva să divulge secretul nostru, pentru că Mark tocmai a apărut în ușă. Are două rucsacuri și setul de cricket pentru plajă.

— Am auzit ceva despre jocuri pe telefon?

— Nu, a răspuns Ben.

— Încă ești prea obosită să vii cu noi?

Mark m-a privit fix, înainte să își ia ochelarii de soare de pe blatul din bucătărie. Am oftat. Am încercat din răspuțuri să nu îl deranjez azi-noapte, dar nu am reușit să dorm, așa că, până la urmă, m-am ridicat să îmi fac un ceai și am citit vreo două ore. A crezut că e vorba de Gill și Antony. Și chiar despre asta era vorba. Parțial. Dar nu puteam să îi spun și despre cealaltă problemă. Nu aveam *curaj*.

— Da. Te superi dacă nu vin? Iartă-mă, Ben, însă mamă o să lenevească în dimineața asta. O să pregătesc prânzul și îl aduc mai târziu, pe plajă. Facem un picnic. Vă scriu când mă pornesc, și după-masă ne jucăm toți cricket.

— Bine, draga mea. Ai grijă de tine și ne vedem mai târziu.

Mark a venit și m-a sărutat. Mi-a șoptit că a auzit totul despre jocurile pe telefon. Am zâmbit. Îmi părea rău din tot sufletul că îi dezamăgesc, dar eram frântă de oboseală. Nici nu vedeam bine, dar nu voiam să îi spun lui Mark, pentru că nu voiam să îl îngrijorez și mai mult. O să stau așa până îmi va trece. O să mă odihnesc.

Odată ce am auzit ușa închizându-se, m-am mutat înapoi pe canapea, mi-am pus picioarele pe marginea ei și mi-am luat o scamă de pe rochie.

Nu e de mirare că scena cu Gill și Antony încă mă tortura în somn. Acceptasem că va dura până mă voi fi obișnuit cu ceea ce se întâmplase. Dar problema acum era că nu îmi veneau în minte doar flash-uri din casa lui Gill.

M-am uitat la imaginea cu dealuri de pe puzzle și m-am încruntat. Pur și simplu se poate să o fi văzut pe ea ieri. Așadar, ori era cineva care avea o haină ca a ei, ori mi s-a părut. M-am gândit că sunt foarte obosită și stresată. Da. Cel mai probabil, mintea îmi joacă feste. Dar nu puteam să nu mă

mai gândesc. Voiam să vorbesc cu cineva despre asta. Să îmi dau seama ce s-a întâmplat de fapt.

Am încercat din nou să o sun pe Emma, dar mi-a intrat mesageria vocală. Îi trimiseseam deja două mesaje și nu voiam să par paranoică. Să o stresez.

Mi-am strâmbat gura într-o parte și mi-am mușcat buza de sus de câteva ori. Am căutat numărul lui Heather și am pus telefonul la ureche. Prin fereastră vedeam soarele cum ieșea din spatele unui nor și lumina întreaga încăpere.

— Bună, Sophie. Ești bine?

Părea că merge și respiră greu.

— Credeam că o perioadă nu vrei să fii în contact cu noi.

— Scuze, dar voiam să știu dacă mai sunt noutăți despre Gill. De la spital nu îmi spun nimic, pentru că nu suntem rude.

Mă simțeam vinovată că o mințeam – parțial. Într-adevăr, voiam să știu ce face Gill, dar nu de aceea o sunasem.

— Mama ei zice că nu e nicio schimbare. E tot în comă. Dar, draga mea, nu te mai gândi. Ia o pauză. *Odihnește-te.*

— Știu și încerc. Mă întrebam doar dacă știi ce mai face Emma. Nu reușesc să dau de ea.

Pauză.

— Nu e nimic urgent, Heather. Doar că nu răspunde la telefon. Voiam să vorbesc ceva cu ea.

Și am văzut din nou în fața ochilor imaginea hainei roșii și părul negru, în vârful dealului, în timp ce mâncam sandvișul cu crab. Știam că *nu poate fi* ea. Știam că totul era în mintea mea, suprasolicitată, obosită. Mă păcălea. Părea să fie ea, chiar așa, de la distanță. Chiar mi s-a părut că îi recunosc cureaua.

— Habar nu am, draga mea. Ieri era foarte grăbită și căuta niște contacte. L-am ținut pe Theo la mine, dar acum habar nu am unde e. Vrei să îi spun să te sune? Să o caut?

Nu știam ce să îi zic.

— Nu, nu. Nu e nimic urgent. O să se panicheze dacă vede că insist. I-am promis că o să mă odihnesc. Că iau o pauză. Te rog să nu îi spui nimic.

— Bine. Acum trebuie să plec. Sunt în grădină. Sigur ești bine, Sophie?

— Da. Mă ajută să mă odihnesc. Era exact ce aveam nevoie. Ne vedem când mă întorc.

Am închis și am privit fix, în podea, până au început să îmi lăcrimeze ochii. Telefonul ăsta a înrăutățit lucrurile. Dar nu știam...

Cineva a sunat la ușă. Era Helen. M-am bucurat să o văd. Îi zărise pe băieți plecând și în următoarea secundă era în bucătărie, punând o pungă cu scoici și doi crabi pe raftul de sus al frigiderului.

— Scuze. Încă sunt în rochie de noapte. Nu am dormit foarte bine.

— Gânduri?

M-a privit îngrijorată. Am dat din cap. Ei i-am făcut o cafea, iar mie niște apă caldă cu lămâie. Mă gândeam dacă să îi spun ce nu îmi dădea pace. Lui Mark nu puteam. Era îndeajuns că simțea că Emma intervenise între noi. Nu aveam de gând să adaug la asta și halucinații cu ea.

— De fapt, vreau să îți spun ceva, Sophie. Am venit pentru că îmi făceam griji pentru tine. Ieri, la plajă... Nu te-am văzut niciodată atât de confuză.

Am privit-o. Nu voiam să par nebună. Paranoică. Dar, la naiba. Ce aveam de pierdut? Helen nu m-ar fi judecat.

— Cred că o iau razna, Helen. Cred că am văzut-o pe prietena mea, Emma, ieri. Pe deal, privindu-ne. E ridicol. De fapt, cred că e totul în imaginația mea. Nu avea cum să fie ea, dar nu știu ce să cred. Creierul îmi spune că era ea. De parcă am avut o halucinație.

Helen părea real îngrijorată.

— De ce ești așa de sigură că era ea? De la distanță, mulți oameni seamănă între ei. Nu

înțeleg.

Am făcut o pauză. Știam că va suna ciudat și îmi doream să fiu rațională. Să accept că era doar o greșeală nevinovată.

— Are haina asta roșie, inconfundabilă. E foarte elegantă, mereu se îmbracă frumos și și-a pus la haină o curea mare, deosebită. Am crezut că...

Mi-am întors privirea, rușinată. Dintr-odată, mă simțeam și mai confuză. Mi se părea că o trădez pe Emma spunând cu voce tare toate astea.

— Nu contează. Nu mă băga în seamă. Îmi e teamă că o iau razna. Că am început să am halucinații.

M-am ridicat rapid de pe scaun. Voiam să mă schimb și, dintr-odată, mi s-a încetșat privirea. Am simțit durerea în obraz și picior. Eram pe podea și îi auzeam vocea lui Helen.

— Așa. Rămâi așa, Sophie. Ești bine. Ai leșinat. Te-am prins în timp ce cădeai, ca să nu te rănești, dar trebuie să stai nemișcată, draga mea. Înțelegi? Respiră.

AZI – 6.15 P.M.

Am trecut de Dawlish. Niciun val. Nicio alunecare de teren. Asta e bine, dar mai avem mulți kilometri și nu am primit nicio veste de la Nathan. I-am luat telefonul lui Mark – al meu e absolut inutil – ca să îi scriu lui Helen. Semnalul e slab. Nici ea nu mi-a scris. A spus că merge la Truro azi și mă întrebam dacă se va duce pe la spital. Poate ajunge acolo înaintea lui Nathan. Sau a noastră. Lui Ben i-ar plăcea.

Mi-l imaginez trezindu-se singur și speriat, întrebând de mine. Amorțit din cauza morfinei sau cine știe ce altceva or da copiilor după operație. Am întrebat-o pe asistentă dacă mi-l poate da la telefon pe primul băiat care se va fi trezit din operație, dar mi-a spus că o să fie amețiți. Și am citit printre rânduri: nu vor să vorbesc din greșeală

cu Theo, nu până nu își dau seama ce s-a întâmplat cu mama lui, care a fost la rândul ei operată. Ce dezastru!

Mă tot gândesc la un articol pe care l-am citit în suplimentul ziarului de duminică. A fost scris de o mamă care a stat trei nopți în spital lângă copilul ei. Nu știa dacă va supraviețui și nu putea face nimic altceva decât să stea acolo, ascultând mașinile care îl țineau în viață, cum îi pompau oxigen și indicau bătăile inimii. Spunea că îi era teamă să adoarmă sau chiar să meargă la baie, nu care cumva să se întâmple ceva cât lipsea.

A scris toate astea și, deși fiul ei supraviețuise, ea nu își mai revenise. În timp ce citeam articolul, mă gândeam că nu poate fi ceva mai groaznic decât să stai lângă copilul tău și să vezi cum trece prin așa ceva. Neputincioasă. Și acum îmi dădeam seama că era ceva mai rău. Și anume să nu poți să stai lângă copilul tău în timp ce trece prin ceva teribil. Poate acum îmi plătesc păcatele. Pentru că nu am fost o parteneră bună și pentru că am crezut că prezența lui Ben mi se cuvine. Pentru că nu m-am mulțumit cu un copil și pentru că am fost atât de egoistă și am tânjit după un al doilea.

Mă gândesc la toate momentele în care aș fi putut fi fericită și mulțumită, în loc să fiu obsedată de zilele de ovulație. Mă gândesc la toate momentele în care sexul cu Mark era atât, atât de plăcut. Asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Și da, toate momentele în care făceam sex doar pentru că așa spuneau calendarul și temperatura corporală.

Parcă trecuse o eternitate de când Mark a plecat, dar acum era din nou pe coridor și ținea în mână alte băuturi. Cafea pentru mine și el, ceai pentru doctor și soția lui, în semn de mulțumire. Iau cafeaua, dar știu că nu o voi bea. Nu pot să mă gândesc decât la Ben. Închid ochii, simt cafeaua caldă în mâini și ascult trenul cum merge. *Tâgâdâm. Tâgâdâm.*

Acum înțeleg. Acum plătesc pentru că ne-am mutat în Devon, pentru că am fost atât de egoistă și nu am apreciat că sunt mamă.

CAPITOLUL 14

ÎNAINTE

BALANȚĂ

*Ai grijă. Uneori,
când recitim ceea ce
am scris, ne dăm
seama că nu e ceea
ce am vrut să
spunem. Și uneori,
când ascultăm,
auzim ceea ce vrem
să auzim și nu ceea
ce se spune cu
adevărat.*

Primul lucru pe care l-am observat când ne-am întors în Tedbury a fost că dispăruse cordonul poliției. Draperiile de la casa roz pal a lui Gill și Antony erau în continuare trase, ca niște ochi care rămâneau închiși, deși era zi – dar măcar nu mai vedeam panglica albastru cu alb.

Am observat și că cineva a udat florile de pe marginea scărilor de la intrare. Petuniile lui Gill se întorseseră înspre soare, încercând să supraviețuiască. Nu înțelegeam de ce mă deranja asta, că cineva le udase, și mă întrebam dacă o făcuse dimineața sau seara. Îmi stăteau pe cap petuniile astea, în timp ce desfăceam bagajele și aruncam grămezi de haine murdare pe podea.

E greu, dar viața merge mai departe. Fii puternică. Asta mi-a spus Helen când ne-am îmbrățișat și ne-am luat la revedere. Avea dreptate. Și doctorul avusese dreptate. Înainte de șocul cu Gill și Antony, intrasem într-o spirală a așteptării.

Totul se învârtea în jurul apariției unui alt copil. Nu e de mirare că am ajuns să fiu atât de rea. Că

m-am dat atât de tare în spectacol în Cornwall. Am început să văd lucruri. Să leșin.

— Ajunge, Sophie.

— Poftim?

Mark stătea în ușa. Purta unul dintre tricourile lui preferate, turcoaz pal, o culoare care îl prindea atât de bine. L-am privit cu atenție și mi-am dat seama cât e de frumos.

De ce i-am văzut numai micile defecte? De ce mă tot certam cu el din nimicuri? De ce am făcut toate astea? Așa ajungeau să fie toate cuplurile sau ni se întâmpla doar nouă, pentru că așteptam să apară al doilea copil? Sau poate pentru că eram departe unul de celălalt aproape tot timpul?

— Oh, nimic. Gândeam cu voce tare.

Am dat din cap.

— Știi că tot nu îmi place că trebuie să faci naveta.

Era adevărat. Sperasem din tot sufletul că până acum va fi reușit să își transfere activitatea aici. Că puteam face un compromis în direcția aceasta. A intrat în cameră și am început să sortez hainele: închise, colorate și albe.

— Da, știu. Apropo, arăți mult mai bine.

— Chiar mă simt mai bine. Helen m-a făcut să mă gândesc mai bine. Și m-a ajutat. Trebuie să las totul în urmă. Și o să încep din nou să lucrez, Mark.

M-a privit uimit.

— Nu îți face griji. Nu o să mă grăbesc. Dar când se așază lucrurile, o să mă întorc la muncă. A trecut îndeajuns de mult timp. Și dacă aș câștiga și eu bani, poate ai putea să o lași un pic mai moale. Poate ți-ai permite să muți afacerea în afara Londrei.

— Credeam că am stabilit împreună că magazinul e ultimul lucru de care ai nevoie. Și, ca să fiu sincer, mă îndoiesc că va aduce prea mulți bani, Sophie.

— Nu mă refer la magazin. Nu am luat nicio hotărâre în legătură cu asta. Cu toate că am impresia că ești atât de pornit doar pentru că e și Emma implicată.

— Nu e corect.

— Zici? Uite ce e. Nu vreau să ne certăm și nici nu vreau să te îngrijorezi. Adevărul e că încep să îmi dau seama că magazinul nu e cea mai bună soluție, dar trebuie să merg înainte, Mark. Mai ales după ce s-a întâmplat aici. Trebuie să ies din sat. Să schimb ceva în viața de zi cu zi.

— Și Ben?

— Ben începe școala. Ben are parte de aproape toată atenția mea și o să fie bine. Trebuie să fac ceva pentru mine. Cel puțin până când...

Trebuie să ies din starea asta și să nu mai corelez totul cu ovarele mele. Să iau toate deciziile bazate pe faptul că într-o zi o să fim patru.

— Bine. Înțeleg ce spui. Dar nu te grăbești un pic? Speram să mai putem discuta despre mutat. Cel puțin să amânăm decizia până ce Ben se va fi obișnuit la școala de aici.

M-am așezat pe marginea patului și l-am privit cu atenție. Mă sfâșia distanța dintre noi, faptul că era plecat mai mereu. Mă simțeam fără direcție în Tedbury, după tot ce se întâmplase cu Gill și Antony, dar nu puteam suporta o mutare acum, și speram că va trece greul. Și cel mai important era că îmi plăcea că Emma mă ajuta și nu voiam să o pierd de prietenă.

Uite! Poate de aceea am chemat-o în Cornwall. Parcă eram o adolescentă îndrăgostită. Devon-ul mi se părea atât de diferit de când Emma era acolo și speram să îmi pot reveni cu ajutorul ei. Pe de altă parte, mă simțeam vinovată pentru prețul pe care Mark trebuia să îl plătească.

— Hai să ne dăm un pic de timp ca să ne revenim, Mark. Ce spui? Să nu luăm nicio decizie importantă acum.

Mi-am amintit ce mi-a spus Helen.

— Am nevoie de o pauză. Te rog. Poate apoi o să putem să ne gândim să ne mutăm la Exeter sau Bristol. Cum ți se pare?

— Clienții mei au nevoie de mine în Londra.

— Și de ce nu ai spus așa când am cumpărat locul ăsta? Credeam că planul era să muți și afacerea.

A urmat o pauză lungă, timp în care Mark și-a mutat privirea în podea.

— Am făcut planurile greșit, Sophie. Am luat prea mulți clienți și majoritatea vor să fiu în Londra.

— Dar multe companii media sunt în afara Londrei.

Recunoașterea problemei din partea lui Mark mă îngrijora. Perioada de închiriere de la biroul lui se terminase și își mutase afacerea într-un spațiu ceva mai mare. Tot mai considera că e strict temporar. Doar încă vreo doi ani... Acum nu prea mai eram convinsă.

— Bine. În primul rând, nu vreau ca toate astea să ducă la un alt motiv de ceartă.

— Mă pun să spăl și o să trec pe la magazin, să văd dacă sunt vești despre Gill.

Am continuat să bombăn. Sunasem de câteva ori la spital, din Cornwall, dar dădeau informații doar membrilor familiei, așa că acum aveam șansa să aflu mai multe informații. Am coborât și am pus la spălat. Am înhățat o plasă de pe cuier și m-am uitat la ceas. Închideau în zece minute. Doar lapte și pâine. Ah! Și ciocolată pentru Ben, pentru că a fost atât de cuminte în mașină.

* * *

La coadă, în fața mea, doamna Richards o ținea de braț pe vecina ei. Nu îmi aminteam cum o cheamă.

— Din câte am auzit, Emma aceea e rece ca gheața. Și poliția continuă să își bage nasul. Îi verifică moștenirea.

Doamna Richards nu avea nicio intenție să vorbească mai încet.

— Cine ți-a spus?

Cel puțin vecina avea decența să vorbească în șoaptă.

— Un bărbat de la atelierul auto știe pe cineva de la judecătorie. O să o caute pe maică-sa, în Franța.

Am simțit cum mă schimb la față. Nu îmi venea să cred.

— Pot să facă asta?

— Bineînțeles. Se pare că moștenirea a fost foarte mare. Așa și-a permis să cumpere Priory. Și știi că a fost ultima care a văzut-o pe Gill?

Doamna Richard dădea din cap într-un mod enervant.

— Nu ți-am spus mereu că acolo e ceva putred?

Și, dintr-odată, Alice Small a împins-o în spate. Ambele femei s-au răsucit pe călcâie și s-au înroșit.

— Ah, Sophie. Te-ai întors.

— Da.

— Cum îți merge, draga mea? Groaznic, groaznic ce s-a întâmplat.

— Sunt bine, mulțumesc. Aveți vești de la spital? Despre Gill?

— Din păcate, nicio schimbare.

Și s-au răsucit la loc.

Aerul înghețase și era o tăcere apăsătoare. Se auzea doar casa de marcat. A părut o eternitate până am ajuns în față.

Odată revenită acasă, am continuat să despachetez, dar mă gândeam doar la ce s-a întâmplat în magazin. De obicei ignor bârfele din Tedbury. Dar ce naibii se întâmplă? I-am scris Emmei: *Mă simt mai bine. Tu? Cum ești?*

— Mi-ai luat ciocolată, mami?

La dracu'!

— Mă duc la benzinărie, iubitul.

— Dar tati a spus că o să îmi cumperi de la magazin.

— Am uitat, bine? Îmi pare rău. Mă duc acum. În momentul ăsta.

Mi-a luat 20 de minute să mă întorc. Magazinul închisese și un tractor bloca strada înspre cea mai apropiată benzinărie. După care – cu cele două tablete de ciocolată pe scaunul din dreapta – m-am îndreptat înspre Priory.

Din nou, Emma nu îmi răspunsese. Am lăsat motorul pornit și am sunat la ușă. Nicio mișcare. Așa că am tras cu ochiul în lateralul casei unde, spre surprinderea mea, fereastra mare a bucătăriei era peticită cu cearșafuri, înăuntru, întuneric și liniște. Am sunat-o pe mobil, dar mi-a intrat mesageria vocală. M-am întors în mașină și am parcat în piață. Am alergat înspre casa lui Heather, ușurată să văd lumină în bucătărie. Nu a părut deloc surprinsă să mă vadă la ușa ei.

— Mă bucur să te văd. Hai, intră. Ai vorbit cu Emma?

— Nu. Nu reușesc să dau de ea. Știi ce se întâmplă? I-am văzut fereastra. Și am auzit cea mai mare tâmpenie în magazin.

— Cineva i-a spart geamul cu o cărămidă, pe care era lipit un mesaj deloc plăcut.

— Glumești.

— Aș vreau eu. S-a întâmplat ieri.

— Dar de ce ar face cineva așa ceva? Nu înțeleg.

— Mda. Se pare că toți au luat-o un pic razna cât timp ai fost plecată. Vrei să bei ceva?

— Nu. Nu am timp. Ea unde e?

— Cred că e la Nathan. Până îi repară fereastra.

Din nou am avut senzația aceea în stomac. Mă simțeam vinovată pentru că în timp ce eu eram în Cornwall și întorceam totul pe față și pe dos, săraca Emma trebuia să suporte așa ceva.

— Și a venit poliția?

Heather stătea la masa din bucătărie. Am început să merg înspre ușă.

— Nu a vrut să implice poliția.

— Dar e anormal. Nu e posibil ca cineva să îți spargă geamul cu o cărămidă și să scape cu asta.

Dădeam din cap, pentru că nu puteam înțelege.

— Și ai zis că era un mesaj lipit de cărămidă?

— Da. În care i se sugera să părăsească satul.

— Să plece? De ce ar fi cineva atât de răutăcios?

— Dacă ai ști câți oameni răi sunt pe aici, Sophie. Totul devine foarte urât.

— Dar pur și simplu nu înțeleg. Ce au cu Emma? Ce a făcut? Nu înțeleg.

Heather a inspirat puternic.

— Poliția spune că Emma a fost ultima care a văzut-o pe Gill, înainte de accident. În cortul de la târg. Oamenii au adunat toate poveștile, le-au pus cap la cap și au decis că avea o aventură cu Antony.

— Dar asta e absolut ridicol. Doar ce a ajuns aici!

— Ei, da. Oamenii nu sunt chiar raționali în momentul ăsta.

— Doamne ferește.

— Și mai umblă o vorbă.

M-am așezat. Toate astea erau un pic prea mult pentru mine.

— Îmi e și rușine să repet. Dar e mai bine să auzi de la mine.

— Ce?

— Poliția investighează moartea mamei Emmei. S-a întâmplat când ea era în Franța. Pun întrebări despre moștenirea pe care a primit-o înainte să vină aici. Se pare că poliția mereu verifică conturile bancare.

Probabil m-a trădat fața.

— Nici tu nu știai că mama ei a murit când era acolo?

Heather mă privea cu atenție.

— Bineînțeles că știam. Doar că ei nu îi place să vorbească despre asta.

Mai apoi mă tot întrebam de ce am mințit. De ce am simțit nevoia să o fac?

— Da. Bănuiam că e ceva de genul ăsta. Mie nu mi-a spus niciodată că mama ei a murit. Dar, după cum ți-am zis, pe aici oamenii au început să o ia razna. Știi cum pot să fie. Și nu ajută nici faptul că se vede cu Nathan. Oamenii pot să fie...

— Trebuie să o văd. E vina mea.

— Vina ta?

— Da. Dacă nu aș fi obligat-o să facă jocul ăla tâmpit, în cort, oamenii nu ar fi tras concluzii greșite.

— Mda. Cred că toți sunt încă șocați.

— Mă duc să văd ce face.

— Auzi, Sophie? De ce nu aștepți până mâine? Arăți epuizată. Vrei să îl sun pe Mark?

— Nu. Nu. Sunt bine. Serios.

M-am dus la ușă. Am pus mână pe clanță și am oftat. M-am întors.

— Heather, prietena mea din Cornwall, Helen, mi-a spus că până la urmă lucrurile revin la normal după așa ceva. Că oamenii reintră în ritmul lor, pentru că nu au de ales. Crezi că are dreptate? Adică ne vom aminti mereu de Antony, dar nu pot să suport gândul că oamenii din Tedbury vor rămâne așa, distruși.

— Nu știu, Sophie.

Heather privea fix ușa.

— Nu mai știu nimic.

* * *

Am ajuns la Nathan. Acolo era doar câinele, care lătra furios când am sunat la ușă. Apoi am așteptat un timp în mașină. Îi trimiteam un mesaj Emmei când mi-a sunat telefonul. Nu era ea, ci Mark.

— Sophie. Doamne ajută! Am fost atât de îngrijorat. Și am lângă mine un copil încăpățânat

care nu vrea să facă baie până nu își primește
ciocolata.

CAPITOLUL 15

ÎNAINTE

Mai târziu, în pat, am visat din nou bufetul. Serveam clienții în șorțul meu apretat, în dungi, fericită, fredonam, până când m-am dus în spate, să mai aduc pâine, și acolo am găsit-o pe Gill Hartley.

Era pe jos, în sânge, și mă privea fix. Din mână îi atârna cuțitul mare, de pâine, și îi vedeam creierul. Am urlat atât de tare, că m-am trezit. Eram transpirată toată, dar când m-am întors am observat, surprinsă, că Mark dormea.

Mă întrebam dacă am urlat cu adevărat sau a fost doar în capul meu. M-am întins cu grijă și am încercat să îmi relaxez trupul și mintea.

Am încercat să mă calmez, dar imaginile îmi apăreau în fața ochilor. Când Ben a căzut în piscină și Mark a trebuit să sară și să îl scoată de acolo. Tușea și se sufoca. Când am leșinat, în Cornwall. Femeia de pe deal, în haină roșie, care am crezut că era Emma. Cărămida care i-a spart geamul. Am închis ochii și am simțit că mă ia din nou durerea de cap. *Destul.*

Încet, m-am ridicat din pat, mi-am luat halatul de pe scaun și am ieșit pe pipăite, încercând să nu îi trezesc pe Mark și Ben. Am ajuns jos și, din obișnuință, nu pentru că îmi era sete, am pus fierbătorul pe aragaz și m-am așezat la masă.

Visul m-a dat peste cap. Fusese atât de real.

M-am uitat la scaunul de lângă fereastră. Cu doar câteva luni în urmă, Emma îngenunchease chiar acolo și se uita la dubița cu mobilă, iar păstârnacul se împrăstia pe podea. Nu îmi venea să cred că se întâmplaseră atâtea din acel moment și până acum.

M-am gândit din nou la planurile Emmei. Pierdusem atâția bani când am încercat să pun pe

picioarele bufetului, împreună cu Caroline și, oricât nu îmi plăcea să o dezamăgesc pe Emma, nu îmi puteam permite să mai pierd alții. De asemenea, voiam să economisesc cât mai mult pentru ca Mark să poată muta compania. Să nu mai fie atâta presiune pe el, astfel încât să își permită să renunțe la câțiva clienți.

Am simțit că cineva mă privește. M-am întors și l-am văzut pe Mark, în ușă. Ce ciudat cum simți când cineva te privește... Avea părul vâlvoi și bluza de pijama îi atârna pe coapse. Privindu-l, mi-am dat seama că a slăbit câteva kile. Abdomenul era mai tonifiat. De la golf.

— Am fost o cretină că m-am băgat în afacerea cu Caroline?

M-a privit cu blândețe.

— Sophie, e trei dimineața.

— Știu. Dar nu pot să dorm. Crezi că nu sunt în stare să iau decizii bune, nu?

— Te-ai căsătorit cu mine.

A căscat. Avea ochii obosiți.

— Hai înapoi în pat, Sophie. Te rog. Vorbim despre asta dimineață.

— Te înșeli în privința Emmei, Mark. E de treabă. Și nu vreau să mă transform din nou într-o persoană cinică și pesimistă. Nu vreau ca ceea ce s-a întâmplat cu Caroline să mă oprească din a încerca lucruri noi. Ar fi oribil să trăiesc din nou așa. Să vezi tot ce e mai rău în oameni doar pentru ca...

— Sophie, e noapte. Vrei, te rog, să vii înapoi în pat? I-am privit din nou corpul și mi-am amintit cum i-am acoperit bustul cu înghețată de câteva ori, în Cornwall. Oare a încercat să slăbească pentru că l-am luat peste picior? M-am simțit vinovată, apoi emoționată și apoi excitată.

Am zâmbit. Mi-a zâmbit și el. M-am dus înapoi în pat. L-am surprins. M-am surprins și pe mine însămi. Și, după ce a adormit, dezbrăcat de data asta, am continuat să stau trează. S-a făcut ora

patru. Cinci. Până când l-am văzut pe Ben stând lângă pat, în uniformă școlară.

— Ce faci, Ben? E duminică. De abia mâine începi școala.

— Exersezi.

Am deschis ochii, încet. Era așa de simpatic, dar maioul măsliniu era prea mare. Ar fi trebuit să aleg o mărime mai mică. Tricoul polo, alb, era întors la gât. Pantalonii gri – prea lungi și cu fermoarul desfăcut.

— Arăți minunat, dragul meu.

Trebuia să scot trusa de cusut. *La naiba.* Scurtatul pantalonilor nu e punctul meu forte.

— Acum pune totul la loc pe umeraș și du-te înapoi în pat.

— Nu pot. Sunt prea emoționat.

S-a dus în fața oglinzii dulapului. Era nespus de mândru.

— Pot să mănânc la cantina de la școală?

— Credeam că am căzut de acord să îți fac sandvișuri.

— Dar Theo a spus că la școală ne dau budincă.

— Theo începe școala de abia anul viitor.

— Îmi place budinca.

Ceva îmi vibra în geanta care era pe podea. Așa cum îl învățasem, Ben a scos mobilul din poșetă și mi l-a dat. S-a trezit și Mark. În sfârșit. Emma: *Iartă-mă. Am atâtea să îți povestesc. Ne vedem la Hobbs Lane, la 11.*

Am pus mobilul lângă pat. Mark s-a întins.

M-am dat jos din pat și mi-am pus picioarele pe covor. M-am dus să trag draperiile, ca să văd cum e vremea, și am observat ceva ciudat. Un bărbat înalt, cu părul blond și ondulat stătea lângă biserică și făcea poze. La început, mi s-a părut că e captivat de biserică. Până aici, totul în regulă. Biserica, din secolul 13, e splendidă și are vitralii minunate.

Dar bărbatul îmbrăcat în parpalac negru s-a întors și a început să fotografieze casele din jur. Și

mașini, inclusiv a noastră. Am avut o senzație ciudată. Mi s-a făcut pielea de găină. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât senzația era mai puternică, pentru că era ceva cunoscut în ceea ce se întâmpla. Aparatul foto. Și bărbatul însuși.

— Pot să mănânc la școală, mami?

Am lăsat draperiile. Acum eram convinsă că l-am mai văzut undeva pe bărbatul acela.

CAPITOLUL 16

ÎNAINTE

Melanie s-a trezit brusc. Cu mâna dreaptă a simțit o bucată de carne inertă lângă ea, în pat. A deschis imediat ochii și și-a dat seama că, de fapt, bucata de carne era mâna ei stângă, total amorțită. A mai stat un timp așa.

Uneori avea vise în care i se părea că era trează, dar apoi se trezea și își dădea seama că fusese un coșmar.

Și-a ridicat „mâna moartă” cu cea dreaptă – ce senzație oribilă, de dezintegrare – dar aceasta a căzut înapoi, pe pernă, în momentul în care i-a dat drumul. A respirat încet și s-a îngrozit la gândul că nu și-ar mai putea folosi mâna niciodată. Inima a început să îi bată cu putere și a început să simtă furnicături și înțepături în braț. Și-a dat seama că, probabil, și-a ținut prea mult timp mâna într-o poziție incomodă. S-a ridicat și, cu toate că senzația de panică începea să treacă, inima îi bătea în continuare tare.

Încet-încet, a început să își facă celelalte exerciții. Și-a întins mâna dreaptă și a început să își miște picioarele. În sensul acelor de ceasornic și apoi invers.

— Ești bine, Melanie?

Cynthia o privea, în timp ce camera își redobândea formele și imaginile atât de cunoscute. Pe birou, o grămadă de cărți. Scaunul, plin de haine.

— Da, Cynthia. A fost doar un vis.

— Bine.

— Iartă-mă. Te-am trezit?

— Nu, nu. Am stat trează toată noaptea și te-am auzit vorbind în somn. Am terminat ultimul covor. Sigur ești bine? Vrei cafea sau altceva?

Melanie s-a întins și și-a pipăit din nou brațul stâng. Îi ardea și avea o senzație de disconfort. S-a uitat la ceasul de pe noptieră: 6.30 A.M. Nu își amintea ce zi era.

— Cafea. Da. Minunat.

Luni. *La dracu'!* A promis că azi îi dă un raport actualizat șefului ei, despre cazul din Tedbury. Criminaliștii terminaseră investigația, așa că trebuia să caute informații noi ca să poată termina raportul.

Dacă Gill Hartley s-ar fi trezit, aveau destule dovezi ca să o acuze, fie de omor, fie de atac la persoană, dar asta nu mai era decizia lui Melanie. Controalele financiare mai făceau un pic de lumină, mai ales în ceea ce o privea pe Emma Carter.

Colegii de birou au râs de Melanie când a cerut ca Emma Carter să fie verificată, mai ales perioada în care a stat în Franța. Se pare că s-au scurs niște informații – probabil a vorbit cineva care încearcă să o saboteze – care au ajuns la Tedbury și lumea a început să bârfească. A ajuns la urechile șefului ei, care s-a enervat și a făcut-o în toate felurile. *Tu ai impresia că avem bani ca să facem vacanțe în Franța, să cercetăm un scandal domestic? Vorbim cel târziu luni, Melanie. Criminaliștii și-au făcut treaba și totul e foarte clar, așa că vreau să închei toată povestea asta. Ai înțeles? Gata cu excursiile în sălbăticie și în afara țării. Luni. Cel târziu.*

Ultimul covor era întins jos, pe masa din sufragerie, alături de o cutie cu bumbac roz. Cynthia a încercat să păstreze covoarele în cele mai bune condiții. Covorul și cutia păreau puse la întâmplare, dar Melanie și-a dat seama că nu era deloc așa. Felul în care fuseseră așezate avea un rost. A zâmbit. Nu avea de ce să se prefacă. Această ultimă creație era minunată – o scenă tropicală, în diferite variante de verde, cu un papagal turcoaz în centru, galben și albastru.

Probabil i-a luat ore întregi să îl vopsească până să ajungă la nuanțe atât de clare.

— Nu putem să îl păstrăm pe acesta, Cynth? E minunat.

— Crezi?

— Bineînțeles. E cel mai bun pe care l-ai făcut până acum.

Cynthia a apărut din bucătărie. Zâmbetul larg era în contrast cu cearcănele mari și negre.

— Dar tu arăți groaznic.

Cynthia ținea o ceașcă și a înfipt un pic limba în aer.

— E destul de diferit de celelalte.

Melanie a atins covorul.

— Da. Nu reușeam să mă decid asupra design-ului. Ideea mi-a venit azi-noapte, la unu. Sunt bolnavă. Nu e nimic de făcut!

— Papagal.

— Exact. Tocmai ce îl terminam, când ai început să vorbești în somn. Ai avut un coșmar?

— Nu. Cred că am dormit într-o poziție ciudată. M-am trezit cu brațul stâng complet amorțit. M-am cam speriat.

— De ce?

Melanie a sorbit din cafea.

— Boala mamei tale nu e ereditară, Melanie. Am mai vorbit despre asta.

— Știu.

Melanie a continuat să se uite la cafea. Se gândea la toate cercetările recente. Boala mamei ei încă era o enigmă științifică și, practic, factorul de risc era minor pentru Melanie. *Teoretic*.

— Și? Ce mai face mama ta?

— Bine, cred. Am vorbit cu ea săptămâna trecută. Cheltuiește toți banii tatei pe un tratament în străinătate. În Portugalia, cred.

Cynthia a zâmbit, în semn de încurajare.

— Reușește să se miște?

— Știi ceva? O să comand unul pentru camera mea.

— Poftim?

— Un covor. Exact ca ăsta.

— Nu vorbi prostii!

— Nu vorbesc. Îmi place la nebunie, Cynthia.

Tatăl lui Melanie îi spusese la telefon despre un scaun cu roțile ușor. Ceea ce însemna că mama ei nu reușea să meargă.

— Chiar îți dorești unul?, a întrebat-o Cynthia, cu blândețe.

— Da. Dar trebuie să îmi faci reducere, pentru că suntem colege de apartament. Sub nicio formă preț de hotel.

— Nu o să faci scleroză multiplă, Melanie.

Tăcere.

— Știu.

Au sorbit amândouă din cafea, în tăcere.

— Așa. Și? Ce se mai întâmplă cu cazul de omor?

— Nu mă întreba.

Melanie a lăsat cana din mână și s-a întins.

— Criminaliștii și-au terminat treaba. Au identificat amprente, că soțul a încercat să se apere etc. Se pare că era stângaci – și-a ridicat ambele mâini și a încercat să se apere. Toate rănilile au fost provocate de soție, inclusiv a ei, din stomac. Era dreptate.

Melanie a început să gesticuleze, ca să descrie scena.

— Iacs. S-a înjunghiat singură în stomac?

— Da. L-a ucis și apoi s-a dus în bucătărie și s-a înjunghiat singură. E oribil, știu, dar rănilile cele mai grave sunt cele de la cap. Apropo, nu ar trebui să îți spun toate astea.

— Și motivul? Am avut dreptate?

— Da. Se spune că nu era un băiat prea cuminte. Era vorba de o poveste mai veche – se pare că soția era singura care nu știa –, cu toate că nu am identificat deocamdată care a fost ultima cucerire. Eu pariez pe cineva din sat. O femeie ciudată. Foarte atrăgătoare. Înregistrările telefonice

confirmă că a sunat-o în ziua în care s-a întâmplat totul, dar ea nu a răspuns. Din păcate, cei de la birou nu au niciun chef să urmeze pista asta.

— De ce?

— Cică nu ar aduce niciun plus valoare. Spun că avem destule dovezi pentru acuzare și nici măcar nu știm dacă atacatoarea se va trezi din comă și va putea fi adusă în fața instanței. Ne confruntăm cu lipsă de personal acum, așa că sunt presată să trec la următorul caz.

— Dar ceva nu îți dă pace, nu?

— Da. E femeia asta din Tedbury. Nu știu exact despre ce e vorba, dar ceva nu e în regulă. Extrasele bancare sunt ciudate. Aștept să primesc mai multe informații.

— Nu renunța.

— Nu știu, Cynthia. E mai mult o chestie de instinct. A fost în Franța o perioadă și nimeni nu știe prea multe despre ea. Umblă vorba prin sat că și-a cumpărat casa cu banii primiți printr-o moștenire, dar extrasele ei de cont nu spun asta. Totul e straniu și aș vrea să fac mai multe săpături.

— Atunci, fă săpături.

— Nu pot să pierd timp. Cel puțin, nu oficial. Șeful meu e de părere că deja avem prea multe cazuri nerezolvate. Nu e nevoie și de altele.

— Atunci de ce nu continui cercetările pe cont propriu?

— Ce papagal frumos, Cynthia.

Cynthia a zâmbit.

* * *

Două ore mai târziu, Melanie suna din nou la spitalul din Durndale, în drum spre serviciu. Spre bucuria ei, doamna Baines era încă acolo, în încăperea destinată rudelor, așa că Melanie a putut sta liniștită pentru prima oară lângă Gill, fără să fie deranjată.

Erau trei camere de luat vederi acolo, iar o asistentă verifica mereu starea pacientei, la intervale regulate, dintr-o încăpere unde erau

monitoare conectate la alarme, în caz că se întâmpla ceva între vizitele medicale.

De cele mai multe ori, familia și cei dragi stăteau lângă bolnavi, așa că Gill era rareori singură, ca acum.

În timp ce muta un scaun lângă pat, Melanie a primit un mesaj. Spre surprinderea ei, era de la Matthew Hill, un prieten bun. Se antrenaseră împreună, iar când au început să lucreze în poliție au devenit cei mai buni prieteni. De nedespărțit. Dar Matthew a trecut printr-o criză după câțiva ani și a plecat din poliție dezamăgit – acum lucrează în „partea întunecată”, ca detectiv particular. *Cafea?*

Era clar că voia să îi spună ceva. Melanie a dat din cap văzând textul și a zâmbit. Era modul lui de a-i spune că are nevoie de o favoare din partea ei. A inspirat puternic.

Încă îi părea rău când se gândea la el îmbrăcat în civil. Era un polițist bun. Unul dintre cei mai buni cu care lucrase. Avea capacitatea de a vedea lucruri care altora le scăpau. Ar fi trebuit să rămână în poliție.

Era egoistă dorindu-și să lucreze împreună cu el și i-ar fi prins tare bine să îl aibă alături acum.

A decis să îl sune mai târziu. A pus telefonul deoparte și a privit pieptul lui Gill cum se ridică și cobora. Respira cu ajutorul aparatului. Se gândea cum o femeie care părea atât de neputincioasă, atât de comună, conform tuturor declarațiilor, și care nu fusese niciodată violentă, putea să devină dintr-odată atât de furioasă pe cineva, încât să se transforme într-o secundă într-un criminal.

Bineînțeles, Melanie știa ce înseamnă furia. O simțise pe pielea ei. După ce mama ei fusese diagnosticată, a spart toată vesela. A dat cu ea de pereți. Farfurie după farfurie, amintindu-și cum părinții ei dansau în cameră și își etalau în fața ei hainele elegante, pe când era copil – trena rochiei galben lămâie care i se mula pe picior mamei ei, în timp ce valsau și valsau, râzând.

Da. A urlat ca un animal. Nu era corect. Dar să fii violent cu *o persoană*? Și mai ales una pe care o iubeai. Ce te-ar putea înfuria atât de tare, încât să depășești bariera aceea?

— Ce s-a întâmplat?, i-a șoptit Melanie, aplecându-se lângă pat și amintindu-și ce a spus doamna Baines.

Poate o auzea.

Asistenta a reapărut în încăpere și s-a enervat, dar lui Melanie nu i-a păsat și a șoptit din nou:

— Ce s-a întâmplat cu adevărat, Gill? Trebuie să te trezești și să îmi spui.

CAPITOLUL 17

ÎNAINTE

Era prima zi după vacanța în Cornwall și Mark nu se putea concentra. Privea pe fereastră și apoi la cana de cafea, rece, de pe birou. Avea nevoie disperată de cofeină, dar se codea să o sune pe Polly, să îi aducă o a treia cafea, conștient că se va întâmpla același lucru. Îi era tare greu să ajungă la zi cu treaba, după concediu. Tocmai de aceea nu pleca în vacanță în timpul verii.

Avea 728 de mail-uri necitite și știa că în momentul în care ar fi primit o altă cafea va fi sfârșit învârtindu-se pe scaun, la 180 de grade, ca să fie atent sută la sută la clientul de la telefon, dar mintea îi va fi zburat la dezastrul vieții lor din Devon. Și uite așa s-ar mai fi răcit încă o cană. De ce a lăsat-o pe Sophie să îl convingă? Îi pare atât de rău că i-a spus că va muta afacerea. Când au cumpărat casa în Tedbury, a spus că o va face în trei ani. La momentul respectiv chiar intenționa să facă asta, dar apoi s-a răzgândit. Dar Sophie se simțea atât de rău după nașterea lui Ben, încât nu a avut curajul să îi zică. Așa că și-a făcut calculele, să vadă câți clienți are în Londra, și i-ar fi fost *imposibil* să se mute. Of, la naiba cu toate astea! S-a uitat la ceas și a hotărât să ia o pauză de zece minute.

S-a ridicat și și-a luat haina de pe spătarul scaunului.

A pornit înspre ușă, încercând să își bage mâna dreaptă în haină.

— Preia-mi apelurile, i-a spus lui Polly, când a trecut pe lângă biroul ei.

Îl durea umărul. *Al dracului sacou!*

— O să lipsesc maxim jumătate de oră. Trimite-mi un mesaj doar dacă sună vreun client important

sau vreun avocat. Sau dacă e Malcolm, spune-i să mă sune pe mobil. Trebuie să vorbesc cu el.

Polly a zâmbit.

— Când te întorci, te uiți, te rog, la pozele pe care le-am înrămat și le-am pus pe coridor, Mark?

— Ți se pare că am timp de decorări?

Polly i-a scos limba, iar Mark a făcut la fel, dându-și seama că i-a dat destule bătăi de cap pe ziua de azi și avea nevoie de oameni lângă el.

Era la Starbucks, bea un latte macchiato și a închis ochii: *10 minute ca să mă gândesc, Doamne...*

De la masa de lângă venea un zgomot deranjant. O vibrație neplăcută. Mark și-a ținut în continuare ochii închiși, încercând să îl ignore. I-a deschis doar când au început să se audă mai tare. A deschis ochii și a văzut un cuplu care îl privea. Apoi, vocea lui Sophie: *Nici măcar nu îți dai seama ce faci, Mark, nu? Ce? Te răzgândești așa, cum ai tu chef. O faci mereu și nici măcar nu îți dai seama.* Mark le observa privirea, ca să își dea seama care e sursa scandalului. Avea telefonul și cheile pe masă. S-a scuzat cu un zâmbet, iar cei doi s-au întors la ziarele lor.

Adevărul era că Mark se săturase să se tot gândească, să viseze, să își facă griji și să facă planuri. Nu putea să vorbească despre problemă – banii – cu Sophie. Se temea că ar fi fost prea mult pentru ea. Picătura care să umple paharul.

După ce se întâmplase cu Gill și Antony, era îngrijorat că va cădea din nou în depresie. Fusesse destul de rău și înainte de povestea asta oribilă. Își petreceau aproape toate weekendurile certându-se dacă să facă fertilizare in vitro sau nu. Mark era tot mai alarmat de cât de mult își dorea Sophie al doilea copil. Îl iubea la nebunie pe Ben și îi plăcea să fie tată, dar chiar merita să se zbată atât? Ar fi fost mai fericiți dacă apărea al doilea copil? El voia să lase natura să decidă. Nu voia ca după tratament să se trezească cu gemeni și se gândea că

dacă Sophie s-ar fi confruntat din nou cu depresia post-natală nu ar fi reușit să facă față la trei copii. S-a gândit că ar putea să ia bonă, o perioadă, dar Sophie nu era de acord.

Și, până la urmă, revenea în prim-plan problema principală: *bani*. Și faptul că el trebuia să facă naveta. Și acum toată povestea cu Gill și Antony. Viața părea să nu le dea niciun moment de respiro.

A sorbit din nou din cafea, s-a aplecat în față, cu coatele pe genunchi și capul în mâini. Doamne, Doamne. Lasă promisiunile pe care le-a făcut. Acum trebuia să îi scoată din Devon și să îi aducă mai aproape de locul unde lucra. O nebunie totală. Urma inseminarea in vitro, fără niciun dubiu, iar Sophie habar nu avea cum le va afecta asta viața.

El, pe de altă parte, a discutat totul cu Alistair, un coleg de la HR. Trecuse prin asta. Săptămână după săptămână. Lună după lună. Injecții. Tratamente hormonale. Speranțe mari. Speranțe spulberate. Asta o să îi termine pe amândoi și o să îi aducă exact acolo unde erau imediat după ce s-a născut Ben.

Mark și-a simțit mușchii încordați și s-a gândit la Sophie. Prin ce trebuie să fi trecut atunci. S-a simțit nespus de vinovat amintindu-și cât de mult i-a luat să își dea seama despre ce era vorba. Dacă se vor întoarce acolo, măcar să locuiască mereu în aceeași casă. Așa că da, Malcolm... Trebuia neapărat să vorbească cu el despre bani.

Și atunci i-a sunat telefonul. Cuplul de la masa de lângă l-a privit din nou, dar nu îi mai păsa. S-a uitat la ceas. Exact opt minute. A luat o ultimă gură de cafea – cel puțin era caldă – înainte să citească mesajul. Era de la Polly. Îl sunaseră avocații în legătură cu un contract urgent. Aleluia!

CAPITOLUL 18

ÎNAINTE

Matthew i-a pus lui Amelie formele pe tăvița scaunului. După spusele lui Sally, fiica lor era un mic geniu. Nu o vrea ea să vorbească, dar reușea să pună cuburile în poziția corectă. Matthew a așezat lângă ea pătratul roșu.

— Arată-i lui tati cât ești de deșteaptă.

I-a întins cubul de plastic și a zâmbit.

— Nu.

Amelie a aruncat cubul pe podea și a luat paharul, din care a sorbit zgomotos. Matthew a luat cubul și a încercat din nou.

— Mami a spus că ești foarte deșteaptă și poți face asta. Ca un mic Einstein.

Matthew ținea cubul roșu lângă formă, ca să îi dea un indiciu, apoi i l-a întins a doua oară. L-a privit de parcă era nebun, a pus cubul în formă și a continuat să își bea sucul. Matthew i-a pus în față farfuria cu pâine prăjită pe tăviță, a dat din cap și a scos telefonul. Era momentul să își sune sursa.

— Hei, Samantha. Sunt Matt Hill.

— Ce favor mai vrei, acum?

— Doar unul mic de tot. Nimic ieșit din comun.

Femeia a râs. Matthew o ajutase cu divorțul, în primul an ca detectiv privat. Iar de atunci ea îi era foarte recunoscătoare.

— Am nevoie de câteva informații legate de o aplicație pentru construcția unui consorțiu în Tedbury.

O auzea cum scria, ceea ce era semn bun. Matthew a făcut o pauză, timp în care s-a strâmbat la Amelie, ca să o facă să zâmbească, în timp ce își îndesa pâine în gură.

— E pe domeniul public și mi-ar lua o eternitate să urmez procedurile oficiale. Așa că speram să mă

ajută să rezolv cât mai repede problema. Poți să afli, te rog, cine e în spatele afacerii?

— Imediat.

A coborât tonul.

— Tocmai a intrat o armată de oameni, printre care și șeful meu.

— Vai, nu vreau să îți creez probleme. Pot să îți trimit un email cu detaliile de care am nevoie? Vezi ce poți să afli, când se mai liniștesc apele.

— Bineînțeles, atâta timp cât e o informație publică.

— Normal. Vreau doar să grăbesc un pic lucrurile. Ești o minune. Îți scriu imediat. Mulțumesc din suflet.

Matthew a pus telefonul înapoi în buzunar. Va fi trimis un mail de cum ar fi avut timp liber. Exact în acel moment s-a auzit cheia în ușă și cei doi, tată și fiică, s-au întors și au văzut-o pe Sally intrând. Căra două plase de cumpărături și un buchet de lalele. Le-a pus pe toate lângă frigider.

— Cum a fost?

— I-a fost foarte sete. Dar nu prea a avut chef să fie geniu. Cred că a fost totul în imaginația ta.

Soția a privit formele și a strâns din ochi.

— Trebuie să te uiți în altă parte. Nu ți-am spus?

— Poftim?

— Nu o să o faci dacă te uiți la ea.

Lui Matthew nu îi venea să creadă. Sally i-a dat lui Amelie cubul roșu.

— Punem pariu că habar nu are unde să îl pună?

S-a întors cu spatele la fetiță și l-a rotit și pe Matthew în aceeași poziție.

— Nu cred că e o idee prea bună, a protestat Matthew. Creștem un monstru, Sally. O fetiță al cărei singur cuvânt din vocabular e *nu* și care nu cooperează decât dacă privești în altă parte.

— Șșșt. Oare Amelie are o surpriză pentru noi?, a spus Sally cu voce tare și s-au întors amândoi.

Spre surprinderea lui Matthew, cubul dispăruse. La început s-a uitat pe jos, crezând că îl aruncase

din nou. Dar Sally a ridicat placa și i-a arătat cubul. Era înăuntru.

— E un film de groază! Nu se poate să fi făcut asta. Ar trebui să o poată face abia peste ceva săptămâni!

Sally a râs și s-a dus înapoi la chiuvetă, ca să ia o vază pentru lalele.

— E un film de groază, nu, Amelie?

— Nu!

Amelie și-a ridicat din nou cana de suc, în timp ce Matthew s-a aplecat să o sărute pe frunte. Și atunci s-a întâmplat.

— Tata.

Pauză. Totul a înghețat. Lui Matthew i-a răsunat cuvântul în urechi, dar parcă nu îi venea să creadă.

— Ce ai spus?, a șoptit, în timp ce Sal s-a întors, cu lalelele în mână.

— Tata.

Amelie l-a privit direct în ochi și a băut din suc. Un moment absolut magic. Mult deasupra tuturor dinainte. Ziua în care s-a născut. Ziua în care a venit acasă. Ziua în care a zâmbit prima oară. Ziua aceasta. Ziua în care încăpățânata și adorabila Amelie cea mică i-a spus „tata”.

AZI – 6.30 P.M.

Și acum – ca într-o transă. Respir greu. Nemișcată. Privesc. Stare de șoc? Nu știu. Poate de asta am nevoie ca să supraviețuiesc acestei călătorii. Purgatoriul meu cu copaci pe care îi văd ca prin ceață, prin ploaie, valuri de apă care se lovesc de colțul ferestrei trenului. Bătăile inimii mele sunt în acord cu mișcarea trenului și călătoresc împreună cu copacii și ploaia, înapoi, în timp – departe, foarte departe – și văd cum a început totul.

Cât de simplă și specială și perfectă a fost seara în care l-am cunoscut pe Mark. Mă simțeam în

siguranță. Atât de mult. Asta face iubirea. Te face să te simți în siguranță.

Îl privesc. Are ochii închiși și mă întreb la ce se gândește. Dacă încearcă, la fel ca mine, să evadeze. Se gândește la timpuri mai bune? Când eram amândoi în siguranță?

Ne-am întâlnit la o gală de premiere. Stăteam la coadă, unul lângă celălalt, la recepția hotelului, ca să comandăm un taxi și să plecăm mai repede. Câștigătorii se duseseră în încăperea unde erau colegii lor.

Mark tocmai își pusese pe picioare propria companie și fusese învins de o companie rivală, PRO-motion.

Oh, Doamne, acum văd atât de clar. Ce tânără eram. Tânără și, da, frumoasă, cu toate că eram foarte dezamăgită și zâmbeam printre dinți, în timp ce o colegă din breaslă, faimoasă pentru că fura clienți (și soți, dacă stăteam să ascultăm zvonurile), a zbughit pe podium, îmbrăcată într-o rochie strălucitoare.

Jumătate de oră. Asta mi-a spus prima oară. În legătură cu taxiul, bineînțeles. Atât trebuie să așteptăm.

L-am privit și mi-a plăcut din prima clipă. Maxilar frumos, dar costum urât. Prea mare, de parcă slăbise de curând. Dar eram îmbufnată, așa că am ridicat din umeri și m-am îndreptat înspre ieșire. M-a urmat.

— Doar nu încerci să găsești unul.

— Poftim?

— Taxi. La ora asta, aici. Nicio șansă. Am încercat.

Asta se întâmpla înainte să apară Uber și alte aplicații de felul acesta. Probabil mi s-au citit gândurile pe față. Care era problema lui?

— Nu îmi place să mă gândesc...

— O fetiță din Londra, singură? Atât de târziu?

Am făcut ochii mari, în timp ce vorbeam.

— Îmi cer scuze.

Și-a pus mâna la gură.

— Adică, nu vreau să te jignesc.

În momentul acela m-am pus pe pauză și mi-a fost rușine că am folosit un asemenea ton. Iar el s-a înroșit.

— Iartă-mă. Sunt o vacă.

I-am întins mâna:

— Sophie Hill. Copywriter la X-posure. Pur și simplu nu știu să pierd. Îmi pare rău că am fost atât de nesimțită.

A zâmbit și mi-a întins mâna, la rândul său. O strângere de mână formală, care mi s-a părut tare drăguță.

— Mark Edwards. Participant la categoria Start-up-ul anului. Nici mie nu îmi place să pierd, dar îmi pare bine să te cunosc.

Și atunci și-a desfăcut cravata și nasturele de la gât. Am început să mergem pe jos, pentru că, așa cum spusese, nu am găsit un taxi.

Ne-am oprit la un bar din colț, îmbiați de parfumul cafelei. Era un bar în stil vechi, care le imita pe cele din Paris. Mobilă neagră. Am vorbit despre călătorii, în special despre Paris, și am descoperit cu plăcere că prefera aceleași locuri din oraș.

Două ore și trei cafele mai târziu, îi știam toată viața. Băiat care reușise pe propriile forțe. Primul din familia lui care făcuse facultate, a dovedit mult potențial la primele două joburi și acum era proprietarul unui credit îngrozitor de mare, pe care îl luase ca să își deschidă agenția.

— Chiar aveai nevoie să câștigi în seara asta.

— Ar fi ajutat, dar *c'est la vie*.

Mesajul pe care mi l-a trimis a doua zi, dimineața, era perfect: *Cină-Paris. Două camere. Fără angajamente.*

În prima noapte am dormit în cealaltă cameră. Dar nu și a doua noapte. Râdeam atât de mult împreună, pe atunci. De parcă s-ar fi terminat lumea. Și, da. Mă făcea să mă simt în siguranță.

CAPITOLUL 19

ÎNAINTE

Întâlnirea cu Emma la Hobbs Lane era, probabil, momentul pe care îl voi retrăi cel mai des. Poate pentru tot restul vieții. A fost un punct de cotitură mai important decât scena cu Gill și Antony, pentru că a fost momentul în care mi-am dat seama că ceva esențial se schimbase între mine și Emma.

De ce nu mi-am ascultat instinctul? De ce nu l-am ascultat pe Mark? De ce nu i-am spus imediat despre femeia de pe deal? Nu știu. M-am dus doar la Hobbs Lane, întrebându-mă de ce Emma mi-a cerut așa ceva, la atât de puțin timp după întoarcerea mea din Cornwall. Nu mă simțeam în largul meu și nu știam dacă să îi spun că avea o sosie. Probabil. Habar nu aveam. Eram confuză. De asemenea, îmi făceam griji că era supărată pentru că nu voiam încă să deschidem bufetul. Dar am lăsat sentimentele deoparte și m-am gândit că poate doar voia să îmi arate locul. Să îmi demonstreze că e potrivit pentru afacerea noastră. Sau poate dorea să ne distragă atenția de la investigația poliției și de la atmosfera apăsătoare și tristă din Tedbury.

Tot drumul mi-am repetat în cap replicile. O să îi spun adevărul despre indecizia mea legată de magazin. Că incidentul cu Gill și Antony mă afectase mai mult decât îmi dădusem seama. Nicio minciună. Nu o refuzam definitiv. Doar pentru moment. Așa era cel mai bine. Trebuia să aibă răbdare.

Primul lucru pe care l-am observat când am ajuns era că ferestrele clădirii cu o singură începere erau acoperite și nu se vedea nimic înăuntru. Ciudat. Nu exista sonerie, așa că am bătut la ușă. Am auzit un sunet de parcă un scaun

fusesse tras pe podea și un alt sunet puternic, când a deschis ușa. Mi-a fost greu să îi citesc pe față emoțiile atunci când a deschis.

— Ești bine, Sophie? Te-a ajutat să mergi la Cornwall? Îmi pare rău că nu ți-am răspuns la mesaje, însă nu mi-a mers foarte bine telefonul.

— Nu e nimic. M-am odihnit. Dar lasă-mă pe mine! Ce e toată povestea cu cărămida care ți-a spart fereastra? Am vorbit cu Heather. Mi-am făcut griji pentru tine!

Nu i-am mai zis că aş fi preferat să mă sune, nu să îmi trimită mesaj.

— Oprește-te acolo și închide ochii, Sophie.

— Poftim?

— Am o surpriză.

Părea emoționată.

— Nu am chef de așa ceva. Ar trebui să vorbim despre cărămidă și mesaj.

— Fă cum îți spun și închide ochii.

Vorbea bucuroasă. Și astfel, ca un copil, am făcut ce mi-a spus. Am închis ochii. Am lăsat-o pe Emma să mă ia de mână și să mă ducă înăuntru. Și apoi am deschis ochii...

* * *

Ce am văzut acolo încă îmi măcina creierii a doua zi, când stăteam lângă celelalte mame, în locul de joacă. Ben se pregătea pentru prima lui zi de școală. Învățătoarea, o femeie blondă și bună la suflet, cu o voce caldă, admira jucăriile copiilor. Domnișoara Ellis era exact cum visează orice părinte să fie prima învățătoare a copilului lui. Fustă ușoară și pantofi asortați cu părul lung și voce liniștitoare. În urmă cu câteva săptămâni, venise în vizită acasă și a făcut un puzzle cu Ben, pe masa din bucătărie.

I-a spus că în primele săptămâni își poate aduce jucăria de pluș preferată, până când se va fi acomodat. Prima săptămâna era exact pentru asta, de acomodare, și copiii stăteau doar dimineața.

Bineînțeles, erau încurajați să rămână și la prânz, ca să se obișnuiască cu atmosfera din cantină.

L-am privit pe Ben, în uniformă, și m-am gândit la poza pe care i-o trimisese lui Mark cu puțin timp înainte. Cu toate că pantalonii arătau mai bine, încă părea prea mic pentru asta. Strângea cu putere girafa.

— Cum îl cheamă?

Domnișoara Ellis s-a aplecat până la nivelul lui.

— Domnul Girafă.

Am simțit un nod în stomac. Am vrut să îl iau de mână, să spun că asta e o greșeală și să îl duc înapoi, acasă, unde i-aș fi scos uniforma și i-aș fi dat costumul de Robin Hood. Am fi mers în parc, apoi la magazinul de animale, să ne uităm la șopârle și tarantule, iar apoi ne-am fi dus la bar să mâncăm prăjitură.

— Îmi pare bine să te cunosc, domnule Girafă.

Domnișoara Ellis dădea din cap, în timp ce eu mă abțineam să nu plâng.

Mi-am dat seama că nu știu cum pot învățătorii să își facă treaba. Câtă răbdare. Energie. Toate fețele acelea de copii care te privesc. Și să îi mai și iubești, pe deasupra. Nu era deloc ușor.

A urmat apoi haosul general și îmbrățișările de despărțire, iar copiii au dispărut mult prea repede – îndrumați de domnișoara Ellis, care, evident, avea experiență și era inteligentă.

La intrarea în clasă erau deja o grămadă de jucării. Găleți cu Lego și cărămizi și puzzle-uri. De abia am reușit să îl pup pe Ben, că a și zbughit-o înspre clasă.

— Bine, copii. De ce nu vă uitați un pic, cu atenție, la tot ce avem pe aici? apoi o să ne așezăm în cerc și o să ne prezentăm.

Domnișoara Ellis ne făcea tare cu mâna, de la fereastra prin care noi, mamele, trăgeam cu ochiul.

Eram tristă. Îmi imaginasem de multe ori momentul, dar niciodată nu mi-am imaginat că Ben va fi atât de bine.

În curând, eram acasă și stăteam nemișcată pe canapea. Și din nou mi-a venit în cap scena de la Hobbs Lane. M-am simțit neliniștită. Confuză. Așa că am făcut ceea ce fac mereu în cazurile acestea – am început să dau cu aspiratorul. Nu așa, ușor, în jurul mobilei, ci un adevărat asalt. Cu mutat de mobilă.

— Și? Cum s-a descurcat? Pozele sunt grozave, a spus Mark, pe un ton vesel.

— Bine.

Îmi învârteam părul pe deget și nu reușeam să găsesc tonul potrivit.

— Sophie, s-a întâmplat ceva?

Pauză.

— A fost *prea* bine, Mark.

— Cum poate cineva să fie... *prea* bine?

I-am simțit zâmbetul din voce.

— Râzi de mine, nu?

— Nu, nu.

— Nici nu s-a uitat în urmă, Mark. Nu mi-a făcut cu mâna. Nimic. S-a întâmplat totul atât de repede. Deloc așa cum mă așteptam. Mi-e teamă că a bravat. Că nu e bine și eu habar nu am.

— Sophie, e un băiat independent. Abia aștepta să înceapă școală. Toate astea înseamnă că ai făcut o treabă foarte bună.

Am acoperit receptorul cu mâna dreaptă.

— Doamne, Sophie, doar nu plângi...

— Bineînțeles că nu plâng. Dar credeam că o să îi fie dor de mine.

Căutam un șervețel prin buzunare. Lacrimile îmi curgeau în gură.

— Sunt bine. Serios.

— Și? Cum merge cu aspiratul?

Expir puternic și mă întreb când am ajuns în punctul acesta, în care ne cunoaștem atât de bine unul pe celălalt.

— Trebuie să plec. Am o ședință. Și te rog să nu te strofoci prea tare cu curățenia. Te iubesc. Scrie-mi când ajunge acasă, bine?

— Da. Și eu te iubesc.
Doar ce am închis telefonul și a sunat din nou.
— Am crezut că intri în ședință.
— Poftim?
— Ah, scuze, Emma. Am crezut că e altcineva.
Am simțit cum inima începe să îmi bată mai tare. *Hobbs Lane*. Ce bine că nu i-am spus lui Mark...

— Și, cum s-a descurcat Theo la grupul de joacă?

— Nici măcar nu s-a uitat în urmă. Mă simt inutilă și neiubită. Dar Ben?

— La fel.

— Ai chef să ieșim la o plimbare?

Nu aveam chef.

— Nu știu. Nu. Nu prea. Lucrez la ceva acum.

— Hai, Sophie. Vreau să vorbesc cu tine despre ce s-a întâmplat ieri. O să ne facă bine.

M-am uitat la ceas. Aveam timp până la 13.30, cel mult.

— Mă gândeam să mergem să ne plimbăm pe coastă, un pic, până vin băieții.

— Cred că glumești.

— Deloc. M-am uitat pe hartă. Avem timp îndeajuns să mergem la Bantham și Thurlestone și să ne întoarcem, dacă plecăm imediat. Măcar nu ne mai gândim la probleme.

— Dar dacă se strică mașina? Nu putem pur și simplu să...

— În zece minute sunt în fața casei tale. Trebuie să vorbim.

Nu îmi amintesc să fi spus da, dar când am dat să închid am avut o senzație neplăcută, care nu avea nicio legătură cu Ben. Am închis ochii și imaginea a revenit. Femeia în haină roșie, pe deal. Șocul de a vedea *Hobbs Lane*; deloc o ruină goală, așa cum îmi imaginam, ci echipată complet. Și podeaua strălucitoare. Echipamentele *mele*, instalate. Cuptorul. Frigiderele. Grătarele. Tejgheaua. Mașina de cafea. Totul.

— Ce ai făcut, Emma?

— Am vrut să te înveselesc, așa că m-am gândit să îți fac o surpriză.

Emma a bătut din palme, ca un copil mic, și a pornit mașina de cafea, ca să îmi arate că e în funcțiune.

— Cea mai bună cafea pe care ai băut-o vreodată. Pe cuvânt de onoare!

— Dar nu am fost de acord cu toate astea, Emma.

Se învârtea totul cu mine.

— Astea sunt lucrurile mele.

Emmei i-a căzut fața.

— Nu te bucuri?

Eram așa de confuză. Nici nu știam ce să spun.

— Dar am făcut asta pentru tine, Sophie. Am muncit zi și noapte. Am crezut că o să te bucuri.

Îmi voi aminti toată viața ce ne-am spus în următoarele zece minute. Am provocat-o. Nu fățiș, dar i-am spus că ar fi trebuit să aștepte. Nu avea dreptul să facă așa ceva. Și, fiind sub imperiul momentului, i-am spus despre bârfele despre Franța și am întrebat-o de ce Dumnezeu nu mi-a spus despre ce s-a întâmplat cât a stat acolo. Despre moartea mamei ei. *Bine! Bine! Ar fi trebuit să îți spun despre mama. Chiar și în treacăt. Doar că nu am vrut să îmi încep viața aici făcând confesiuni emoționale. Să descarc desaga. Am vrut să o iau de la capăt.*

Nu i-am spus ce gândeam cu adevărat. Că explicația mă mulțumea până la un punct. Intimitate – bineînțeles. Puteam înțelege. Dar să nu spună nimic, nici măcar în treacăt? Și mă deranja faptul că nu raportase incidentul cu cărămida. Și să instaleze tot echipamentul meu. Să îl ia din depozit fără să mă întrebe...

* * *

— Încă ești supărată pe mine.

Emma ștergea parbrizul cu o cârpă veche. Mi-am pus rucsacul în spațiul dintre scaunele noastre.

— Nu chiar supărată.

— Ba da, ești.

Ne mișcăm, nervoase, eu cu centura de siguranță pusă și Emma ștergând din nou parbrizul pe interior. Ne priveam cu coada ochiului.

— Și zici că Ben e bine?

— Da. Prea relaxat. Pare nebunesc, dar m-a rănit comportamentul lui.

— Și Theo a fost la fel. Dar asta înseamnă că i-am crescut bine.

— Asta a spus și Mark.

— Bun. Am verificat ruta asta pe hartă și avem o grămadă de timp. Putem să mergem înspre Thurlestone.

— De fapt, sunt supărată pe tine.

— Of, Doamne. Ce bine!

— Poftim?

M-am întors să îi văd expresia feței.

— Adică te bucuri că sunt nervoasă?

— Nu. Vreau doar să spun că mă bucur că trecem peste asta.

— Poftim?

— Prima noastră ceartă.

— Te rog, Emma. Nu fi infantilă. Nu o să ne certăm.

— Ba da. Exact de asta avem nevoie.

— Avem *nevoie*?

— Da, Sophie. Oamenii fac asta. Spun ce gândesc și simt. Se ceartă. Trec peste.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Te cred. Pentru că tu nu te cerți, nu?

— Iar acum ești ridicolă.

— Deloc. Ăsta e adevărul, nu? Îngropi totul în tine. Faci și spui orice ca să eviți conflictul.

— Prostii.

— Serios? Bine. Când te-ai certat ultima oară cu cineva? Cu Mark. Cu oricine. Nu o discuție pasiv-agresivă, dar o ceartă în toată regula. Una în care spui ce crezi cu adevărat, în loc să te tot învârți în jurul cozii.

— Uite cum stă treabă. Habar nu am de unde îți vin ideile astea, dar dacă va fi așa, te rog să te întorci și să mă lași acasă.

— Vezi? Exact la asta mă refeream. Uneori mă întreb cum ai făcut față în domeniul publicitar.

A urmat o pauză și am simțit cum îmi pulsează sângele în vene; am strâns pumnul drept, până mi-au intrat unghiile în carne. Mi-am întors fața și am privit pe fereastră. Nu voiam ca Emma să mă vadă.

— Iartă-mă. Nu ar fi trebuit să spun nimic despre serviciu. Sau despre Mark, a zis Emma, dintr-odată. Îmi pare rău, dar ceea ce încerc să spun e că mereu alegi varianta cea mai ușoară. De când te cunosc, mereu mă lași pe mine să iau deciziile. Unde mergem. Ce mâncăm. Ce bem. Îmi place până la un punct, Sophie. Dar nu e corect. Pentru că uneori faci fața asta. Asta pe care o ai acum și care înseamnă că una spui și alta gândești. Și mi-aș dori ca măcar o dată să îmi spui ce gândești, pentru Dumnezeu.

— De ce? Ca să urlăm una la cealaltă?

— Nu. Pentru că vreau să fim din nou bine.

— Suntem bine.

— Ok. Renunț.

— Foarte bine.

Am văzut că voia să vireze la stânga și am privit-o. Mă privea, la rândul ei, de fiecare dată când putea.

— Nu pot să cred că ai început să amenajezi locul fără să îmi ceri părerea.

— Dar credeam că ți-ai luat o pauză. Am vrut să te înveselesc. Pentru tine am făcut-o, Sophie. Am crezut că îți va da un scop.

— Dar ar fi trebuit să aștepți, Emma, până ți-aș fi spus că sunt de acord. Și... și nu e numai asta. Știu că nu a trecut prea mult timp, dar credeam că suntem prietene bune, apropiate. Și apoi aud de la alții că mama ta a murit când erai în Franța. Știu că ai spus că nu vrei să vorbești despre asta, dar e un

pic ciudat că nu ai spus absolut nimic. E ceva foarte important. E vorba despre mama ta.

Emma a privit pe fereastra din lateral și apoi din nou în față, la șosea.

Ajunseserăm în partea drumului care îmi plăcea cel mai mult. Eram aproape de coastă. Drumul șerpuia printre dealuri. Își merita pe deplin faima de zonă turistică. O zonă naturală de o frumusețe răvășitoare. În liniștea din mașină, m-am uitat la o turmă de oi adunate lângă un gard din capătul unui câmp de pe marginea drumului. Un miel stătea departe de turmă, lângă un stejar mare. L-am privit și am avut senzația ciudată că știu exact ce simte. Pentru cei care vedeau din afară, părea singur. Pierdut de turmă. Dar pentru el nu era deloc așa. Nu. Se gândea: *Sunt fericit aici, mulțumesc. Iarba e bună aici.*

— Aveam nevoie de un început nou, Sophie. Fără bagaje. Nu doar pentru mine, dar și pentru Theo.

Vorbea pe un ton neutru.

— A fost cancer și a fost urât. Nu m-am descurcat foarte bine și nu sunt mândră de asta. Niciodată nu ne-am înțeles foarte bine și nu am putut să fac față. Era ca un copil. Trebuia dusă la baie. Făcea pe ea. Uram toate astea.

Nu știam ce să spun.

— Ai dreptate. Aș fi putut să îți povestesc, în treacăt. Dar când ceva important trece sub tăcere, după un timp devine prea târziu să mai vorbești despre asta. Ca minciunile. Voiam un început curat aici, Sophie. Părea mai ușor. Adevărul e că nu am rezonat cu nimeni cum am rezonat cu tine și nu am vrut să distrug totul. Nu voiam să ai o părere proastă despre mine.

Priveam în continuare câmpurile și observam diferitele nuanțe de verde. Pal. Crud. Unele bucăți, din apropierea copacilor, aproape maro.

— Cât ai stat în Franța?

— Trei luni. A avut o asistentă personală care se ocupa de aproape tot. Eu voiam doar să nu mă simt vinovată. Urma să îmi lase o sumă mare de bani. Cred că încercam să fac un fel de pace cu ea, dar s-a transformat în altceva.

— De ce nu vă înțelegeați?

— Te rog să nu mă înțelegi greșit. O să vorbim despre asta – dacă e așa de important pentru tine –, dar nu acum, te rog. Nu în mașină. Nu azi. Nu așa.

Am privit-o. Era tristă.

— Îmi pare rău. Am exagerat. Gândesc prea mult. Nu e treaba mea ce vrei să împărtășești cu mine.

— Mai vrei să ne plimbăm împreună, azi? Da?

Am dat din cap, cu toate că îmi dădeam seama că între noi două s-a schimbat ceva profund. Nu ne-am mai spus nimic tot restul excursiei. Am tot schimbat posturile de radio până am dat de canalul cu muzică clasică. Rossini. Am dat mai tare.

Eram nervoasă pe mine însămi pentru că nu reușeam să îmi scot din cap femeia cu haină roșie de pe dealul din Cornwall.

Și iată-ne, din nou, pe coastă. Mai erau doar patru mașini în parcare. Emma a oprit lângă un Volvo albastru închis. Un cuplu își punea bocancii. Femeia avea un smoc de păr alb, era foarte slabă și avea brațe musculoase și un băț de trekking imens.

Habar nu am de ce mi-am amintit de o promisiune pe care ne-am făcut-o, Mark și cu mine, cu ani în urmă: să parcurgem pe jos toată coasta din sud-vest atunci când ieșim la pensie. Aproximativ 1.000 de kilometri. Nu știu de ce mă gândeam la cifre. Oare o să am și eu nevoie de un băț, până atunci?

De ani buni nu mai fusesem aici, la vest de Bantham. A trebuit să renunțăm la drumețiile pe coastă când Ben s-a făcut prea mare ca să îl ducem în marsupiu.

Aici, drumul urca ușor și era larg. Emma a mers în față și, pe măsură ce ne îndreptam înspre vest,

drumul devenea tot mai strâmt.

La dreapta, aveam Burgh Island. Ce priveliște minunată! Uitasem cât de mult îmi plăcea. Era maiestuos. Magic. Vântul îmi bătea cu putere în față. În depărtare, valurile albe se loveau de stânci. Am început să mă relaxez. Imaginea spectaculoasă a hotelului Burgh Island m-a îmbunătățit și m-am gândit la prima oară când am fost împreună, pe plajă, și la tot efortul pe care Emma l-a făcut de-a lungul verii. Cum a reușit să mă scoată din starea proastă, nu doar fizic, ci și psihic. Și cât de relaxată era în ceea ce îl privea pe Theo, ceea ce m-a făcut să mă relaxez și eu când venea vorba de Ben. Eu mă îngrijoram din orice. Ea, nu. *Lasă-i să se joace, Sophie. O să fie bine.*

Am privit-o din spate. S-a întors și m-a privit îndeajuns încât trăsăturile să i se îndulcească. Am început să mergem în același ritm. Respiram tot mai greu pe măsură ce urcam.

Îmi aminteam că sus era o bancă unde mă așezam cu Mark, într-o altă viață, și mâncam sandvișuri. Ben își scotea capul din marsupiu ca să primească îmbucături și să bea apă, ca un pui în cuib.

Am privit-o din nou pe Emma. Îmi plăcea sunetul vântului. Simțeam că lucrurile se aranjau între noi. Dar nu voiam să sparg tăcerea aceasta. Nu încă. Voiam să mă bucur de ușurătatea pe care o simțeam, mai ales pentru că știam că cel puțin o parte din ceea ce îmi spusese Emma mai înainte era adevărat.

La serviciu, nu aveam nicio problemă să mă iau de piept cu oricine. Dar în viața privată uram confruntările. Mark mi-a spus același lucru când ne-am întâlnit prima oară. Nu vreau să spun că au în totalitate dreptate. Unele discuții e mai bine să le eviți. Cuvintele rămân, îmi spunea mama, când era copil. Aveam vreo șapte ani. Poate opt. *Dacă nu aș fi rămas însărcinată, crezi că m-aș fi înhămat la viața asta?*, i-a urlat tatei. El s-a întors

și m-a văzut în ușă. Mă uitam la papucii de casă, pufoși, și apoi la tata, speriat, în cealaltă parte a camerei.

— Am crezut că dormi, Sophie.

Emma s-a oprit brusc și s-a întors cu spatele la stânci.

— Doamne, îmi iese sufletul din mine. De ce nu mergi în față, Sophie? Am fost egoistă.

Sunt bună la urcat. Nu mă sperie drumurile de coastă. Dar cărarea era strâmtă, încăpea doar o persoană, așa că m-am oprit. Dintr-odată, nu mă simțeam confortabil. Nu voiam să îi spun de femeia de pe deal, dar nici nu voiam să o depășesc. Era ciudat.

Emma a dat din cap și a așteptat să îi răspund, când, dintr-odată, a început să îi sune telefonul.

— La dracu'! Nu credeam că mai am semnal.

Și-a luat rucsacul de pe umăr și a deschis buzunarul din față, încercând să protejeze telefonul și urechea de vânt.

— Poftim?

Se chinuia să audă.

— Glumiți? Theo?

Asculta cu atenție.

— Da. Vin imediat. Bineînțeles. Înțeleg. Politica... Da. Da. Nu, nu sunt acasă. Ajung acolo în... — s-a uitat la ceas —... în maximum jumătate de oră. E în regulă?

A închis.

— Te rog să mă ierți, Sophie, dar trebuie să ne întoarcem. E vorba despre Theo.

— Doamne ferește! E bine? S-a întâmplat ceva?

— Nu. Nu cu el. A mușcat pe cineva din grupul de joacă. E un scandal întreg.

— Glumești.

— Aș vrea eu. Copilului i-a dat sângele. Au sunat-o pe maică-sa. Se pare că Theo trebuie să plece acasă.

Din instinct, m-am aplecat peste marginea stâncii, să îi fac loc Emmei să treacă.

— Dar Theo nu e așa.

Nu știam ce altceva să spun. Era un copil atât de bun.

— Știu. Nu înțeleg. Nu a mai mușcat pe nimeni până acum, Sophie. *Niciodată*. Pur și simplu nu înțeleg.

CAPITOLUL 20

ÎNAINTE

Lui Mark nu îi era foame, dar știa că lui Malcolm îi va fi. Malcolm era mereu înfometat. Era unul dintre acei oameni enervanți care, oricât mâncau, tot slabi erau. *Gene și metabolism bun*, spunea Mark, dar Sophie credea că ia cocaină, așa cum făceau cei mai mulți artiști. Mark s-a uitat în meniu. Doamne! Uneori își dorea să se drogheze. Nu, nu. S-a simțit vinovat amintindu-și de Ben, care în urmă cu o săptămână înălța un zmeu pe plajă. Nu. Sub nicio formă. Așa. Friptură și salată. O să reziste la insistențele lui Malcolm de a comanda cartofi prăjiți și o să meargă la alergat seara.

Și-a pus mâna pe tricou, l-a întins și și-a atins abdomenul. Nu mai putea mânca tot ce avea chef. *Începi să faci burtică, Mark*, l-a tachinat Sophie săptămâna trecută. S-a prefăcut amuzat, dar nu i-a picat deloc bine. Mai târziu, s-a privit în oglinda din baie și și-a dat seama că soția lui avea dreptate. Nu mai era îndeajuns să meargă la golf.

S-a uitat la tacâmuri, până când inoxul s-a aburit. Cornwall. Se gândea cât de mult însemnase pentru Sophie – bucata aceea mică de Rai unde, cu un milion de ani urmă, erau amândoi atât de diferiți. Doamne, cât de mult o iubea, încă. Cum în anumite zile... Și-a dat seama că dădea din picior. Și-a îndepărtat picioarele și a rearanjat tacâmurile pe masă.

— Hai, sus, prietene! Poate nu se va întâmpla niciodată!

Malcom, cu gura până la urechi, îl privea de sus. Avea un costum Hugo Boss și o cămașă roz somon, din mătase. Enervant de slab!

— Iisuse. M-ai speriat, Malc. Scuze. Eram cu gândul în altă parte.

— Doamne, mi-e o foame de lup! Ai comandat?

Mark a zâmbit:

— Nu, nu încă. Mă gândeam să iau doar grătar și salată. O să iau cina târziu, cu un client.

— Îl cunosc?

— Nu.

Ca să nu se dea de gol că mințise, Mark a clipit și l-a întrebat pe Malcolm cum i-a mers săptămâna. Iubirea vieții lui, jumătatea, tocmai îl părăsise și se mutase cu serviciul la New York.

— De ce sunt femeile atât de imprevizibile? Ești atât de norocos să o ai pe Sophie.

— Crezi că nu știu asta?

Au comandat vin roșu și, deși Mark știa că va regreta, pentru moment îl ajuta să se calmeze.

— Așa, Malcolm. Cum stăm cu banii?

— Vrei să îți răspundă contabilul sau prietenul tău?

Malcolm își puna unt pe pâine.

— Și, și

— După cum ți-am zis la telefon, ar fi cea mai proastă decizie să retragi acum bani din companie. Doar ce ne-am extins. Am crezut că ai înțeles anul trecut, când am făcut calculele pentru noile birouri. E un plan pe cinci ani. Ești cât de cât în grafic. Nu ai motive să îți faci griji, dar trebuie să fii atent, deocamdată.

— Știu. Știu. Și apreciez că te ocupi de toate, Malcolm. Dar nu mă așteptam la asta. Toată povestea din Devon, care a dat-o pe Sophie peste cap.

— Du-o într-un concediu. Luați o pauză mai lungă. Mergeți în Mauritius.

Vorbea și mesteca pâinea.

— Te costă mult mai puțin.

— Bine, Malc. Să dăm cărțile pe față. M-am săturat să tot fac naveta. Nu merge. Sophie are nevoie de mine. Nici măcar nu se gândește să vindem casa din Devon. Între noi fie vorba, și-a găsit o prietenă. Nu e o influență bună, cu toate că

Sophie nu e de acord cu mine. Vrea să rămână. Încă mai crede că pot muta afacerea. Și nu pot face asta. Așa că mă gândeam să păstrăm casa din Devon, să rămână casă de vacanță, să o închiriem și apoi să ne mutăm. Între timp aș putea strânge bani să ne stabilim într-un loc decent, mai aproape de Londra.

Malcolm a tras puternic aer în piept.

— Atunci închiriază ceva.

— Nu, Malcolm. Vreau să faci calculele și să îmi spui câți bani pot să iau de la bancă, dacă pun ipotecă pe afacere. Sau dividende. Nu îmi pasă.

— Și Sophie crede că e o idee bună?

— Ți-am spus. Nu gândește limpede acum, Malc. Trebuie să o ții departe de tot, pentru un timp, altfel se va îngrijora și nu va fi de acord. Știi bine prin ce a trecut după ce s-a născut Ben. Nu vreau să fac ceva care să ne readucă în starea aceea. Tocmai de asta trebuie să acționez.

Malcolm s-a strâmbat. Tăceau amândoi. Se priveau în ochi și Mark se întreba dacă prietenul lui își amintea cât de greu fusese. Cele două săptămâni de depresie post-natală au fost atât de groaznice, încât Mark a trebuit să îl ducă pe Ben la mama lui ca să se poată descurca cu toate. Afacerea din Londra. Sophie. Copilul. Malcolm era o stâncă. Vorbeau la telefon aproape în fiecare seară și îl încuraja.

— Da, prietene. Am înțeles. Dar nu mi-aș face treaba de contabil dacă nu ți-aș spune că nu e cea mai înțeleaptă mișcare. Nu pentru companie.

— Te ascult, Malcolm. Dar sunt destul de mare și călit încât să îmi fac griji de unul singur. Te rog măcar să vezi ce soluție ai putea găsi. Bine?

— Bine. Dar o să te ucidă ratele. Dă-mi câteva zile.

Malcolm a început să pună unt pe a doua felie de pâine.

— Bineînțeles, o investiție mult mai bună decât cutia aia de pantofi pe care vrei să o închiriezi ar fi

să cumperi un apartament în Londra.

— Nu vrea să îl mute pe Ben la Londra.

Mark a ridicat din umeri și a început să se joace cu șervețelul.

— Toți v-au invidiat mereu pe tine și pe Sophie. Știi foarte bine. Din toată gașca, doar vouă v-a ieșit mișcarea. Nu mi se pare un plan genial, Mark, dacă nu o implici și pe Sophie.

— Eu te ascult. Aș vrea să o facă și ea. Dar te rog să mă crezi că pentru ea fac asta. Nu e ea însăși în momentele astea. Nu gândește clar. E foarte legată de prietena asta nouă pe care toată lumea din sat o bârfește, dar Sophie pur și simplu nu vede. Nu aude. Are nevoie de mine în preajmă, Malcolm. Și doar așa pot să le fac pe ambele: să fiu lângă ea și să păstrez afacerea pe linia de plutire.

Acum Malcolm e cel care și-a schimbat expresia. Și-a îndoit capul și și-a pus mâinile la gură, a mirare.

— Bine. Gata cu predica. Treaba ta. Dar e rândul meu. Mâncare. Și nu accept niciun refuz. Comandăm friptură și cartofi prăjiți. Și desert.

— Nu pot, Malcolm. Serios. Ți-am spus că iau cina târziu, cu un client.

— Prostii. Au budincă cu ciocolată.

CAPITOLUL 21

ÎNAINTE

Când eram mică, mă ascundeam cu o carte în baie și în loc să mă spăl pe față și gât înainte de culcare, așa cum mi se spusese, stăteam pe jos și citeam.

Urmarea faptului că am terminat într-o vară toate seriile despre Little Women și Pippi Longstocking a fost o dungă neagră în jurul gâtului, despre care am încercat în zadar să dau explicații.

Dar apoi a venit toamna și, odată cu ea, mama și cu mine, în baia din Tedbury. Eu stăteam pe jos. Pe mama nu o prea interesaseră în ultimii ani obiceiurile mele de dinainte de culcare. Și apoi, dintr-odată, și-a aranjat ochelarii într-o seară, ca să vadă mai bine farfuria din care mâncasem, și a văzut dunga de pe gât. Și-a dat seama că nu era bronz, ci jeg. La început nu m-a deranjat să fiu dată de gol. Era inevitabil și chiar m-am mirat că am scăpat nedebuită atâta timp. Dar am fost târâtă în baie, unde mama a început să îmi frece atât de tare gâtul cu o cârpă roșie și săpun, încât în curând a început să mă usture. *Mă doare!* M-a ignorat. I-am spus că o să mă spăl singură, dar asta nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile.

Mama avea ochii holbați și nervoși, iar furia ei, așa cum mi-am dat seama mai târziu, nu avea nimic de a face cu gâtul meu, ci cu Martini. Am plâns. Chiar mă durea gâtul.

Am încercat să îi smulg cârpa din mână, ca să se oprească. Și apoi am simțit cum mă plesnește la fund, fără nicio avertizare prealabilă.

Mă lovea tare, cu putere. Întâi cu mâna și apoi cu peria de spate, din lemn, de pe marginea căzii.

Am început să urlu – și mama la fel – pe la jumătatea drumului înspre dormitor, a trântit ușa și

a blocat-o cu un scaun. S-a așezat pe el. Nu aveam curaj să mă mișc. Se legăna și legăna și urla la mine.

Și apoi, dimineța, s-a întâmplat un lucru foarte ciudat. De parcă nimic nu a fost real.

Am coborât la micul dejun cât de târziu am putut. Porridge-ul proaspăt, preferatul meu, era pe aragaz, iar într-un pahar, pe masă, suc de portocale proaspăt stors. Ne-am învârtit una în jurul celeilalte, în tăcere, de parcă pagina fusese întoarsă și începuserăm un nou capitol, pe care niciuna dintre noi nu voia să îl citească.

În seara aceea nu s-a pomenit nimic despre spălat și niciodată nu a mai verificat dacă mă spălasem. Dar comportamentul dublicitar a continuat.

Când eram în afara casei și înainte de prânz și de paharul ei, mama era total diferită. Organiza niște picnicuri minunate, iar vara stătea pe malul râului în timp ce eu înotam cu prietenii. Uneori, când ieșeam, îmi peria părul și îmi șoptea că îi pare rău. Dar când eram în casă, totul se schimba. Mai ales iarna.

Era ca un animal în cușcă. Legată. Sufocată. Și mereu furioasă. Tata călătorea mult, în interes de serviciu, așa că am devenit un copil foarte singuratic. Mă uitam geloasă cum prietenii mei se lăudau și își apărau frații sau surorile. Iar într-un timp mi-am inventat și eu o soră. I-am spus Laura, inspirată din cartea *Casa din preerie*.

Laura mea era puternică și hazlie și curajoasă. Îmi lua mereu apărarea, iar seara, după certurile cu mama, mă mângâia pe păr. Acum, mare fiind, mă întreb dacă și mama suferise de depresie post natală, însă fără să fie diagnosticată. Oare despre asta a fost vorba? Tare mi-ar fi plăcut să discut cu ea, dar, din păcate, era prea târziu.

Relația noastră, ca femei adulte, era distrusă. Într-un final, mama l-a părăsit pe tata când aveam

13 ani și s-a mutat în străinătate, cu un bărbat alcoolic pe care îl chema Gordon.

Îi vizitam rar, în timpul vacanțelor. Aveau o mică vilă cu piscină, în Spania, dar cu tot soarele și apa, vizitele astea mă deprimeau și mă simțeam singură.

De cele mai multe ori, mama și Gordon ieșeau în oraș și mă lăsau cu jucăriile mele. Când stăteau acasă, trăgeau chefuri monstruoase, unde se bea mult, la prânz. Petrecherile erau urmate de sieste lungi, care transformau ziua în noapte, într-o clipită. Nu vorbeam spaniolă și tocmai de aceea au existat niște tentative eșuate de a mă prezenta altor copii.

Așa că, de cele mai multe ori preferam să stau cu tata, în vacanțe. O chema pe bunica să îl ajute și aceea a fost perioada în care am început să mă îndrăgostesc de Devon.

În timpul vacanței de vară închiriam o căsuță în sudul regiunii, lângă mare, și vizitam plajele din zonă în fiecare zi.

Clima nu era ca cea din Spania. Nu aveam piscină personală. Dar pe plajă erau mereu mulți copii cu care jucam cricket și făceam castele imense de nisip, înconjurate de canale pe care ne chinuiam să le umplem cu apă. Fugeam repede să umplem gălețile cu apă din mare. Bunica pregătea sandvișuri cu ouă și șuncă și limonadă făcută în casă, pe care o turna într-un termos mare, iar tata juca cricket cu noi și purta o pălărie de soare albă, cu o mină foarte serioasă.

Acum stau pe podeaua din baie, amintindu-mi toate astea și sperând să îmi revin – încă mi se învâрте capul.

* * *

M-am uitat la covorașul de baie. Crem, cu dungi, și avea niște pete portocalii, de parcă era rugină, pete pe care nu am reușit niciodată să le scot. Ar trebui să îl arunc. *De ce continui să îl spăl și să îl pun la loc?*

M-am surprins ținându-mi mâna pe pielea gâtului. Am încercat să mă ridic, dar mi-am dat seama că nu o pot face, încă. Picioarele îmi erau încă slăbite și se învârtea totul cu mine. Nu îmi aminteam ce s-a întâmplat, exact. Am leșinat *din nou*?

Și apoi, privind în jur, cu încetinitorul, m-a lovit un gând de nicăieri. Mi-am ridicat capul. Vedeam în ceață. Ideea își făcea tot mai mult loc în mine. Începea să prindă contur.

Am așteptat, mi-am pus capul pe genunchi și mi-am amintit de ultima dată când s-a întâmplat. Eram în Cornwall, cu Helen. M-am concentrat un timp asupra respirației. M-am calmat puțin și am privit dulăpiorul de baie, încercând să îmi amintesc ce era înăuntru și la ce oră închidea la farmacie. A început să sune telefonul.

— Sophie?

— Emma? Ce s-a întâmplat? Ai o voce de speriat.

— Trebuie să te văd neapărat. Cred că va trebui să părăsesc satul.

— Să părăsești satul? Despre ce vorbești? De abia ce ai despachetat.

Am încercat să mă ridic, ținându-mă de suportul de prosoape. Încă eram amețită. M-am așezat la loc, pe jos.

— E vorba de Theo, Sophie.

— Iartă-mă, te rog. Am tot vrut să te sun. Cum se simte? Ce face?

— Nu mă înțeleg deloc cu el. Un băiat s-a luat de el și acum nu mai vrea să se întoarcă în grupul de joacă.

Apoi Emma a început să vorbească șoptit.

— Dragul de el. Dar chestiile astea trec. Probabil e mai anxios decât arată și se simte un pic depășit de situație.

— Nu. Nu e doar asta. Celălalt copil a spus ceva oribil. Despre mine.

— Despre tine?

— Da. Despre toată mizeria care se întâmplă acum, pe aici. Probabil a auzit ceva de la maică-sa.

— Doamne ferește! Săracul Theo. Și ce i-a spus, mai exact, celălalt copil?

— Poți să vii încoace, te rog, după ce îl iei pe Ben de la școală? Nu îmi place că te rog asta, dar nu știu ce să fac și la cine să apelez.

M-am uitat din nou la dulăpiorul cu medicamente și apoi la ceas.

— Bineînțeles. Vin imediat ce îl iau pe Ben. Trebuie să ies puțin, înainte. O să fii în regulă?

Nu mi-a răspuns.

— Să știi că îmi pare rău că m-am supărat atât de tare pentru Hobbs Lane. Doamne! Știu că ai avut intenții bune. Și ai dreptate, nu e treaba mea ce ai făcut în Franța ori relația cu mama ta. Am fost o proastă.

Am tăcut, pentru că mă simțeam vinovată. Cum am putut să cred toate bârfele? Cum am putut să îi pun asemenea întrebări? Săraca. De parcă nu o interogaseră îndeajuns alții. Ultima oară, chiar aseară. Polițista Melanie Sanders a apărut pe neașteptate din nou și o oră întreagă i-a pus întrebări despre bani. Cum de și-a permis să cumpere Priory House. Testamentul mamei ei.

Nathan vorbise cu Mark la telefon despre toate astea și se cam aprinsese. Voia ca Emma să facă o plângere la poliție, dar ea nu voia sub nicio formă să implice autoritățile, din cauza bârfelor din Tedbury.

Simțeam că e vina mea pentru că o rugasem să vină la târg. Dacă nu ar fi fost prostia aia cu ghicitul, nu ar fi fost ultima persoană care o văzuse pe Gill. O fi fost ghinion sau moment nepotrivit, dar și vina *mea*.

— Te rog, Emma, încearcă să rămâi calmă. Nu te mișca de acolo. Așteaptă-mă. Bine?

După ce am închis, m-am ridicat încet. Întâi am mișcat genunchii și apoi m-am sprijinit de

marginea căzii. M-am uitat în oglindă. Albă. Îmi apărea un coș pe bărbie.

Am deschis dulapul și m-am uitat pe raftul de sus. Apoi din nou la ceas.

Trei kit-uri de ovulație stăteau unul peste altul. Le-am dat la o parte și am pipăit în spate, încercând să găsesc testul de sarcină. Apoi m-am așezat pe wc și m-am uitat la data de expirare. Trecuse ceva timp de la cel mai recent pe care îl făcusem. Ultima oară, acasă la Caroline, înainte să cadă planul cu bufetul. Atunci îmi întârziase ciclul cu două săptămâni.

Îmi făcusem două teste acasă. Primul era pozitiv, iar cu al doilea nu s-a întâmplat nimic. Controlul ginecologic arăta că nu eram însărcinată. Nu știu nici până în ziua de azi dacă a fost o alarmă falsă sau testul nu fusese bun sau, și mai rău, un avort spontan.

De data asta am urinat direct pe băț, am închis capacul wc-ului, m-am așezat și am început să aștept.

M-am uitat din nou la covorașul de baie. Când era mic, îl puneam pe Ben pe covorașul ăsta și făceam cu el gimnastica de după baie.

Nu, Sophie, nu începe să îți faci speranțe.

Și apoi, din nou telefonul. De data asta era Helen. Țineam bățul în fața mea și mi-am verificat ceasul pentru a mia oară, ca să îmi dau seama în cât timp voi fi ajuns la Emma după ce îl luam pe Ben de la școală.

— Helen! Ce surpriză plăcută! Te-ai gândit la propunerea mea?

— Da. Mai e valabilă?

— Bineînțeles. Când poți să vii?

Mă străduiam să par calmă și priveam cum apare o linie albastră. Nu voiam să îi transmit stresul și lui Helen, îmi bubuia capul de gânduri.

— Știu că e din scurt, dar mă gândeam să vin săptămâna asta, pentru că Ben e la școală. Ce zici?

M-am gândit să te mai înveselesc. Să te ajut să aranjezi. Dar poți să îmi spui dacă ai alte planuri.

Linia se închidea la culoare. E clar.

— Nu cred!

— Poftim?

— Nu, nu vorbeam cu tine. Aici s-a întâmplat ceva. Helen, trebuie să închid. Promit să te sun mai târziu. Dar te rog, vino cât poți de repede. Vorbesc foarte serios. Cu cât vii mai repede, cu atât mai bine.

CAPITOLUL 22

ÎNAINTE

Emma era nervoasă. Lucrurile nu se aranjau deloc cum plănuise. La dracu'! Pe lângă prostiile lui Theo de la grupul de joacă și faptul că Melanie Sanders își băga nasul peste tot, mai primise și un mail de la avocatul ei, în dimineața aceasta, care îi confirma cele mai mari temeri.

Se săturase de problemele pe care i le cauza Theo. Colac peste pupăză, acum trebuia să îi convingă pe cei de la grupul de joacă să îl primească înapoi. Cum altfel să le rezolve pe toate?

Și-a pipăit buzunarul. Nu avea telefonul la ea. S-a uitat spre bucătărie, încruntată. Nu își amintea unde îl pusese. I s-a strâns stomacul, mergând înspre laptop. Primise un al doilea mail de la avocat, de data asta o factură, și insista să îi spună clar când va fi încheiat treaba. Groaznic. Și-a strâmbat gura într-o parte, a ignorat factura și a început să scrie un răspuns pentru primul mail. *TREBUIE să putem face ceva în legătură cu testamentul. Nu e corect. E strigător la cer. Trebuie să facem contestație urgent.*

Apoi a început să mute revistele și ziarele, ca să își găsească telefonul. Încerca să își amintească când îl folosisese ultima oară. Oare când a vorbit cu Sophie? S-a oprit ca să privească înjur și să își amintească unde a stat înainte. Da.

Acum își aducea aminte: era în dormitor. Când a ajuns sus, ușa camerei ei era la perete, iar Theo stătea pe jos, cu spatele la ea, aplecat asupra a ceva. A făcut câțiva pași în față, încet, mulțumind în gând pentru covoarele groase, și s-a aplecat deasupra lui, pe neașteptate.

— Ce naibii faci, Theo?! a urlat Emma și i-a smuls telefonul din poală.

S-a uitat la ecranul blocat, pe care era poza pe care i-o făcuse lui Sophie, în Cornwall. Chiar dacă făcuse zoom, era destul de clară.

— Voiam să mă joc.

— Știi bine că poți să iei telefonul doar dacă îți dau voie. Cum îndrăznești?

Theo era speriat, iar Emmei nu îi păsa. A privit din nou ecranul și l-a întrebat:

— Bun. Te-ai uitat la poze. Ce ai văzut?

— Nimic.

— Mă minți. Nu, Theo? Știu când mă minți.

A urmat o pauză lungă. Theo nici nu clipea.

— Te rog să nu te enervezi din nou. Am văzut poza cu mama lui Ben. Atât. Era cu prietena cea nouă, pe plajă. Nu am mai văzut altele. Era pe ecran când am luat telefonul. Nu am vrut să mă uit la pozele tale, mami. Doar să mă joc jocul cu șarpele.

Mai că plângea, dar din nou Emmei nici că îi păsa. Asta era ceva serios.

S-a așezat în dreptul lui și și-a apropiat fața de a lui. Nasurile aproape că li s-au atins.

— Ai văzut toată poliția care se plimbă prin Tedbury în ultimul timp, Theo?

Copilul a făcut ochii mari și a dat din cap.

— Ei bine, să iei un obiect personal fără să ai permisiunea proprietarului e *furt*, Theo. Și e împotriva legii. Tot ce trebuie să faci e să le spui polițiștilor că ai mușcat un alt copil, ceea ce e agresiune, și că mi-ai furat telefonul. Și știi ce vor face? Se vor întoarce în Tedbury, te vor lua și te vor închide într-un loc întunecat. *Ai înțeles?*

Theo plângea din toți răunchii, dar Emma nu terminase.

— Dacă spui cuiva, oricui, despre poza cu mama lui Ben, o să le zică tot polițiștilor.

Niciun răspuns, doar suspine. Ținea ochii închiși, în timp ce Emma avea fața lângă a lui.

— Niciun... cuvânt... Ai... înțeles?

CAPITOLUL 23

ÎNAINTE

Melanie Sanders analiza detaliile caselor. Erau câteva drăguțe, dar costau incredibil de mult. Una dintre ele i-a atras atenția în mod particular, datorită florilor agățătoare din față. Se întreba dacă nu cumva era prea romantică – oare plantele agățătoare nu ar fi distrus cărămizile? – când cineva a bătut la ușă.

Fir-ar! S-a uitat la ceas. Era devreme. Melanie îi chemase pe noii martori devreme, dar era încă amețită și încă aduna hârtiile, când un bărbat slab și înalt, cu ochi albaștri, pătrunzători, a fost adus înăuntru de cineva de la recepție.

— Doamne ferește! Doar nu vă gândiți să vă mutați la Tedbury.

Vizitatorul și-a îndoit gâtul și s-a uitat la ziar, încercând să citească de jos în sus.

Melanie, speriată că a prins-o pe picior greșit, a adunat toate ziarele și le-a pus grămadă.

— Nu, nu. Fac niște cercetări. Pentru caz.

— Cercetări? Dacă sunteți cu adevărat interesată, sunt câteva proprietăți asupra cărora v-aș putea atrage atenția. Au probleme la structură. În primul rând, e Casa Wisteria, pentru că...

— Nu. Serios. Mulțumesc. Fac doar niște cercetări.

Așa. Domnule...

— Tom Fuller.

— Domnule Fuller. Când ați sunat, ați spus că aveți informații noi pentru mine?

I-a făcut semn să se așeze, iar el a zâmbit. Zâmbet cald. Dinți perfecți.

A privit-o și a așteptat să pună teancul de ziare în primul sertar al biroului. S-a chinuit puțin să îl închidă. L-a deschis din nou, a împins ziarele și l-a închis încă o dată.

— Așadar. Noi informații?

— Da, pentru că ofițerul care a sunat mi-a spus să vă caut, dacă îmi amintesc ceva. Și mi-am amintit.

Ea a ridicat din sprâncene, în semn de încurajare.

— Uitați. Poate nici măcar nu e important, dar în noaptea târgului – noaptea în care Antony a murit – l-am văzut certându-se cu Emma Carter... femeia care ghicea, în cort.

— Înțeleg. Și când s-a întâmplat, mai exact?

Melanie a început să ia notițe. De fapt, nu se aștepta ca omul să îi spună ceva folositor. Probabil nu ar fi făcut decât să îi irosească timpul, ca mulți alții înaintea lui.

— Hmmm. Mi-e greu să spun când s-a întâmplat. În jur de șase, cred.

— Bine, a zis ea și a început să îl asculte. Vă rog să îmi spuneți cu exactitate ce ați văzut și auzit.

— Mă îndreptam spre biserică, să verific standul nostru. Suntem membri ai Clubului Regal de Protecție a Păsărilor și în fiecare an avem un stand la târg.

— Vă pricepeți la păsări?

Nu voia să pară surprinsă. Nu voia să se lase prea mult prinsă în joc.

— Da. Am strâns bani pentru un proiect dedicat unor specii de păsări care trăiesc în apropierea coastei.

El era cel care părea încurcat acum și a roșit.

— La Labrador Bay?

— Nu pot să cred. Știți despre ce e vorba?

— Nu chiar. Dar am făcut niște căutări pe Google pentru părinții mei. Vin în vizită în curând și sunt pasionați de chestiile astea. Mama mea mi-a spus despre proiect. Cred că a văzut ceva pe Facebook.

— Ce chestie! Am fost acolo chiar azi dimineață.

— Nu cred!

Melanie nu s-a putut abține. Coincidența a făcut-o să zâmbească. Pozele pe care le văzuse online arătau minunat. Se gândea cum a sperat ca maică-sa să poată intra, fiind în scaunul cu rotile, cât de mult i-ar fi plăcut să vadă locul...

În tot timpul acesta, Tom Fuller pigulea scame imagine de pe mâneci și Melanie s-a bucurat când a văzut că de data aceasta el era cel rușinat. De ce persoanele pasionate de păsări erau, de obicei, așa de defensive?

— Așadar, ce spuneți despre ceartă? Și de ce nu ați amintit nimic până acum?

— Păi, nu mi s-a părut important, până acum. Se întâmplă des ca oamenii să se certe, mai ales din cauza organizării. Dar acum, că lumea a început să vorbească...

— Să vorbească? Despre ce?

— Despre Antony și Emma. Așa că m-am gândit să vă spun.

— Înțeleg. Și ce ați văzut, mai exact?

— Erau pe Green Lane, o scurtătură ce duce la primărie, și Antony părea tare supărat pe ea.

— Nu ai auzit ce își spuneau?

— Nu. Nu totul. Am prins doar câteva cuvinte. El a spus că sub nicio formă nu va plăti. Ceva de genul acesta.

— Și nu vă amintiți, exact, ce a spus?

— Nu. Îmi pare rău. În momentul acela am crezut că e vorba despre târg. Dar îmi amintesc că mi s-a părut un pic ciudat pentru că ea se mutase de curând în sat. Și Antony nu era genul care să se certe.

— Dar nu îndeajuns de ciudat încât să ne spuneți înainte despre asta?

— Nu. De abia acum îmi dau seama că ar fi trebuit să o fac, dar nu îmi place să mă amestec unde nu îmi fierbe oala și nu voiam să învinovățesc pe nimeni. Însă de curând a apărut

zvonul acesta, că ar fi fost ceva între ei. E adevărat?

Melanie nu i-a răspuns. Încerca să îl facă să plece și își dorea să nu fi avut ochi atât de pătrunzători. Făcea totul mai dificil.

— Și se mai spune pe aici că ați început să cercetați moartea mamei ei, din Franța. Ceva despre moștenire?

Melanie s-a întins pe spate, în scaun.

— Domnule Fuller, ați venit să îmi dezvăluiți ceva interesant sau să culegeți informații pentru comitetul din Tedbury?

— Vă rog să mă scuzați, a spus și s-a înroșit din nou. Doar că țineam la Antony. Era cam fustangiu, dar nu era băiat rău.

— Așadar știți că avea aventuri?

— Nu sunt sigur. Presupun. Se pare că el și Gill aveau niște probleme. Ea voia copii. El, nu. El însuși era destul de copilăros, ca să fiu sincer.

— Și nu știți cu cine avea o aventură?

— Niciodată nu a vorbit deschis cu mine despre asta, dar se poate să îi fi spus ceva lui Nathan. Arhitectul local. Erau destul de apropiați. Au petrecut ceva seri împreună, la Church Inn.

— Bine. Asta e totul?

— Da. De fapt, am văzut un tip ciudat în ultimul timp, dând târcoale prin sat. Face poze. Mă trezesc devreme, ca să observ păsările, așa că văd cam tot ce se întâmplă.

— Bine. Îl puteți descrie?

Și-a luat caietul și pixul.

— Iese în evidență. Are părul blond, aproape alb. Foarte scurt și cârlionțat. E foarte înalt. După cum vă spuneam, face poze. Am crezut că e un fotograf freelancer. Foarte mulți oameni fac poze cu biserica, datorită vitraliilor, dar m-am gândit să vă spun, ținând cont de cele întâmplate.

— Blond și cârlionțat, spuneți? Cât de înalt?

— Un metru optzeci-nouăzeci, cred.

— Și arată bine?

A ridicat din umeri.

— Asta ar spune femeile, probabil.

Ea s-a încruntat și roțițele au început să se învârtă.

— Nu cumva purta un parpalac lung, verde închis, și guler din blană?

— Da. De unde știți?

— Nu e treaba dumneavoastră.

Încă încruntată, Melanie a schimbat subiectul și a început să vorbească despre Labrador Bay. El i-a spus că mare parte din fonduri s-au adunat în Tedbury, în ultimii ani. Era mândru de asta.

S-au organizat concursuri de cultură generală, în pub-ul din localitate, și seri de darts, când clubul a spus că vrea să cumpere locul. A mai vorbit ceva timp despre hobby-ul lui. I-a spus cum uneori Antony mergea cu el la Labrador Bay. Își aducea caiete în care lua notițe pentru cărți și ceai în termosuri mari. I-a spus că făcea mișto de el pentru asta. Dar era băiat bun și nu îi venea să creadă ce se întâmplase.

Apoi a continuat să vorbească despre strângerea de fonduri și cum i-a ajutat de curând pe Emma Carter și fiul ei, cu un prigor pe care l-au salvat. Ce copil drăguț!

Și apoi Tom Fuller a strâns din ochi și a făcut o pauză. Melanie s-a ridicat și i-a dat de înțeles că e momentul să plece. S-a dus la ușă și a venit cineva care i-a arătat lui Tom drumul înapoi înspre recepție.

Pentru câteva minute bune după ce a plecat, Melanie a stat nemișcată, la birou.

Într-adevăr, avea niște ochi foarte pătrunzători acest Tom Fuller.

Nu era dată peste cap, dar se simțea mai agitată decât ar fi vrut. S-a gândit la bărbatul ciudat și a început să își caute telefonul în sertarul de sus. Din nou se simțea rușinată pentru că Tom Fuller o surprinsese uitându-se cu atenție la case. Oare o să împrăstie vorba prin sat?

Într-adevăr, se gândise să închirieze ceva, pentru o perioadă. Cu mărirea de salariu și promovarea recentă nu avea rost să mai împartă locuința, însă nu voia să o părăsească pe Cynthia.

În ultima perioadă s-a gândit chiar să își cumpere casa ei. Toată lumea i-a spus că South Hams era un loc minunat, dar cu prețuri exorbitante.

S-a uitat din nou la casa cu flori agățătoare. Probabil nu și-o permitea, și totuși agentul imobiliar îi zisese că era o perioadă bună pentru o astfel de investiție. *Off the record*, i-a spus că era în negocieri cu o persoană faimoasă, care dorea să cumpere o casă chiar la marginea satului, ceea ce ar fi dus la mărirea tuturor prețurilor.

AZI – 7.00 P.M.

Mă uit pe fereastra trenului și îl văd pe doctor cu coada ochiului. Mă privește. Mai avem 40 de minute și încă mă tem că, dacă fac vreo mișcare greșită, o să mă dea jos din tren. O să trimită după ajutoare. Poate o ambulanță. Până la urmă, când Mark pleacă la baie, nu mă mai pot abține.

— Controlorul v-a rugat să mă supravegheați? Neoficial. Doctorul își privește soția. Mă întreb de câți ani or fi căsătoriți. Arată de parcă ar avea înjur de 50. Nu îmi dau seama cu exactitate. Ea e mult mai tânără și mă gândesc că e a doua soție. Oare își pot citi gândurile doar privindu-se? Au ajuns în stadiul acela?

— O să mai aduc ceva de băut de la bar. Doriți ceva? Soția mă privește, iar eu mă gândesc că da, își pot citi gândurile unul altuia. Vrea să rămână singur cu mine. Asta o fi de rău? De bine? Nu știu. O rog să ne aducă două cafele, pentru mine și Mark. Zâmbesc și îi mulțumesc.

— Controlorul trebuie să urmeze niște protocoale când cineva coboară inopinat din tren. Și el e stresat.

Doctorul mă privește fix. Are ochi blânzi.

— Așadar, v-a cerut-o? În mod oficial.

— Uitați. M-am oferit să am grijă de dumneavoastră. Asta e tot. Sper că nu v-am jignit. Era îngrijorat că îl vor acuza dacă se întâmpla ceva cu dumneavoastră. Dacă ați fi devenit...

— Isterică?

— Nu am spus asta.

Îmi zâmbește.

— Nu îmi păreți genul isteric.

— Sincer, mă simt isterică. Înăuntru. Mă gândesc că fiul meu e pe un pat de spital, singur. Fără mine. Dar vă rog să nu îi lăsați să mă dea jos din tren.

— Sunt convins că nu vor face așa ceva.

— Așadar, nu au vorbit despre asta?

— Doar își păzește spatele. Nu vrea să aibă probleme și vrea să se asigure că sunteți bine. Și asta îmi doresc și eu.

— Vă mulțumesc.

Deja mă simt mai bine. Mă bucur că l-am întrebat.

— Nu mai avem mult, spune și se uită la ceas.

— Așa e.

— Aveți și alți copii?

Dintre toate întrebările...

Vreau și trebuie să rămân calmă.

Așa că mă uit din nou pe fereastră. Copacii și iarba verde parcă sunt pictate. Îmi trec prin fața ochilor, pe măsură ce trenul înaintează. Culorile se amestecă.

Am făcut un curs de pictură, care s-a organizat în primăria din sat. L-am luat și pe Ben. Dormea, în cărucior. A fost ideea lui Mark. Văzuse un anunț și spera că mă va scoate din depresie, dar nu s-a întâmplat. Mi-a plăcut să întind culorile pe foaie, exact cum se întind și acum culorile pe care le văd din tren. Dar a fost temporar. Nu a rezolvat nimic și în momentul în care am ajuns acasă tot ce mi-am dorit a fost să mă întind pe canapea și să plâng.

Simt inima cum îmi bate tot mai tare și mă concentrez asupra respirației.

Cred că i-aș putea spune doctorului adevărul. Care cred că e cauza a tot. Obsesia mea de a avea un al doilea copil. Ai fi spus că, după toate prin câte trecusem cu primul, m-ar fi speriat ideea de a avea încă unul. Dar, într-un fel ciudat, a avut exact efectul contrar. M-a făcut să îl doresc și mai mult pe al doilea. Poate, în adâncul sufletului, credeam că o iasă toate bine, de data asta. Nu știu. Ar trebui să îi spun doctorului? Să îi spun că dacă aș fi fost fericită doar pentru Ben, poate nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat?

CAPITOLUL 24

ÎNAINTE

Mă uitam pe geamul dormitorului, când am văzut Volvoul pe care îl știam atât de bine, cum intră în piață. Doamne ajută...

Helen.

Pentru a doua oară, în atâtea săptămâni, o voi fi strâns în brațe mai mult și mai tare decât voiam. Și apoi am observat bagajul: o geantă imensă din piele și una din stofa, în carouri.

— Doamne, Helen. Cine te crezi? Mary Poppins?

— Nu fi nepoliticoasă. Soțul meu mi-a cumpărat-o.

— Și ce Dumnezeu ai acolo?

Am încercat să o ridic. Mi s-a părut grea.

— Un corp?

Am lăsat-o jos și am închis ochii. Mi-a venit imaginea în fața ochilor. Petele de pe perete. Sângele care curgea din capul lui Gill, cuțitul din mână.

— Am adus câte ceva pentru copil. Cărți, în cea mai mare parte. Ah, și un set de cricket. Cum merge școala?

Auzeam, ca prin ceață, vocea lui Helen. Am tresărit când mi-a atins, blând, brațul.

— Te-am întrebat cum merge cu școala, Sophie.

— Poftim?

— Ben. Cum se descurcă Ben?

— Ah, da. Iartă-mă. Bine. Se descurcă bine, mulțumesc.

Am dus-o în bucătărie, urmată de cei doi câini, care dădeau din coadă entuziasmați. Mă întrebam dacă mereu va fi așa de acum înainte. Dacă mereu vor exista cuvinte care vor declanșa gânduri, care mă vor înjunghia și mă vor face să mă gândesc la Gill și Antony. La scena aceea. Roșul.

— E obosit, dar îi place nespus. Nu știu cât de multe învață – mi se pare că mai mult se joacă. Dar haide, haide! Pregătesc ceva de băut.

Helen tăcea și privea în jos.

— Uitasem cât de minunată e podeaua ta, Sophie.

— Da. Toată lumea o admiră. Eu, din păcate, m-am obișnuit și nici măcar nu o mai observ. Cred că așa suntem programați. Lasă valiza în hol. O să ne ocupăm mai încolo de ea. Am atâtea să îți spun. Dar întâi să le dau apă câinilor. Le-ai adus bolul lor? Oh, așteaptă. S-ar putea să am o cutie veche de înghețată în spate, dacă Mark nu a mutat-o. E un dezastru când mută lucruri.

— Sophie, zice și îmi atinge din nou brațul.

— Da?

— Sunt eu, draga mea.

— Da. Iartă-mă. Auzi cum vorbesc. Mă bâlbâi. Știi că sună prostesc, dar mă simt...

Am vrut să spun neliniștită. Că nu sunt în apele mele. Că înnebunesc.

— Nu știu. Mă bucur că ești aici. Totul a luat-o razna.

Helen a dat din cap, înțelegător.

— Mi-am cam dat seama de asta, după ce am vorbit cu Mark.

— Ai vorbit cu Mark?

— Da. M-a sunat. Nu ți-a spus?

M-am schimbat la față. În weekend ne-am certat din nou, rău. În legătură cu Tedbury. Că apleacă urechea la bârfele despre Antony și Emma.

— Oricum voiam să vin, așa să nu care cumva să te gândești că am pus totul la cale cu Mark. Dar nu-ți uita ideea, te rog. Trebuie să fac pipi urgent. La fel și câinii.

Helen a deschis ușa și a lăsat câinii să iasă, înainte să meargă la baia de jos. Apoi, cinci minute mai târziu, ne priveam fiecare câinele cu ceai de mușețel și zmeură, iar eu îi puneam cafea.

— Cum se poartă pe aici? Trebuie să fac pe proasta?

Helen aștepta să îi răspund și zâmbea.

— Poftim?

— Haide, Sophie. Crezi că nu îmi dau seama că se întâmplă ceva?

Am bănuir că bănuiește. Mă privea cu atenție și asta nu mă deranja. M-a luat în brațe și apoi m-a împins, ca să mă privească mai bine. Aveam nevoie să spun *cuiva*.

— Doar ce s-a întâmplat, Helen. Șase săptămâni, aproximativ. Mark nu vrea să spunem nimănui, încă. E foarte emoționat.

Și m-a strâns din nou în brațe. Apoi m-a îndepărtat, ca să mă privească mai bine.

— Doamne, Dumnezeule! E cea mai bună veste pe care am primit-o de nu știu când!

A început să bată cu degetele în masă.

— Îți dau cuvântul meu de onoare că nu spun nimic până nu îmi povestești tot. Dar chiar m-a pus pe gânduri că ai leșinat în Cornwall. Și mă bucur atât de mult că am venit. Ești obosită, nu?

— Epuizată, am spus pe un ton obosit, îmi timp ce umerii mi se lăsau de parcă nu mai reușeau să îmi țină capul.

Am privit afară și mă gândeam la tot ce s-a întâmplat.

— Încă e totul atât de ciudat aici, în Tedbury, Helen. Atâta timp am așteptat copilul acesta și mă gândeam că va fi perfect și uite că nu e așa. Mark parcă e mai mult îngrijorat decât fericit și încep să mă simt vinovată.

M-am uitat din nou prin fereastra din față. O dubă albă parca lângă casa lui Gill și Antony. Din nou mi-am amintit de cearta cu Mark. Nu a reacționat la vestea sarcinii așa cum mă așteptam. A zâmbit, m-a îmbrățișat, m-a sărutat și apoi? Imediat a început să umble nervos prin încăpere și să bombăne despre stres. Bani. Familia Hartley. Aerul toxic din Tedbury. Apoi s-a așezat pe

marginea patului. Era serios și mi-a zis să nu spunem nimănui, pentru că erau primele săptămâni, atât de periculoase. Și apoi era pe telefon, căutând agenți imobiliari, ca să ne mutăm.

În Surrey.

Surrey?

Da, Sophie. Putem găsi un orășel drăguț, cu o școală bună. Și gară. Știi că nu pot muta compania din Londra și o să avem nevoie de mai mulți bani acum, că al doilea copil se va naște. Și o să ai nevoie de mine, lângă tine. Și cu toate că te s-au întâmplat aici...

Oh, nu, nu, nu, Mark. Doar nu ai hotărât deja asta. Doar ce am început să mă simt mai bine. Am început să prind rădăcini aici. Cu Emma, iar Ben se înțelege atât de bine cu Theo.

Și mai e ceva despre care vreau să discutăm... Cred că ar fi bine să te vezi mai rar cu Emma. Cu toate că te s-au întâmplat. Nu îmi place ce se vorbește.

Oh, fii serios! Sunt numai bârfe și știi bine asta.

Din câte aud, treburile se împrumut, Sophie.

Tocmai de aceea ea are nevoie de mine. E prietena mea.

Eh, pe bune! Știi bine ce cred. O știi de cât? Cinci minute? E totul atât de evident!...

Ce e evident, Mark? Hai, scuipă tot. Ai impresia că nu pot să gândesc?

Am deschis ochii și am privit-o din nou pe Helen.

— Gill e încă în comă, Helen. Casa e cu susul în jos. Și prietena mea, Emma, despre care ți-am povestit, trece printr-o perioadă foarte grea.

Expir și Helen mă ia de mână.

— Și, peste toate astea, Mark e tot mai decis să ne mutăm. Ne certăm mult în legătură cu subiectul.

— Bine. Știu ce trebuie să facem.

— Poftim?

— Hai. Ia-ți haina. Ai nevoie de aer proaspăt și câinii au stat închiși prea mult timp.

Helen a sorbit ultima gură de cafea și a țâșnit de pe scaun.

— Și apoi putem merge la măcelăria aceea drăguță pe care mi-ai arătat-o data trecută și să cumpărăm niște carne roșie.

— Carne roșie?

— Da. Lasă, că vă știu eu. Pește și pui la aburi. Atât știți să mâncați. Și din cauza asta te simți rău. Ai nevoie de o bucată sănătoasă de friptură. Și scoicile sunt foarte bune. Nu au grăsimi, dar trebuie să fii atentă cum le gătești. Ai nevoie de mai mult fier.

Nu știu dacă să plâng sau să râd. Am privit-o pe Helen și am știut. Și a știut și ea. Și mi-a plăcut că niciuna nu am simțit nevoia să ne spunem cât de important era momentul acela.

— Nu mănânc scoici, Helen.

CAPITOLUL 25

ÎNAINTE

Emma se uita la o poză cu Franța. Theo se juca în fața yachturilor din portul care se afla la vreo 15 minute de casa mamei ei. Poza era în bucătărie. Era fixată pe panou cu un magnet în formă de stea și Emma își plimba privirea de la galbenul stelei, la maroul panoului și de acolo la fereastră. Nathan a venit cu cineva să repare fereastra. Un tip ciudat pe care îl cunoștea de la pub.

Apărea o contradicție în ea, când se gândea la Nathan. Pe de-o parte devenise prea insistent. Era obișnuită cu ciclul acesta. Îi tot spunea cât de deosebită era. Cât de bine făcea că era relaxată în privința lui Theo. Deloc exagerat de protectoare, ca alte mame.

Serios. Nu ești ca celelalte femei, Emma...

Începuse să se plictisească de el, în pat și în afara lui, așa că el devenise tot mai insistent. O suna mereu. El a fost cel care i-a spus ce se bârfește în Tedbury.

Era foarte nervos pentru că poliția îi cerceta conturile și făcea investigații despre perioada pe care o petrecuse în Franța. Tonul lui era iritat – *dar cine se cred polițiștii ăștia?* – iar Emma a avut grijă să îi ascundă faptul că o speria tot ce se întâmpla. Îl liniștea pe Nathan, așa cum făcuse și cu Sophie, în ceea ce privește Franța, evitând să dea detalii. I-a spus despre cancerul mamei ei. Că aveau o relație defectuoasă.

Emma s-a aplecat în față și a dat jos poza. De când cu întâmplarea de la grupul de joacă și cearta legată de poza din telefonul ei, Theo nu a mai vorbit deloc cu ea. De fapt, nu mai vorbea deloc cu nimeni, în afară de Ben. Și cu el, ocazional. Aplica politica tăcerii.

Emma era bucuroasă că reușise să rezolve lucrurile în felul acesta, dar cei din jur se tot agitau. Nathan insista să cheme un doctor. Nici nu se punea problema. Formulare, întrebări.

Nu.

Emma a privit cu atenție poza pe care o ținea în mână. Își amintea foarte clar ziua în care au făcut-o. Theo a insistat că vrea ca barca să fie în centru, pentru că proprietarul prinsese de cârmă un ursuleț, ca talisman. Și se vedea prin fereastra din față. Lui Theo îi plăcea să creadă că ursulețul conduce barca.

Mergeau amândoi în port în fiecare zi, după prânz, iar asistenta o supraveghea pe maică-sa în timp ce dormea.

Emma și-a amintit și teama pe care a simțit-o când a ajuns în Franța, pentru că, după vreun an și jumătate de la naștere, Theo stătuse mai mult cu Lucy. Și apoi panica atunci când a aflat că maică-sa are cancer.

O prietenă de-a mamei sale a chemat-o în Manchester. Dumnezeu știe unde îi găsisese numărul de telefon. Oare printre lucrurile mamei ei?

Îngroapă securea, Emma. Vino în Franța până nu e prea târziu. Mă auzi? Nu are pe nimeni și voi două aveți probleme de rezolvat.

Nu o mai văzuse pe maică-sa de la înmormântarea bunicii ei. Atunci au stat, în defensivă, cât mai departe una de cealaltă, în fața micii biserici din Kent. Fermieri și țigani din zonă fumau și povesteau, în timp ce așteptau slujba.

Emma a aranjat totul în așa fel încât să o enerveze pe maică-sa. A pus un coș cu mere pe coșciug – ca simbol al tristeții, dar și al bucuriei tuturor celor care cunoscuseră dragostea femeii pentru livezile din Kent. Maică-sa a dat din cap, exasperată. Istoria disputei dintre maică-sa și bunică-sa nu era foarte clară. Emma prefera varianta bunicii ei, mai ales pentru că se simțea

mai apropiată de atitudinea arhaică a acesteia față de viață.

Pe măsură ce creștea, Emmei i se spuneau puține lucruri despre istoria neobișnuită a familiei ei.

Versiunea lui Claire, mama ei, vorbea despre o copilărie grea, petrecută într-o șatră de țigani români. Bunica, Dotia, era prezentată ca personaj negativ – o țigancă încăpățânată și inflexibilă, mult prea neîncrezătoare în lumea din afară și influența asupra ei ca să o lase la școală.

Maică-sa îi povestea cum o implora să o lase la școală, sătulă să fie batjocura celorlalți copii, care nu erau țigani, pentru că nu știa să scrie și să citească. I-a povestit cum, odată, stătea în fața unui magazin de dulciuri, așteptând să se deschidă, când a fost înconjurată de o trupă de băieți care au început să râdă de ea. Mai târziu a aflat că pe ușă era un semn pe care scria mare „Azi e închis”.

Conform celor spuse de Claire, relația cu mama ei s-a înrăutățit când tatăl ei a murit într-un accident de mașină. Împreună cu celelalte familii de țigani, mergeau prin Kent și lucrau cu ziua, la ferme. Deși autoritățile locale făceau controale regulate, tot nu au trimis-o la școală.

Lui Dotia îi plăcea munca pe care o făcea, pentru că îndrăgea livezile și știa pe dinafară toate soiurile de mere. Dar mama Emmei ura ce făceau.

Versiunea lui Claire era următoarea: erau la o fermă în Kent când s-a împrietenit cu fiica fermierului, fată singură la părinți, pe care o chema Lily. Lily o învăța, pe ascuns, să citească. Claire a implorat-o să o lase la școală, cu Lily.

După insistențe prelungite, Dotia a lăsat-o, sperând că toată povestea nu va dura mult. Nu a fost așa.

Pe când șatra împacheta ca să plece înspre Exter, unde ar fi stat pe perioada iernii, Claire a refuzat să plece. Încurajată de doi unchi, a rămas pe poziții și după 24 de ore a fugit înapoi, la fermă.

Povestea s-a repetat de două ori, până când familia fermierului a intervenit – s-au oferit să îi ofere adăpost lui Claire peste iarnă, ca să poată merge în continuare la școală împreună cu Lily.

De aici povestea se împarte. Claire spunea că maică-sa nu venise niciodată înapoi, după ea, că familia Ashford a crescut-o acolo, la fermă, nu au adoptat-o oficial niciodată, dar au permis, sub supravegherea strictă a serviciilor sociale, ca povestea să meargă mai departe. A muncit din greu, a intrat la facultate și apoi și-a găsit o slujbă în oraș. Acolo l-a cunoscut pe Alan, cel care va fi devenit soțul ei și tatăl Emmei.

La început au fost fericiți. Dar când a început să joace, Claire și-a amintit de sărăcia copilăriei, a angajat avocați care să blocheze conturile și a depus actele de divorț. Locuiau în Surrey și nu era deloc ușor. Emma îi imputa că nu aveau bani.

Când s-au mutat în Franța, Claire a ales, la început, o stațiune șic, din sud, aproape de Cannes. Emma a plecat să studieze artele și venea acasă foarte rar. Când maică-sa s-a mutat apoi în nordul Franței, pentru că sudul era prea cald și scump, Emma a trebuit să o ajute să se mute.

Pe când sorta lucrurile, a găsit cutia cu scrisori. Era roz și conținea peste 12 plicuri, unele nedeschise. Câteva erau pentru Sabina, pe adresa unei ferme din Kent. Altele, pentru Claire, având adresa primul ei apartament din Londra. I-a luat ceva timp Emmei să își dea seama că Sabina era, probabil, numele țigănesc al mamei ei. Toate scrisorile erau de la Dotia – triste și insistente, dictate unei prietene al cărei scris de mână era infantil și greu de citit: *îți scriu din nou, din partea mamei tale, căreia i se frânge inima. Te rog, Sabina, nu ai vrea să vă vedeți?*

Emma a ascuns cutia în camera ei, încântată de noile dovezi împotriva mamei. Din scrisori, unele trimise mai departe de familia care avusese grijă de Claire, era clar că Dotia s-a întors de multe ori,

implorând ca fiica ei să respecte tradiția și să plece la drum cu ei.

Claire, așa cum a preferat să i se spună de atunci, nu doar că a refuzat să își petreacă vacanțele cu mama ei, așa cum stabiliseră inițial, dar mai apoi a refuzat orice fel de contact. Familia care avea grijă de ea a încercat să medieze relația, dar Claire nici nu voia să audă. Iubea noua ei viață, atât de confortabilă, și nu avea de gând să se mai întoarcă la cea veche. Dotia spunea în scrisori că nu prea se mai găsea de muncă la ferme. Vremuri grele. Emma nu avea de unde să știe dacă bunica ei mai era în viață, dar putea folosi scrisorile ca să afle. La micul dejun, a pus cutia pe masă, în fața mamei ei.

Claire a fost dată peste cap. Nu putea spune un cuvânt. S-a ridicat și a încercat să iasă din cameră, dar Emma a prins-o de braț și a strâns-o cu atâta forță, că i s-au albit vârfurile degetelor.

Ai mințit. Și când te gândești, mămică dragă, că mereu m-ai acuzat că aș fi mincinoasa familiei. Ce glumă proastă. Toți anii ăștia în care ai spus că eu sunt oaia neagră, o fiică îngrozitoare și acum, uită-te la tine.

Lasă-mă! Mă rănești.

Vai, te rog. Scutește-mă de dramă.

Emma își privea unghiile albe și strângea tot mai tare. Mai tare.

Vorbesc serios. Te rog. Chiar îmi faci rău, Emma.

* * *

I-a luat exact două săptămâni Emmei să dea de Dotia. A găsit un băiat care a dus-o la o mică fermă din nordul Kentului, unde se aflau două caravane. Dorea să se răzbune pe maică-sa.

Dotia a intrigat-o, iar Emmei nu i-a venit să creadă că bunică-sa nu a fost nici surprinsă, nici emoționată că a găsit-o. A privit-o lung, în ochi, și a dat din cap, de parcă știa că așa o să se întâmple.

Bunica Apple, așa cum Emma urma să afle că i se zice, nu se simțea bine. Cu toate astea, nu se mai sătura să spună povești. Era în continuare foarte pasionată de cultura ei.

Emma mergea mereu să o viziteze. Se caza la un *bed and breakfast* din apropiere. Dimineata, se duceau să se plimbe și bunica îi povestea despre tradițiile țigănești. Emma cea boemă, rebelă și artistă era îndrăgostită de aceste povești. De folclor. De tarot, frunzele de ceai și ghicitul în palmă. Așa că atunci când a aflat după doi ani nu doar că e însărcinată, dar și că e prea târziu ca să facă avort, a știut unde să meargă.

Încă de la început, bunica Apple l-a adorat pe Theo și aveau o relație specială. Așa că Emma a început să îl lase în mod regulat cu ea. Uneori, chiar mai mult de două săptămâni. Dotia o certa uneori, dar Emma găsea mereu metode să se facă iertată.

Uite, îmi pare rău că nu ți-am trimis niciun mesaj, dar a intervenit ceva. Și te descurci atât de bine cu el. Te adoră.

Emma a sperat că va putea continua așa, dar bunica era tot mai bolnavă, din cauza felului în care trăia. Deși fusese diagnosticată cu diabet, nu se trata, mai ales pentru că nu avea încredere în doctorii din zonă. Emma, îngrozită de ideea de a-și pierde baby-sitter-ul, a făcut tot posibilul să o ducă la medic. Însă, de fiecare dată, bunica „uita” să meargă. Așa că atunci când au găsit-o rece, pe jos, moartă de 48 de ore din cauza unei come diabetice, Emma a fost devastată. Și ce ar fi trebuit să facă acum cu Theo?

Vântul intra în casă prin fereastra spartă. Emma a pus poza în buzunar, s-a uitat la ceas și apoi în oglinda din fața ei. Nu era vina ei că lucrurile se desfășurau așa. Totul e din cauza mamei ei.

S-a privit în ochi și a simțit o gheară în piept, o senzație atât de cunoscută, amintindu-și de telefonul avocatului. Dacă lucrurile nu se vor

concretiza în Tedbury așa cum planificase? Ei bine, nu era vina ei.

AZI – 7.05 P.M.

— Mai aveți copii sau e singurul?

Doctorul se apleacă în față și repetă întrebarea. Soția lui nu se întorsese de la bar.

Îmi întorc privirea de la câmpurile pe care le văd prin fereastra trenului și îi răspund, calm:

— Doar pe el.

Zâmbește și mă întorc, din nou, pentru că nu vreau să îmi vadă fața. Și-ar da seama ce simt. Am revenit la gândurile mele. Cât de mult mi-a plăcut să îi văd împreună, în vara asta. Pe Ben și pe Theo. Lui Ben îi era mult mai ușor având un prieten apropiat de vârsta lui cu care să își petreacă timpul acasă și afară.

Într-o dimineață, Emma a sunat și a spus că are o migrenă îngrozitoare. M-a rugat să îl țin pe Theo la mine, în ziua aceea. Băieții și-au făcut un camping pe patul lui Ben, unde au pus perne, saci de dormit și mâncare pentru prânz. Apoi i-am dus la grădina zoologică. Nu mi-a venit să cred că Theo nu mai fusese niciodată la o grădină zoologică. A fost puțin agitat la început, dar apoi se mira de orice, mai ales când a văzut maimuțele și, spre surprinderea mea, zona de deșert.

Le-am cumpărat fiecăruia câte o maimuță de pluș de la magazinul de suveniruri, ca răsplată că au fost atât de cuminți. Una alb cu negru pentru Theo și una colorată pentru Ben. Când am ajuns acasă, m-am gândit că poate își dorea să se întoarcă la mama lui și poate chiar își făcea griji pentru ea.

Îmi amintesc că a spus ceva foarte ciudat. L-am întrebat unde ar merge în excursie, dacă ar putea alege orice loc. A spus Krypton, ceea ce m-a făcut să zâmbesc. Theo era obsedat de Superman. Dar apoi a spus ceva atât de ciudat:

— Vreau să merg pe Krypton ca să o repar pe mami.

— Poftim? Te referi la durerea de cap, nu? Nu trebuie să te îngrijorezi, Theo. O să treacă în curând. Îți promit.

— Nu. Nu mă refer la durerea de cap, și m-a privit fix în ochi, de parcă ar fi trebuit să înțeleg ceva important.

A încremenit pentru un moment, ca o statuie, apoi s-a aplecat înainte, mai aproape de fața mea. A făcut ochii mari, de parcă voia să mă întrebe ceva. Da. Era un moment special pentru noi și mi s-a părut că înțeleg. Adevărul e că nu înțelegeam ce vrea să îmi spună sau ce ar fi trebuit să spun. Așa că am zâmbit și cred că a fost cel mai greșit răspuns pe care i-l puteam da, pentru că dintr-odată s-a întristat și a fugit înapoi, în campingul lui și al lui Ben.

CAPITOLUL 26

ÎNAINTE

Mark știa că merge prea repede. *Să nu conduci cu viteză*, îi spunea Sophie în fiecare săptămână, când o anunța că pleacă din Devon.

Viteza nu era doar un rău necesar – *unde locuiești?*, încă îl întrebau oamenii –, dar și o plăcere care îi oferea spațiul de care avea nevoie ca să gândească și să pună lucrurile la punct. Și așa avea ocazia să asculte muzica ce îi plăcea (și pe care Sophie o ura) la un volum pe care, împreună cu viteza, ea l-ar fi considerat iresponsabil.

A condus mult săptămâna aceasta. În consecință, s-a și gândit mult. Și-a dat seama că strânge volanul cu putere, amintindu-și cea mai recentă poză a lui Gill și Antony, care apăruse în ziarul local. A simțit cum i se înmoaie genunchii. Apoi și-a amintit ce i-a spus Malcolm despre bani.

Nu e îndeajuns, Malcolm. Nu e îndeajuns.

Bun. Va trebui să se descurce cumva. Găsise două proprietăți în Surrey, dar trebuiau să cumpere terenul. Perfect.

Mark s-a uitat întâi la ceas și apoi la scaunul din dreapta, unde era tot ce îi lăsase agentul imobiliar ca să poată ajungă la toate adresele. O să folosească GPS-ul pentru a câștiga timp, dar întâi va trece pe la maică-sa. Țsta era unul dintre avantajele vieții lui scindate. Putea să își viziteze singur familia.

Era apropiat de mama lui și, de când murise tatăl său, îi plăcea să o supravegheze îndeaproape.

Într-adevăr, Sophie făcuse eforturi să se înțeleagă cu familia lui, dar de când cu depresia fuseseră niște disensiuni pe care timpul nu le va fi șters. Mama lui Mark, spre groaza lui, nu a înțeles-o pe Sophie și a făcut afirmații deplasate, consecința unei mentalități învechite. După ce

Sophie a fost diagnosticată cu depresie, Mark a încercat să o facă să înțeleagă că problema soției lui era serioasă. Dar maică-sa a văzut doar că fiul ei se chinuia, mai ales în primele săptămâni, încercând să se ocupe de afacere, să fie tată și să aibă grijă de soția lui, care devenise o umbră.

Nu e vina lui Sophie, mamă. E o boală. Mda. Nu e niciodată ușor când apare un copil. Pe vremea mea, trebuia să ne descurcăm și gata.

În ciuda tuturor tensiunilor din trecut, Mark își iubea mama foarte mult și îi plăcea să meargă să o viziteze, singur, în casa copilăriei lui, mai ales de când bunica se mutase și ea acolo. O femeie micuță și musculoasă, căruntă și cu un ten impecabil. Era la fel de excentrică, ca în anii dinaintea bolii.

Demența o transformase într-o combinație de înțelepciune tăioasă și observații clare despre trecut, dar cu un haos total și de multe ori comic atunci când venea vorba de ce se întâmplase în ultimele cinci minute.

Mark a intrat pe strada atât de cunoscută și dragă. Era un lucru pe care Sophie, a cărei copilărie fusese atât de fragmentată geografic și emoțional, nu îl putea înțelege în totalitate. Trecând pe lângă chioșcul de ziare din colț, Mark nu doar își amintea, dar chiar simțea parfumul șerbetului de lămâie. Grădinile din fața caselor cu verandă nu aveau garduri pe vremea când era copil. Împreună cu prietenii lui, se jucau fotbal pe peluze, iar unele mame ieșeau și îi amenințau spunându-le să plece de pe iarbă. Casele cu cărămizi roșii fuseseră vândute chiriașilor cu ani în urmă și toți au simțit nevoia să se laude cu achiziția lor, așa că și-au construit garduri moderne în fața grădinilor, cu porți și lanțuri. Maică-sa era foarte mândră de palatul lor. Ferestrele străluceau mereu, perdelele erau spălate și casa mirosea întotdeauna a curat și prăjitură și ceară de parchet.

Mark a parcat. A coborât din mașină și a deschis poarta din față, care a scârțâit exact ca ultima dată. Ușa s-a deschis înainte să atingă soneria. În prag a apărut maică-sa, agitată și ștergându-și mâinile de șorț.

— Trebuie să îți repar poarta.

— La fel ai spus și ultima oară când ai fost aici

Și-a dat ochii peste cap, dar apoi l-a îmbrățișat puternic, cu mâinile încă ude.

— Am pus apa la încălzit. Intră, dragul meu. Am pregătit o gustare. Nimic deosebit.

În bucătărie, „gustarea” se întindea pe trei farfurii mari, așezate pe blat și acoperite cu prosoape de bucătărie.

— Știu că lui Sophie nu îi place să facă prăjituri.

Mark a zâmbit cu jumătate de gură și a dat din cap a resemnare. În timpul în care maică-sa aștepta să fiarbă apa, s-a dus în camera din spate, să o salute pe bunică. Stătea pe un scaun cu spătar înalt, în colț, cu o pătură peste picioare.

— Mark, ce bucurie! Nu știam că vii. Cum e la facultate?

— Am terminat facultatea, bunico. Am afacerea mea, acum. Familia mea e în Devon. Sophie și Ben. Îți amintești? Lucrez în publicitate.

— Devon? Ce Dumnezeu căutați în Devon?

Maică-sa a apărut cu cel mai bun set de ceai pe care îl avea, pus pe o tavă. L-a așezat pe marginea mesei, iar Mark s-a dus în bucătărie ca să aducă farfuriile cu prăjituri și sandvișuri.

A servit-o întâi pe bunică, care a spus că nu îi e foame. Dar apoi a început să înfulece. Sandviș după sandviș. Prăjitură după prăjitură.

— Și? Cum e la facultate? Totul bine la cursuri?

— A fost minunat, bunico. Vrei ceai? Ți-am adus niște poze cu Ben. Băiețelul meu. Le am pe telefon. Să îți dau ochelarii.

— Oh, nu am nevoie de ochelari. Văd foarte bine.

Mark s-a uitat cu subînțeleas la maică-sa, care i-a făcut cu ochiul, în timp ce el scotea telefonul din buzunar. Când s-a întors, bunică-sa avea o lupă enormă și, pentru că o ținea în fața unui singur ochi, părea un ciclop.

Precum Sherlock Holmes, a examinat fiecare poză. Mark făcea scroll și de abia se abținea să nu râdă.

Mai târziu, în mașină, a început să râdă, amintindu-și scena și și-a dat seama cât de bine îi făcuse vizita. Era prima oară, după atâta timp, când uitase de probleme. Îi părea rău doar că maică-sa nu îl întreba mai multe despre Sophie. De ce se simțea amenințată? De ce nu putea să accepte că le iubea pe amândouă din toată inima? Dar învățase că dacă vorbea cu maică-sa despre toate astea doar înrăutățea lucrurile. Și știa că, în ciuda sentimentului de trădare pe care i-l dădeau aceste vizite, în ora pe care o petrecea cu bunica și mama lui își încărca bateriile. Pentru ele, el era mereu cea mai importantă persoană din viața lor.

GPS-ul îi indica direcția înspre prima adresă – o casă veche, la marginea unui sat mai mare, la doar 40 de kilometri de Londra – când a observat ghivecele cu flori într-una dintre pozele pe care i le lăsase agentul imobiliar. A simțit cum i se schimbă expresia feței, gândindu-se la celelalte flori în ghiveci care acum se ofileau, cele din fața casei lui Gill și Antony. Într-un final, nu le-a mai udat nimeni.

S-a gândit apoi la sarcină, dorindu-și din tot sufletul să se fi comportat pe măsura așteptărilor lui Sophie, fără să fie atât de îngrijorat. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut discuta deschis cu mama, cu bunica lui, cu Malcolm sau cu oricine altcineva. Să spună cât de devastat era. Sau cât de încântat era la ideea că Ben va avea un frate ori o soră. Și, totuși, cât îl îngrozea ideea că zilele acelea, de acum patru ani, ar putea reveni. Își amintea cum conducea prin Devon, ore și ore, în întuneric, cu stomacul strâns

și senzația de vină și teamă, extenuat din cauza serviciului și a drumului, știind că în momentul în care ar fi intrat pe ușă Sophie ar fi apărut imediat ca să i-l dea pe Ben. Sophie, cu ochii goi și morți. Dacă se va întâmpla din nou, va ști cum să gestioneze situația. Va cere ajutor mult mai repede. Dar atunci habar nu a avut, pentru o lungă perioadă, că e vorba de depresie. Era greu și extenuant, pentru că la sfârșitul săptămânii Sophie parcă îi pune pe umeri tot greul pământului. Nu era cum și-a imaginat. Cum și-au imaginat.

Trebuie să iei copilul, Mark. Nu mă descurc.

CAPITOLUL 27

ÎNAINTE

Mi-am privit picioarele. Măcar anul acesta purtam pantofii potriviți. A treia oară e cu noroc? De două ori am mers la târgul cu scop caritabil din Devon purtând haine și pantofi nepotriviți. L-am confundat cu cel județean, care are loc anual în Dartmoor și unde găsești tarabe imense cu obiecte din ceramică, tapițerii, obiecte din mătase și tot felul de alte lucruri făcute manual. Se desfășoară într-un cort imens.

Se pare că cel local nu e la același nivel. E mai mult o rampă de lansare pentru artiști, unde expunea și Heather, care nu reușeau de obicei să găsească galerii. De cort mare nici nu se pune problema. Nu își permiteau așa ceva.

Când m-am dus prima oară, cu așteptări prea mari, am crezut că o să atrag atenția artiștilor, care credeam că vor purta pălării splendide. M-am străduit cam tare. Mi-am luat o fustă roz, cu broderie, sacou mov, deschis și, un dezastru absolut, cizme din piele întoarsă, cu tocuri. Deși în ziua aceea era frumos, plouase toată săptămâna precedentă. Așa că nu eram doar ridicolă, îmbrăcată în toate culorile curcubeului, dar mă și afundam în iarba umedă la fiecare pas pe care îl făceam. Mi-am distrus cizmele.

Al doilea an am exagerat din nou, dar în cealaltă direcție – o geacă neagră, blugi și teniși, care m-a făcut să mă simt șleampătă. Vremea era frumoasă, așa că toate celelalte femei au venit în rochii înflorate și sandale cu zorzoane.

Anul acesta? Mi-am privit din nou picioarele. Sandale cu platformă, legate cu panglici crem, pe gleznă. Practice, dar și drăguțe.

— Chiar nu înțeleg de ce ne facem una ca asta, i-am spus, tare, lui Helen, care era de cealaltă parte

a holului.

M-am ridicat pe vârfuri ca să mă privesc în oglinda de lângă baia de jos.

— Nu îți mai face griji. Arăți minunat, mi-a zis Helen, în timp ce își mai punea cafea din filtrul de pe blatul de bucătărie.

M-am învârtit ca să verific lungimea fustei înflorate. Foarte drăguț din partea lui Heather că mă sunase ca să îmi spună că era la standul numărul 16. De parcă ar fi fost greu să o găsesc. Dar gestul ei era drăguț. De fapt, era imposibil să nu o vezi de cum intrai în târg, printre standurile modeste, unde stăteau artiști entuziaști care zâmbeau și erau exagerat de drăguți cu clienții. Majoritatea vizitatorilor se strânseseră deja în centru, unde beau cafea și încercau să evite contactul vizual cu vânzătorii.

— Îți dai seama că va trebui să cumperi ceva, i-am șoptit lui Helen și am strâns-o de braț, în timp ce ne îndreptam înspre standul lui Heather.

Și apoi, am spus tare:

— Heather, ea e draga mea prietenă Helen, din Cornwall, despre care ți-am povestit. Și, cum merge? Ce frumos e standul!

— Nu prea merge. Majoritatea clienților sunt niște țărani, a spus încet. Negociază de parcă suntem la piață.

— Dar ce lucruri frumoase!

Helen a ales două brățări expuse pe un suport de lemn.

— Lăcuite, nu?

— Da. Îmi place foarte mult marea. În special aricii de mare. Asta mă inspiră.

— Înțeleg.

Helen și-a pus una dintre brățări și și-a rotit mâna, ca să o admire. Un alt client care se uita la o pereche de cercei a răpit-o pe Heather de lângă noi.

În timp ce Heather căuta o oglindă pentru noua „pradă”, Helen s-a întors înspre mine, cu ochii

mari.

— Oh, draga mea. Asta nu e de bine.

— Ce s-a întâmplat?

— Brățara. Nu o pot scoate.

— Imposibil. Doar ai reușit să o pui.

Am încercat să o ajut. Am împins. Am tras. I-am răsucit încheietura. Totul, în van. Un mister biologic.

— Urăsc aricii de mare, Sophie. Ajută-mă.

Dar cu cât strângea mai tare degetul mare în palmă, cu atât mâna i se umfla mai mult. Heather a apărut din nou.

— Și? Ce faceți, doamnelor?

— O ador. Cred că o să o port chiar acum.

Helen și-a ridicat mâna, triumfător și a împins brățara în sus, pe braț.

— 30 de lire.

— 30 de lire?

— Da. Sunt pictate manual.

Heather a ridicat bărbia și a făcut ochii mari.

— Minunat. O să iau doar una. Nu îmi place să se lovească între ele. Fac zgomot.

Helen și-a deschis poșeta și a început să caute printre bucățele de hârtie. M-am abținut să nu zâmbesc și am început să mă uit la niște pandantive.

— Vreau ceva îndrăzneț, care merge la negru.

Heather a scos restul dintr-o cutie albastră și i l-a dat lui Helen. Apoi a ales cel mai mare pandantiv din colecție:

— Asta e deosebit. Și am și cercei, la fel.

— Nu am mai mult de 20 de lire, Heather.

M-am întors și i-am făcut cu ochiul lui Helen.

— Hmmm. Ești ca ăia de acolo, de pe iarbă. Bine... Hai... 20 de lire pentru tot setul. Dar asta doar pentru că ești tu.

Când a deschis din nou cutia, am văzut că are foarte puțini bani. Cu colțul ochiului am văzut o bucată de stofa roșie, la intrarea principală.

— Oh, ce bine. A ajuns și Emma. Chiar voiam să o sun, azi dimineață.

— Da. A venit cu Nathan și Tom. Tom are standul pentru păsări. Și nu o să ghicești niciodată cine altcineva e aici!

— Cine?

— Polițista. Sergent sau inspector, ce o fi. Cea care se ocupă de cazul familiei Hartley.

— Aici? Azi? De ce?

— Nu, nu e în interes de serviciu. Am auzit că a venit cu o artistă, prietenă de a ei, care vinde covoare. Foarte frumoase, de altfel.

— Și ai vorbit cu ea?

— Cu artista?

— Nu, prostuț. Cu polițista.

— Oh, nu. Mi-a fost un pic rușine. E în afara programului de lucru și nu am știut ce i-aș putea spune. Dar nu am avut ocazia să o previn pe Emma.

Ne-am uitat amândouă în față în timp ce Emma și Nathan intrau în târg.

— O să fie în regulă, am spus, absolut neconvingătoare.

— Mda.

— Poate ar fi mai bine să vorbesc cu ea. Așa, pentru suport moral.

— Da. Excelent.

Pe drum, i-am povestit pe scurt lui Helen despre problemele pe care Emma le are cu poliția și bârfele din sat. Despre cărămidă și geamul spart. Despre faptul că ar fi avut o aventură cu Antony. I-am spus că am reușit să o conving să nu plece din localitate, mai ales după povestea de la locul de joacă. Dar nu i-am spus despre Hobbs Lane și presiunea constantă din partea Emmei de a deschide bufetul, mai ales de când a decis să rămână. Știam că și-ar fi făcut griji pentru mine.

Era foarte multă lume la târg și multe standuri aliniate pe o parte și atunci mi-am dat seama, cu părere de rău pentru Heather, că aici era punctul

central. La capătul rândului erau mai multe standuri mici, care vindeau în scop caritabil și, spre surprinderea mea, am văzut-o acolo pe Melanie Sanders. Era relaxată și arăta diferit. Avea părul desfăcut, o pereche de pantaloni din in, deschiși la culoare, și un top mov închis. Discuta aprins cu Tom. Se uitau la o hartă mare, iar Tom îi arăta diferite locuri. Din când în când, își dădeau capul pe spate și râdeau.

— Ce ciudat, i-am șoptit lui Helen. Femeia în pantaloni crem. E polițista care investighează cazul cuplului pe care l-am găsit în casă. Familia Hartley. Iar cel care flirtează cu ea e cel care se ocupă de păsări.

— Poftim?

— Par apropiați, nu?

Nu îmi venea să cred. Helen nu mi-a răspuns, dar s-a întors înspre un stand de lemn și a ales o fructieră.

— Ce faci, Helen?

— Încerc să fiu discretă, Sophie. Te holbezi la ei.

— Da. Îmi pare rău.

— Și cine e bărbatul cu păsările?

— Un bărbat din Tedbury. Activist pentru natură. E un om de treabă. A strâns bani cu ceva timp în urmă pentru proiectul cu specia aceea de păsări. Cea pe care o vezi în pozele de pe stand.

— Ah, da. Și ce ai de gând, acum? E ultimul lucru de care ai nevoie, Sophie.

— Nu îți face griji. E în regulă. Sunt bine. Serios. Dar vreau să mă asigur că Emma e ok. L-am văzut și pe Theo, ceea ce nu e de bine. Înseamnă că nu s-a reîntors la grupul de joacă.

M-am încruntat.

— Așteaptă-mă aici, te rog. Mă întorc repede.

M-am dus direct înspre Theo, care stătea deoparte cu un alt copil, în colțul cortului. Se uitau la niște coșuri.

— Bună, Theo. Ești bine?

A dat din cap, dar nu a spus nimic. Era neliniștit. Celălalt copil a început să vorbească, entuziast, despre cum se fac coșurile. Am așteptat să termine, apoi i-am zâmbit lui Theo.

— Și? Ce îți place cel mai mult din ce ai văzut până acum la târg, Theo?

A ridicat din umeri. Ținea buzele strânse și apoi mi-a arătat-o cu privirea pe maică-sa, care se uita la niște eșarfe din mătase.

— Da, mulțumesc. Am văzut-o. Acum mă duc la ea. Dar nu o să dispari, bine?

M-a privit ciudat, a dat din cap și apoi și-a întors privirea la femeia care făcea coșuri. Până am ajuns la ea, Emma și Nathan îi văzuseră deja pe Melanie și Tom.

— Emma!

Am pupat-o pe obraz, încercând să îmi dau seama ce se întâmplă cu ea. I-am pus mâna pe braț, ca să știe că sunt lângă ea și o susțin. I-am privit haina roșie și catarama mare și m-am simțit vinovată pentru ceea ce am crezut, în Cornwall, și pentru că întâmplarea m-a neliniștit. Era o haină Boden. Sute de femei au, probabil, una la fel.

— Iartă-mă că am fost așa de prinsă în ultimele zile. Nu v-ați răzgândit în legătură cu cina de miercuri, nu? Povestim atunci. Helen de abia așteaptă să te cunoască.

— Da. Ar fi minunat.

Nathan își privea pantofii. Era neliniștit. Mi-am dat seama că probabil se întreba de ce vreau să ne vedem în mijlocul săptămânii, când Mark nu era acasă. Am dat să le explic că voiam să îi prezint lui Helen câțiva oameni din sat, dar m-am răzgândit. O să le spun când vin.

— Ai văzut cine e aici?

Emma părea îngrijorată.

— Da. Heather a spus că a venit cu o prietenă, artistă. Face covoare sau ceva de genul acesta. Nu e o vizită oficială.

— Înțeleg. Un pic ciudat, nu? Nu știam că e în relații atât de bune cu Tom.

Am auzit un motor în spatele nostru și, când ne-am întors, am văzut un scuter care mergea prin mijlocul cortului. Ne-am dat la o parte, în timp ce femeia bronzată, care conducea, însoțită de un bărbat cărunt și înalt, a trecut cu viteză printre noi, ducându-se înspre standul lui Tom. Am fost surprinsă să văd că polițista a luat-o în brațe. Apoi i-a prezentat-o lui Tom, care i-a condus înspre biroul unde era harta. Le-a arătat două sau trei locuri și apoi le-a dat câteva flyere.

— Despre ce e vorba?, a întrebat Emma, confuză și îngrijorată.

— Habar nu am.

Am strâns-o de braț și i-am zâmbit. Nu îmi plăcea să o văd atât de nervoasă. Cât de proști erau unii oameni de aici, din sat! Nu m-am putut să nu remarc, pentru un moment, cât de uimitor arăta: contrastul dintre haină și părul ei lung, brunet. Geloși. Da. Probabil de aceea se comportau așa cu ea.

— Am încercat să o conving pe Emma să plecăm. Polițista ne-a făcut deja destule probleme. Și, din câte am auzit, Tom nu tocmai ajută, a spus Nathan, furios.

— Dar nu sunteți prieteni? Așa am crezut.

— Suntem. Am fost. Hai să plecăm de aici. Lucrurile s-au cam încurcat cât ai fost în Cornwall. Haide, Em.

A pus, protector, mâna pe spatele Emmei, încercând să o îndepărteze, dar ea nu se mișca. Am așteptat puțin, înainte să o încurajez și eu.

— Hai, Emma. Nathan are dreptate. Plecați și îl aduc eu pe Theo.

Neîncrezătoare, Emma ne-a lăsat să o luăm de acolo. M-am întors la locul unde era Theo și l-am luat de mână. Nu era în apele lui. Nu spunea niciun cuvânt, în timp ce îl duceam înspre maică-sa.

— Îmi pare atât de rău că nu ți-am fost aproape săptămâna asta, Emma. Helen e aici...

— E în regulă. Dar trebuie să vorbim din nou despre Hobbs Lane...

— Da. Și eu vreau să vorbim despre asta. Și minunatul Theo ce mai face?

Emma tăcea în timp ce Theo s-a îndepărtat și s-a dus pe iarbă să se uite la un Mare Danez.

— Sunt probleme. Ți povestesc miercuri, mi-a spus, în șoaptă. Nu mai vorbește.

— Poftim? Adică are un puseu de timiditate? Dar el nu e așa.

— Nu. Pur și simplu nu mai vorbește deloc, Sophie. Nathan crede că ar trebui să îl duc la doctor, dar nu vreau să fac din țânțar armăsar.

Am simțit o senzație neplăcută în stomac.

— Doamne, Emma! Nu s-a întors în grupul de joacă?

— Nu. Trebuie să renunțăm la asta pentru o perioadă. Nu vorbește. Doar arată cu degetul și gesticulează.

— Doamne, Dumnezeu! Nu mi-am dat seama. Mă simt groaznic. Ar fi trebuit să fiu lângă tine. Vorbim mai multe miercuri, da?

M-am uitat din nou la Theo, care stătea singur, nemișcat, și privea câinele.

— Uneori copiii se comportă ciudat. Dar nu te îngrijora prea tare. Fazele astea trec mereu.

Nu i-am mai spus, pentru că nu voiam să o îngrijorez și mai tare, dar eram de acord cu Nathan. Dacă nu mai vorbea deloc, ar fi trebuit să apeleze la ajutor specializat.

— Mda...

Și de abia acum mi-am dat seama că Nathan dispăruse înapoi, în cort.

— Dar ce s-a întâmplat între Nathan și Tom?

— Nu știu. Nu vrea să îmi spună. S-au certat de la o prostie. Știi cum e lumea aici, în sat.

Dintr-odată, din cort s-a auzit un zgomot puternic. Pânza s-a îndoit și toată structura s-a

zguduit, de parcă înăuntru a căzut ceva. Oamenii au început să iasă pe ieșirea principală, vociferând și dând din cap. Apoi a apărut Nathan. Venea înspre noi, foc și pară.

— Hai! Plecăm acum!

A luat-o pe Emma de braț și a întors-o înspre ieșire. Tom a apărut în ușa cortului. Se ținea de maxilar și era urmat îndeaproape de Melanie Sanders. Tom o ținea de umeri, pentru că voia să se ducă după Nathan. Tocmai mă gândeam să merg după Nathan, Emma și Theo, ca să aflu ce s-a întâmplat, când Helen a ieșit, grăbită, din cort, albă la față.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Nathan i-a dat un pumn lui Tom și l-a răsturnat peste stand. Dar nu te mai gândi. Hai să mergem acasă.

Helen mă ținea protectoare de după umeri. Și-a scos haina și mi-a prins-o în talie.

— Ce faci, Helen?

M-a întors înspre ieșire.

— Hai, Sophie.

Doar când am ajuns la mașină și mi-a cerut cheile, insistând să conducă ea, mi-a explicat, roșie la față.

— Sângerezi, Sophie.

CAPITOLUL 28

ÎNAINTE

În fiecare noapte, pentru următoarele două săptămâni, m-am trezit în aceeași ceață. Parcă eram într-un purgatoriu, vrăjită, amețită de somn, în care nu îmi aminteam tristețea de peste zi.

Mic dejun. Îl duceam pe Ben la școală. *Ne vedem mai târziu, dragul meu.* Sun-o rapid pe Emma, să vezi ce face. *Ce face Theo? E mai bine?* Prânz și cină cu Helen.

Trebuie să încerci să mănânci ceva, Sophie. Un pic. Te rog.

Ce ciudat cum poți să știi atât de puține despre un lucru într-un moment și a doua zi să fii expert! Cred că am citit tot ce s-a scris vreodată despre sângerările din timpul sarcinii. Am pus atâtea întrebări doctorilor de la spital, până fața le-a înghețat în aceeași expresie chinuită, repetând la nesfârșit ceea ce îmi explicaseră de la început. Acea primă vizită oribilă la spital, de după târg. Nu avea ce să facă. Trebuia să așteptăm.

Problema era că încă mă simțeam însărcinată. Încă priveam lumea din spatele unui văl. Detașată. Încă nu puteam să beau cafea. Încă făceam pipi, în fiecare zi, pe un băț care îmi spunea că sunt însărcinată. Și cu toate astea, aproape în fiecare zi sângeram.

La început, mi-au spus că e normal să ai sângerări în prima perioadă a sarcinii și nu înseamnă neapărat că e vorba de un avort spontan. O asistentă drăguță de la maternitate, cu șolduri pline și sprâncene foarte arcuite, era atât de calmă când mi-a turuit despre statistici, încât m-am întors și eu liniștită acasă.

În primul rând, odihnă la pat. Mark a venit urgent înapoi și a fost minunat. Blând și tandru și nu foarte panicat. Îmi aducea încontinuu ceai de

mușetel. Stăteam în pat cu iPad-ul, citind toate articolele care îmi confirmau ceea ce îmi spusese asistenta. Nu mai sângeram în fiecare zi. Și acum că l-am convins pe Mark, în sfârșit, să se întoarcă la Londra, lăsând-o pe Helen să aibă grijă de mine.

În fiecare dimineață luam iPad-ul ca să citesc la nesfârșit aceleași articole. Se pare că una din patru femei, conform cercetărilor, sângerează în primele trei luni. După această perioadă, în 90 la sută din cazuri, dacă există bătăi ale inimii copilului, sarcina ajunge cu bine la sfârșit. Așadar, aveam nevoie doar să ni se confirme că îi bate inima. Odihnește-te, Sophie. Odihnește-te.

Vizita de urgență la spital nu ne-a spus prea multe. Nu se vedea nicio sarcină, ceea ce era cea mai mare teamă, dar testul prin care au încercat să vadă dacă există bătăi ale inimii nu a decurs bine. Doctorul spunea că e prea devreme, probabil. Nu îmi prea aminteam.

Când Mark s-a întors la Londra, eram în pat, gândindu-mă la ceea ce ne-au spus: că nu puteam face nimic altceva decât să așteptăm o altă săptămână și apoi să facem încă o ecografie. Atunci ar trebui să detecteze clar și puternic bătăile inimii. Spre deosebire de reacția pe care a avut-o când i-am spus că sunt însărcinată, acum Mark era absolut șocat. La început nu putea vorbi despre asta, dar apoi, în seara în care s-a întâmplat, l-am găsit noaptea, târziu, în baie. Stătea în întuneric și plângea. Bolborosea, aproape incoerent, că era vina lui. Pentru că nu îmi fusese alături. Pentru că își făcuse griji pentru bani. Pentru că încă trăiam despărțiți, neputând să mute afacerea.

În cele din urmă, am reușit să îl aduc în pat și ne-am întins unul lângă altul. Am stat așa ore întregi, ținându-ne de mână. Atât de trist și, totuși, era primul moment după mult timp când simțeam că suntem atât de apropiați. A rămas acasă toată săptămâna, dar a primit atâtea telefoane urgente de la birou, încât Helen l-a convins să se întoarcă la

Londra și să recupereze munca. Doctorii îmi spusese că trebuie să mă odihnesc și să mă comport normal. Cred că Helen a simțit că agitația lui Mark nu îmi face bine. Poate avea dreptate.

Pe măsură ce îmi recâștigam încrederea – nu mai sângerasem de patru zile – mi-a sugerat să îi invităm din nou la cină pe Emma și Nathan. O anulasem pe cea de miercuri, dar Helen a propus să ieșim doar noi, fetele, seara, ca să îmi mai ridice moralul. Și ca să apuc să îi spun Emmei ce s-a întâmplat. *Dacă vrei, Sophie*. Nu știam dacă vreau. Emma avea deja destule pe cap.

* * *

Și iată că azi era joi, iar Mark urma să vină doar a doua zi. Așa că m-am dus împreună cu Helen la un măcelar și am cumpărat niște coaste imense de miel, ca să pregătim o masă marocană, cu couscous și lipie făcută în casă. Helen mi-a spus să rămân așezată, în timp ce ea a tăiat, fript, amestecat și gustat până când toată casa s-a umplut de miros de mâncare gătită. Mai târziu, m-am dus să mă odihnesc în pat, încă bucurându-mă de mirosul îmbietor. Eram mult mai calmă și liniștită când Helen mi-a adus o ceașcă de ceai.

— O să îți placă de ea, Helen.

— Poftim?

— De Emma. E deosebită. Probabil de aceea oamenii nu o suportă.

— Să fii deosebit e un lucru bun.

— Așa cred și eu.

— Și, cine e tatăl lui Theo? E prin preajmă?

— Nu. Se pare că și el e artist. A plecat în Asia, ca să găsească inspirație. Și el, și mama ei i-au spus să facă avort.

— Minunat.

— Exact. Nu îi place să vorbească despre asta, mai ales pentru că nu știe ce să îi spună lui Theo. Există zvonuri absolut halucinante, cum că Antony ar fi fost tatăl. Niște tâmpenii. Dar nu știu ce s-a întâmplat cu Theo. Nu e foarte bine. Un copil i-a

spus ceva lui Theo în legătură cu asta. Probabil a auzit-o pe maică-sa vorbind. Oricum, săraca Emma a vrut să se mute de aici. După cum ți-am spus, mi-a luat mult să o calmez și să o conving să rămână.

— O să îi spui Emmei diseară? Despre copil? Ai decis?

— Încă nu sunt sigură, am zis, Poate. Are destule probleme, nu vreau să o mai încarc și eu. Dar... am făcut eu o pauză, după care am continuat. E o prostie ce o să îți spun... Mi-a ascuns ceva, la început.

— Hm?

— Da. Legat de moartea mamei ei, care trăia în Franța. S-a întâmplat înainte ca ea să vină aici. A vrut să o ia de la capăt. Cel puțin așa mi-a spus. E de înțeles. Dar m-a surprins cât de mult m-a deranjat că nu mi-a spus și m-am cam făcut de râs când am vorbit cu ea despre asta. Așa că aș fi o ipocrită dacă m-aș comporta la fel și i-aș ascunde ceva.

Helen m-a privit puțin mirată și nu am prea înțeles de ce. Aceeași figură a făcut-o când s-a așezat la masă, față în față cu Emma. Nici nu îmi trecuse prin cap că Helen și Emma nu se vor înțelege.

Nimic clar, la început, doar un limbaj al trupului ciudat. Am pus asta pe seama nervilor. Dar stând la masă, între măslin, pâine și gustări, așezate de Helen pe o tavă de lemn, pe masă, m-am trezit privind de la una la alta, încercând să înțeleg ce se întâmplă.

Helen era exagerat de politicoasă și manierată, a băut gin și tonic și i-a adus condoleanțe Emmei pentru moartea mamei. Apoi a încercat să destindă atmosfera vorbind despre mâncarea și delicatesele din Franța. Voia să știe mai multe despre zona în care a stat Emma, dacă vorbea fluent franceza și dacă Theo a reușit să învețe ceva cât au stat acolo. *Copiii învață atât de repede. E incredibil. Îmi*

doream să fi insistat mai mult asupra faptului că Emmei nu îi plăcea să vorbească despre perioada aceea. Și, bineînțeles, Emma a devenit defensivă, încercând din răspuțuri să schimbe subiectul. Dar Helen nu părea să vrea să renunțe.

Am început să torn apă în pahare și Helen a luat-o de la capăt:

— Și? În care parte a Franței spuneai că a locuit mama ta?

— Întâi în sud și apoi în nord.

— Oh, eu și soțul meu, fie iertat, iubeam nordul Franței. Mi se pare că e subestimat. La fel ca Lizard, în Cornwall. O vizitam pe Brittany în fiecare an. Eu încă merg pe la ea. E ușor de aici, bineînțeles. Iei feribotul până în Plymouth. Și în afara sezonului e ieftin. Îl mai vizitez pe vărul soțului meu. Locuiește într-unul dintre cele mai frumoase locuri. Landerneau. Tu unde ai stat?

— Nu cred că știi. E un sat mic. Și, ți-a spus Sophie despre bufet?

— Care e cel mai apropiat oraș?

— Pofțim?

— Care era cel mai apropiat oraș de locul în care locuia mama ta? După cum ți-am spus, verișorul soțului meu trăiește în Landerneau. Vremea nu e mereu dintre cele mai bune, dar au un pod atât de frumos. Și străzi încântătoare, strâmte.

M-am ridicat.

— O să aduc primul fel, Helen. Ce zici?

— În apropierea coastei sau pe insulă?

— Aproape de Carnac. Se numește La Trinité-sur Mer, aproape de Carnac.

Emma pune fafurile pe masă, cu zgomot.

— Ah, serios? Cunoscut destul de bine zona. Stâncile acelea superbe. Un port extraordinar și o piață la fel de frumoasă. După cum îți spuneam, o să merg în curând. Poate mi-ai putea recomanda niște restaurante noi?

Emma se schimbă la față – neobișnuit pentru ea – în timp ce își aranja șervețelul.

— Îmi pare rău, dar nu au fost cele mai bune circumstanțe.

— Da. Ai dreptate. Iartă-mă. Nu știu ce am avut în cap. Iartă-mă.

— Helen, mă ajuți să aduc farfuriile?

— Bineînțeles. Vorbesc prea mult, draga mea.

* * *

Când am ajuns în bucătărie, mi-am cerut scuze și i-am spus lui Helen că ar fi trebuit să o previn despre subiect, pentru că Emma devine foarte sensibilă când se vorbește despre Franța. Probabil din cauza relației traumatizante cu mama ei. Și, de asemenea, de când poliția îi stă pe cap, nu e în apele ei.

— Când te întorci la Cornwall, Helen?

După ce am revenit în bucătărie, Emma a umplut paharele cu vin. Nu aveam de gând să beau. Ar trebui să spun ceva. Mai târziu...

— Poftim?

— Întrebam când te întorci la Lizard.

— Oh. Nici nu m-am gândit. Apropo, ți-a spus Sophie că ți-a văzut sosia acolo? S-a cam speriat.

Eram siderată.

— Sosia mea? Când s-a întâmplat? Ce chestie! Îmi place ideea de a avea o sosie. Hai, zi-mi!

Emma a început să își pună salată în farfurie.

— Era o femeie care avea palton și păr ca al tău. Pe un deal. Chiar arăta ca tine.

Și apoi Emma s-a întins și mi-a atins mâna.

— Ce drăguț. Ți era dor de mine, nu? Te-ai gândit mult la mine?

— Probabil. Dar mi se pare o prostie și să rostesc așa ceva.

Helen ne-a privit și apoi, ca pentru a-și cere iertare, a inspirat puternic și a început să vorbească despre brățara lui Heather – pe care am scos-o cu ulei – și obiectele din ceramică ale Emmei. Și apoi bufetul.

— Sophie e timidă și insistă să nu vorbim prea mult despre asta, dar eu cred că am putea să

deschidem destul de curând. O să fie absolut minunat. Nu crezi, Helen?

— E totul pus la punct? Deja? Habar nu aveam că ai luat o decizie în legătură cu asta. Mark știe?

M-am blocat. Am început să vorbesc despre măcelar și rețeta de coaste și despre cât de bune erau lipiile. Am glumit pe seama lui Helen, care încerca să mă convingă să mănânc scoici. Am râs și eram falsă și nu îmi venea să cred că totul decurgea atât de prost. Apoi am terminat felul principal, *Helen, vrei, te rog, să aranjezi brânza?*, și i-am făcut semn din ochi că vreau să rămân câteva momente singură cu Emma.

Helen a dat din cap și s-a retras în bucătărie.

M-am uitat la vinul de care nu mă atinsesem. Emma s-a uitat și ea la rândul ei la vin și s-a încruntat. Gata. Venise momentul. I-am spus totul. Când Helen s-a întors cu tava cu brânzeturi, biscuiți și cafea, lucrurile se liniștiseră între noi. Era un subiect prea delicat ca să continuăm cu alte neînțelegeri.

— Mă încurajează faptul că încă mă simt însărcinată. Plină de hormoni. Sâni umflați. Am mai făcut un test de sarcină azi dimineață și a ieșit pozitiv. Cu Ben nu am sângerat deloc.

— Când e următoarea ecografie?

Emma mă ținea de mână.

— Marți. E o ecografie cu ultrasunete, ca să vadă dacă îi aud ori văd inima pe monitor. Mark vine cu mine.

— Bineînțeles. Nu știu ce să spun, Sophie. Doar că, dacă există dreptate pe lume, totul va fi bine. Ai încredere în instinctul tău.

Emma a coborât vocea, așa încât a trebuit să mă aplec ca să o aud.

— Doctorii nu mi-au spus nimic clar. Cred că e datoria lor să ne pregătească pentru orice situație. Tot ce putem face e să așteptăm. Și tu? Ce mai face Theo?

— Oh, e bine. Hai să nu discutăm despre asta.

— Încă nu vorbește, micuțul de el?
Helen a ciulit urechile, dintr-odată.

— Nu.

— De cât timp e așa?, a întrebat Helen și și-a întins șervețelul.

— Cam de când cu povestea de la grupul de joacă.

— Sunt sigură că e ceva temporar.

— Dar durează de o vreme.

Am calculat în cap.

— Nu l-ai dus la doctor? Măcar să vezi ce spune...

— Nu. Uite ce e. Știu că oamenii ne vor binele. Și Nathan e de părere că ar trebui să mergem la un specialist. Dar odată ce ai dat drumul bulgărelui, nu se mai oprește. Și nu vreau să îi pună etichete.

— Doamne, dar sunt sigură că nu ar face așa ceva. Când l-am pus pe Ben pe oliță prima oară, o săptămână a refuzat să facă caca.

— O săptămână?

— Da. Iar doctorul a fost minunat. Au văzut de toate, Emma. De ce nu iei măcar în considerare o consultație? Vorbește cu medicul de familie.

— Cred că ai dreptate.

Emma s-a aplecat ca să mă pupe pe obraz și apoi, spre surprinderea mea, a început să își strângă lucrurile. Geantă. Telefon.

— Să vedem cum merge weekendul ăsta.

— Doar nu pleci deja, Emma. Helen a adus ciocolată și e atât de devreme.

— Mulțumesc, însă e cel mai bine să mă întorc acasă. Și ai nevoie de odihnă, Sophie.

Emma stătea dreaptă și a privit-o fix pe Helen:

— Mă bucur nespun că te-am cunoscut, Helen, a spus Emma și și-a pus eșarfa pe umeri. Așa de mult mă bucur!

CAPITOLUL 29

ÎNAINTE

Melanie Sanders s-a uitat la ceas și a încercat să îi prindă privirea chelneriței, ca să comande o cafea. Nu îi plăcea să facă semn din mână sau să strige. Lucrase și ea într-un restaurant pe când era studentă și își amintea cât de bătărași pot fi oamenii. După câteva minute, timp în care chelnerița a dus un mic dejun englezesc la o masă de lângă fereastră, Melanie a tușit, ca să îi atragă atenția. Femeia s-a întors.

— Mă scuzați. Doriți să comandați?

— Nu. Da. Dacă aveți timp, îmi puteți aduce, vă rog, încă o cafea?

Femeia a înclinat capul.

— Oare vă știu de undeva?

— Nu cred.

Melanie și-a șters degetele de un șervețel de hârtie, iar cei doi bărbați de la masa alăturată s-au întors, unul având un crenvurst suspendat în furculiță.

— Îmi pareți atât de cunoscută. Părul... Stați un pic...

Parcă a avut o revelație.

— V-am văzut la televizor. În legătură cu cazul din Tedbury.

Melanie, îngrozită, i-a făcut semn din mână să vorbească mai încet.

— Scuze. Scuze. Sunteți sub acoperire?

— Nu, nu.

Melanie s-a uitat la spectatori, care s-au întors la micul dejun de pe masa lor. Bărbatul cu crenvurstul a mușcat o bucată mare și s-a pătat pe tricou.

— Sunt surprinsă că m-ați recunoscut.

— Îmi amintesc de părul dumneavoastră. Arată atât de bine. Mă gândeam să fac și eu o schimbare

și aș vrea chiar așa ceva, cum îl aveți dumneavoastră. Filat, dar nu foarte scurt. Mi se pare drăguț să vezi o femeie polițist care se îngrijește atât de mult. Ca blonda, cum o cheamă?, din serialul cu crime. Cu criminalul acela în serie, care își sugruma victimele. Știți dumneavoastră. Care arată bine.

— Poftim?

— Bineînțeles, sunteți mai tânără decât ea. Dar și ea avea un păr frumos și, de cele mai multe ori, doar bărbaților le iau interviuri pe la televizor. Și? Ați rezolvat cazul? Oribil. Și ce bine arăta bărbatul care a fost omorât. Parcă era un actor.

— Nu am voie să discut despre cazurile mele.

— Ah, da. Da. Bineînțeles. Apăreți des la televizor, nu? Aveți emoții?

— Nu.

Melanie s-a uitat înspre ușă și a dat să se ridice, când l-a văzut pe Matthew, care tocmai intra.

— O să renunț la a doua cafea. Nu mi-am dat seama că e atât de târziu.

— Sunteți sigură?

— Da. Mulțumesc, a spus Melanie și a scos câteva monezi din buzunar, pe care le-a pus pe masă. Păstrați restul.

— Mulțumesc. Îmi puteți spune unde vă tundeți?

— Mă tunde o prietenă, minte Melanie.

— Ah, da.

Apoi l-a luat pe Matthew de braț și l-a întors la 180 de grade. L-a scos direct în stradă.

— Ce faci? Plouă!

— Nu putem sta acolo. Îmi pare rău.

Matthew, îmbrăcat cu un parpalac de firmă, s-a strâmbat.

— Ce s-a întâmplat? Nu bem cafea și îmi povestești?

— Promiți să nu râzi?

— Promit.

— M-au recunoscut acolo, în cafenea.

— De la tribunal?

— Nu. De la televizor, când am dat interviul despre cazul din Tedbury.

Matthew a izbucnit în râs.

— Iartă-mă. Am uitat că ești deja un detectiv faimos.

Când erau colegi, ea îl tachina mereu despre gropițele din obraji, care se vedeau acum foarte clar. Matthew a fost cel mai bun recrut. Toți credeau că va fi inserat în departamentul celor cu potențial mare. Era isteț, hazliu și deosebit, cu părul blond, înalt și slab. Au devenit prieteni apropiați și Melanie a fost dezamăgită când au fost detașați la capete opuse ale regiunii. Se întâlneau în mod regulat ca să bea ceva. Își scriau și se sunau săptămânal să își povestească toate cele, rele și bune. Și apoi Melanie s-a speriat, crezând că poate trimitea semnale nepotrivite, pentru că Matthew a început să o privească într-un mod care o neliniștea. Cu toate că îl plăcea din tot sufletul, nu îl privise niciodată ca pe un posibil partener. Absolut niciodată.

— Acum o să îmi spui fraza aceea răsuflată cu un e vina mea, ci a ta, i-a spus el, cu ani în urmă, evident rănit de reacția ei când, odată, a încercat să o sărute după o seară petrecută într-un pub din Exeter.

Era prea beată ca să meargă acasă și el i-a oferit patul lui. A schimbat așternuturile și pătura, iar el a dormit pe canapeaua de jos. Apoi i-a făcut ouă poșate și pâine prăjită, la micul dejun. Nu foarte tari – exact așa cum îi plăceau ei.

Matthew, te consider absolut adorabil. Doar că...

Te rog, Mel. Hai să nu înrăutățim situația. E în regulă. Serios.

Și au rămas prieteni. Au muncit din greu. Au continuat să își scrie și apoi, într-o zi, Matthew a plecat din poliție.

I-a luat ceva timp lui Melanie ca să își dea seama ce se întâmplase cu adevărat. A încercat din răspuțeri să îl convingă să rămână, dar în zadar. Matthew era prea competent, prea bun și moral. S-a învinovățit pentru moartea copilului. Îl urmărise după ce băiatul fusese prins furând. A fugit exact în fața trenului.

Orice i-ar fi spus Melanie sau oricine altcineva, nu l-ar fi putut convinge să renunțe la ideea lui.

Și-a înființat propria agenție în Exeter și a devenit detectiv privat. *Ce păcat*, i-a spus ea, furioasă pentru că un om atât de competent își irosea talentul fiind detectiv privat.

De atunci a fost norocos. S-a căsătorit cu o femeie minunată, Sally. Melanie o plăcea și îi părea bine pentru Matthew. Dar...

Și acum era rândul lui să o provoace. S-au dus după colț și s-au oprit într-un bar, să bea o cafea. Melanie s-a gândit câte zile își petrecea el în cafenele, urmărind oamenii. Ar fi vrut să se răzgândească și să se întoarcă în poliție. Doar nu era împlinit profesional.

— Ce s-a întâmplat, Melanie? Care e urgența?

— E vorba de cazul din Tedbury.

— Credeam că e rezolvat. Că a fost vorba de un scandal domestic. Simplu ca bună ziua.

— Cine ți-a spus așa ceva? Și de ce te-ai interesat?

Matthew s-a uitat în ceașca de cafea.

— Aveam și eu un caz de rutină acolo.

— Am auzit. Unul dintre martorii mei te-a văzut făcând poze.

— Și de unde știi că era vorba despre mine?

I-a făcut semn înspre părul blond și l-a prins de șnurul parpalacului.

— Va trebui să faci ceva în legătură cu asta. Serios. Mai ales când e vorba de cazuri locale.

Și-a băgat degetul în spuma cafelei și apoi l-a supt, cu zgomot. Apoi a inspirat puternic.

— Îmi place parpalacul meu.

Melanie a zâmbit

— Și? De ce făceai poze?

— Verificam niște localnici. Mașini. Numere de înmatriculare.

— Așadar, ai rugat pe cineva să îți găsească numere de înmatriculare în sistem? Nu cred că îmi place ce aud, Matt.

— Ups!

S-a strâmbat.

A verificat dacă au existat condamnări anterioare pentru fraudă sau delapidare, ceea ce era o operațiune standard în cazurile lui.

— Mel, în legătură cu cazul meu din Tedbury: nu e nimic despre care trebuie să știi. Doar chestii de rutină. Îți dau cuvântul meu că te-aș fi sunat dacă ar fi fost cazul.

— Deci nu lucrei pentru Gill Hartley? Nu îi verificai soțul?

— Nu. Ți-am spus deja că te-aș fi anunțat dacă eram implicat direct, în vreun fel.

— Și indirect?

A privit-o. L-a privit.

— Nu am spus așa ceva.

— Haide, Matt. Nu vreau să mă ocup de asta în mod oficial.

— Nu fi nașpa. E vorba despre mine, Mel.

— Bine. Dar nici colegii, nici șeful meu nu sunt chiar atât de proști. Gill Hartley e încă în comă și sunt șanse mari să o deconecteze de la aparate, la un moment dat, ceea ce înseamnă că nu vom mai avea pe cine să acuzăm.

— Și? Unde e problema?

— Emma Carter.

Matthew s-a schimbat la față și s-a aplecat.

— Ce e cu ea?

— Așadar o știi.

— Nu am spus asta.

A sorbit din cafea și a strâns din ochi.

— Simt ceva în ceea ce o privește, Matt. E ultima care a văzut-o pe Gill înainte ca soțul ei să

fie ucis și am prins-o dând târcoale pe la spital fără să aibă vreun motiv plauzibil. Ceva nu e în regulă.

— Și?

— Și rog un prieten vechi, în care am mare încredere și e foarte profesionist, să îmi spună dacă știe ceva ce m-ar putea ajuta.

— După cum ți-am spus, nu știu nimic despre toate astea.

A privit-o fără să clipească.

— Nu vrei să te mai gândești, Matt? Poate îți dai totuși seama că știi ceva ce ar trebui să știu.

A răspuns după câteva momente:

— Știi că pentru mine totul e diferit acum, Mel. Nu o să primesc pensie de la stat. Am o afacere de condus. O reputație de construit. Relația de confidențialitate cu clientul.

— Un om a murit, Matt.

— Iar criminaliștii au spus că nu a mai fost nimeni implicat.

— Așadar, te-a preocupat îndeajuns de mult încât să faci niște verificări în persoană.

I-a susținut privirea, de parcă se luptau.

— Uite care e treaba. Am nevoie să mai fac niște verificări pentru mine. Cum termin, promit să te sun.

— Bine. Perfect. Și? Ce face minunata Amelie? A început să vorbească?

— Chiar a spus primul cuvânt de curând.

— Minunat. Și? A fost *tata*, așa cum sperai?

— Nu.

— Ghinion, Matt. Mama?

— Nu.

Matthew o tachina, iar Melanie s-a încruntat.

— Și ce, atunci?

— Până acum a spus *tata* de două ori. Dar când spun nu, înseamnă că trebuie să ne fie frică. Foarte frică. Pentru că primul cuvânt și cel pe care îl preferă în absolut fiica mea e... NU!

Au uitat de Emma și Tedbury pentru un moment, pentru că au început să râdă, iar Matthew

a scos telefonul și i-a arătat cea mai recentă poză cu fiica lui.

AZI – 7.15 P.M.

Doctorul și soția lui își beau cafeaua. Mark s-a întors de la toaletă, se uită în gol și dintr-odată îi sună telefonul. Gândurile încep să se învârtă. Vreau vești, dar să nu fie proaste. O voce din capul meu îi spune să nu răspundă la telefon. *Nu îi lăsa să îți zică așa ceva.* Mark mă privește și se ridică să răspundă. Merge în spațiul dintre vagoane, ca să nu aud tot ce vorbește.

Doctorul îmi zâmbeste. Mi-am pus mâinile la gură, de parcă m-aș ruga.

— Sunt sigur că va fi bine. Oamenii de la spital sunt de treabă. Sunt minunați, de fapt.

Dau din cap. Prefer să nu vorbesc. Nu am încredere în vocea mea. Pare că a trecut o eternitate, dar măcar Mark s-a întors. Își pune telefonul în buzunar în timp ce se așază. E alb la față. Tace. Tace... Absorb faptul că tace.

— Ce ți-au spus?

— Nathan ajunge în cinci minute. O să identifice băieții și ne sună.

— Nathan te-a sunat?

— Nu.

Expiră.

— Erau de la terapie intensivă. Tocmai au vorbit cu Nathan.

— Terapie intensivă? Ce vrei să spui? De ce terapie intensivă? E normal după o operație? Pe toți îi duc la terapie intensivă după ce îi operează?

Mă uit la doctor, dar Mark e cel care îmi răspunde.

— Unul dintre băieți a suferit o complicație în timpul operației. O reacție respiratorie la anestezie.

— Doamne Dumnezeule!

— Îl monitorizează îndeaproape. Au nevoie de timp. Mi-au spus să îi sun mai încolo.

— Bine. Terapie intensivă. Bine...

Nu știu de ce, dar încep să mă bălăngăn. Înainte, înapoi. Îmi dau seama că nu e de bine și surprind un schimb de priviri între doctor și soția lui, care nu îmi place deloc. Apoi fac o prostie. Îi spun lui Mark să îmi dea telefonul, ca să caut ceva. Ceva ce îmi va face și mai mult rău.

CAPITOLUL 30

ÎNAINTE

Stau întinsă pe patul de spital și închid ochii. Nu am mai sângerat de o săptămână. Mark crede că e semn bun. Mi-a spus-o din nou azi, când veneam la ecografie.

Am auzit vocea unui bărbat – oare era doctorul? – care întreba dacă sunt bine. *Gata?* I-am spus că nu am sângerat de o săptămână. *Îmi pare rău. Nu v-am spus?* Mark m-a prins de mână – și-a împletit blând degetele între ale mele – și doctorul mi-a spus să mă relaxez, dar știam deja cum o voi face. Decisesem în mașină.

Și astfel, vocea și sunetul mașinii s-au îndepărtat, iar eu m-am ridicat încet din pat. Pluteam mai sus și tot mai sus, prin tavan și norii pufoși, departe, tot mai departe, kilometri întregi, până am simțit mirosul mării. Bun. Încă aveam ochii închiși. Am coborât ca să simt nisipul cald printre degete. În tot acest timp, Mark îmi ținea mâna în a lui. Și, când deschid ochii, îl văd pe Ben care îmi face cu mâna de pe malul apei; are în mână o găletușă cu nisip, pentru castel.

Lumina îmi rănește ochii și trebuie să mă feresc de soare, dar, în curând, simt cum tensiunea din cap scade. Pentru că mai e un copil care îmi face cu mâna. Mai mic. O siluetă, care îl ține pe Ben de cealaltă mână, cea liberă. Râd și le zâmbesc înapoi.

Ai mei, șoptește vocea din spatele valurilor. *Amândoi ai mei. Vă rog.* Dar Mark mă strânge și mai tare de mână. Spațiul dintre noi urlă de liniște, când încerc să aud o bătaie de inimă. Ritm.

Vă rog.

Strâng mai tare ochii, dar tot nu aud sunetul.

Mark l-a întrebat pe doctor dacă vede ceva pe ecran. *Vreo undă sonoră? Ceva, orice?* Niciun

răspuns. Iar acum copiii și marea se îndepărtează tot mai mult, nisipul îmi dispare de pe degete. Ceva mă trage înapoi, înapoi. Aud o voce, îndepărtată la început, dar tot mai puternică.

Sunteți bine, doamnă Edwards? Doriți un pahar cu apă?

Încerc să strig copiii, dar nu reușesc să rostesc niciun cuvânt. Aud un click, când opresc aparatul. Și vocea doctorului – atât de aproape, acum – care ne spune că ne lasă singuri. Oricât avem nevoie. Și apoi a repetat, încet, că îi părea nespus de rău.

Nicio bătaie a inimii.

CAPITOLUL 31

ÎNAINTE

— Sunt bine. Serios.

O spun încontinuu, cu voce tare, dar și în gând, în zilele care urmează și care sunt pline de agitație și plăcintă cu pește. Toată lumea simte nevoia să mă hrănească. Nu a fost un avort spontan, normal. Nu chiar. Le tot spuneam asta lui Mark și Helen. Bun, am trecut prin operația asta, prin care mi-au curățat uterul, dar era prea devreme. Nu avea cum să existe un făt. *Nu credeți? Nu chiar. Mă așteptam să facă așa cu toți oamenii, chiar și cei care încurcă datele. Probabil și eu le-am încurcat.*

Îmi doream să se oprească toți și să nu se mai agite atât. Nu era mare lucru. O să îmi revin. Dar de fiecare dată când intram în încăpere, îi prindeam pe Helen și Mark șușotind. Sau schimbând tot felul de priviri. Iar asta m-a enervat atât de tare, încât la un moment dat am făcut o prostie:

— Știu că ar trebui să fiu mai recunoscătoare, Helen. Ai fost minunată, dar acum trebuie să îmi rezolv problemele singură.

În momentul în care mi-au ieșit pe gură cuvintele, m-am întrebat de ce oi fi spus așa ceva. De ce o alungam.

— Te rog să nu îi spui nimic lui Mark, dar o să încerc în continuare să îmi găsesc un serviciu. O să văd ce opțiuni am în legătură cu bufetul. Și vreau să o ajut pe Emma, cu Theo. Încă nu vorbește, sărmanul de el, și sunt foarte îngrijorată.

Pentru o perioadă, Helen a refuzat să plece, așa că am început să întorc casa cu susul în jos și nu am lăsat-o să mă ajute.

— Sunt bine. Serios. Am nevoie să fac ceva. Într-un final, și-a pus lucrurile în valiza de piele,

și-a luat poșeta, și nu știu căreia îi venea mai mult să plângă:

— Bine. O să sun. În fiecare zi. Iar tu o să răspunzi la telefon. Bine?

— Da.

* * *

Și am început să o ajut pe Emma cu Theo. Cu toată energia pe care o aveam. Atunci mi-am dat seama de ce aveam nevoie ca Helen să plece.

— Și? A plecat Helen?

— Da, Emma.

— Foarte bine. Cred că are multe de recuperat acasă, în Cornwall. Ce femeie minunată! Dar mai bătrână decât noi. Când mi-ai spus că sunteți apropiate, nu mi-am dat seama că e mai în vârstă.

Theo nu era bine. Emma încercase încă o dată să îl ducă la grupul de joacă, dar rezultatul a fost groaznic. Angajații au încercat să o convingă să plece și să îl lase cu ei. Theo a început să plângă și toți sperau să își revină când ea nu ar mai fi fost acolo. După o oră, au sunat-o, pentru că nu se liniștea. Una dintre mame mi-a povestit mai apoi că unul dintre copii s-a îmbrăcat într-un costum de polițist și în acel moment Theo a luat-o razna. Emma a trebuit să vină și să îl ia acasă.

Emma încerca să facă lucrurile în felul ei: să aștepte până totul se va fi calmat. Nu știam ce să o sfătuiesc. Aveam impresia că ne scapă ceva. Și am făcut greșeala să spun asta cu voce tare, de față cu Helen. Am regret imediat că am făcut-o.

Mă gândeam că poate vreun copil îl hărțuia pe Theo, dar ceea ce mi-a zis Helen m-a alarmat:

— Nu vreau să spun prostii, dar ești sigură că nu se întâmplă ceva acasă despre care nu știi?

Nu mi-a plăcut tonul ei.

Și apoi, colac peste pupăză, a sugerat că ceea ce are Theo, faptul că nu vrea să vorbească cu nimeni în afară de Ben, e mutism selectiv. Mi-a spus că nu a vrut să intervină de la început, dar știa de boală de la o prietenă a soțului său, care lucra într-un

spital pentru copii cu boli psihice. Dacă avea dreptate, băiatul trebuia dus de urgență la un psihiatru. Și, mai mult ca sigur, boala fusese declanșată de anxietate severă. Nu auzisem de această boală până acum și, fiind vorba de un necunosător, nu am avut încredere în diagnostic.

Era pentru prima oară când Helen mă scotea din pepeni. Se înșelase atât de mult în privința Emmei, încă mă întrebam dacă nu cumva era puțin geloasă.

— Sunt sigură că intențiile tale sunt bune, Helen, dar Emma e o mamă bună. Orice s-ar întâmpla cu Theo, nu e vina ei. Nu se întâmplă nimic acasă. Sunt absolut sigură, încearcă din răspuț să îl apere de anxietate. Și are foarte multe pe cap, deja.

— Bineînțeles. Nu sugerez că ar face ceva intenționat, îmi pare rău că am vorbit. Dar am simțit că dacă problema persistă și Theo va continua să nu vorbească, ar fi bine să îl ducă la un doctor. Și ținând cont de toate prin câte ai trecut, nu ar trebui să te implici în asta, acum. Situația ar putea fi mai complexă decât îți imaginezi.

— Uite ce, sunt bine, Helen. Serios.

Cred că de asta am vrut să plece. Nu care cumva să îi spună toate astea și Emmei și să o supere. Încă mă enerva că nu se înțelegeau.

Și apoi două lucruri s-au întâmplat pe neașteptate, lucruri care m-au ajutat să mă ridic.

* * *

Primul a fost o dubă a unei companii de transport marfă care a blocat, temporar, accesul pe strada Balfour. Duba a parcat pe jumătate din trotuarul din fața casei familiei Hartley și a oprit accesul unui tractor și a unei remorci care încercau să mute fânul la o fermă din cealaltă parte a văii. Cei doi șoferi s-au cam dat de ceasul morții, până a intervenit o femeie cu un VW Polo, care era mai departe, pe stradă.

Eu eram la poștă și cumpăram timbre. Priveam ce se întâmpla pe fereastră când cineva din stradă a

recunoscut-o pe femeie ca fiind mama lui Gill Hartley. Și nu era vorba că nu mă mai gândisem la ea. Sau că nu mai vedeam în fața ochilor scena, noaptea, când încercam să adorm. Sângele de pe perete. Pe mâinile mele. În toate visele. Dar îmi impusesem să nu mă mai gândesc la rudele ei. Cei care duceau mai departe, cu greu, tragedia în inimile lor. Mama lui Gill. Doamne Dumnezeule!

Lumea din Tedbury spunea că ipoteca trebuia acoperită cu casa în timpul în care Gill era în comă. Se pare că băncile și facturile nu așteaptă, oricât de gravă ar fi situația. Dar cine ar vrea să trăiască acolo după ce s-a întâmplat? Îi spuneam asta în fiecare seară lui Mark, la telefon. Și lui Helen. Mi s-a răspuns la întrebare mai repede decât mă așteptam. Trei zile mai târziu, un cuplu tânăr cu doi copii mici au început să își descarce mobila și cutiile dintr-o dubă închiriată.

— Nu îmi vine să cred. Cum vor dormi noaptea? Și mai au și doi copii.

Stăteam tot mai mult la telefon cu Mark, seara. În cea mai mare parte, vorbeam despre nimicuri. Despre proiectul construcției unei parcări în sat. Despre vreme. Dobânzile la economii. Iar scăzuseră. Umpleam liniștea cât de repede puteam cu discuții de salon, pentru că niciunul nu eram în stare să vorbim despre ceea ce ar fi trebuit să vorbim. Despre copilul care nu mai era. Sau nu fusese niciodată? Cel de-al doilea copil pe care nu aveam voie să îl am.

— Crezi că nu știu? Cuplul cel nou. Cred că dacă nu sunt din zonă, nu au de unde să știe. Dar mă surprinde atitudinea mamei lui Gill. Nu pare prea moral comportamentul ei. Nu crezi? Adică să nu le spui nimic noilor proprietari dacă știi că nu sunt din zonă?

Și la întrebările acestea mi s-a răspuns mai repede decât mă așteptam, când m-am trezit luni dimineață, stând lângă noua proprietară, la locul de joacă al școlii. Spre surprinderea mea, copiii erau

foarte îngrijiți. Purtau uniforma verde cu gri și, deși vădit emoționați, au lăsat-o pe învățătoare să îi ducă în clasă. Fetița cea mică urma să fie în clasă cu Ben, iar băiatul, în clasa întâi.

— Sper că sunt bine, a spus mama aproape șoptit.

Nu știam dacă vorbește cu mine.

— Oh, sunt sigură că vor fi bine. E o școală minunată. Apropo, eu sunt Sophie. Fiul meu, Ben, e în clasa pregătitoare. Învățătoarea e foarte drăguță.

— Ce bine! Mulțumesc. Eu sunt Charlotte. Majoritatea îmi spun Charlie. Tocmai ce ne-am mutat.

— Da, știu.

Am început să mergem împreună înspre poarta școlii.

— Cred că oamenii sunt puțin surprinși.

— Poftim?

— Pentru că ne-am mutat în casa aceea. Atât de curând.

— Așadar, știți ce s-a întâmplat?

— Da. Sper că nu ai impresia că suntem inumani. Nu e ca și cum nu am fi stat pe gânduri. Și bineînțeles că ne gândim cum vor reacționa copiii, dar, ca să fiu sinceră, ani de zile am încercat să îi dăm la o școală bună. Nu ne permitem să ne cumpărăm casă într-un alt loc, iar băiatul a fost hărțuit la cealaltă școală. Am auzit de locul acesta de la o prietenă. Așa că atunci când am pus totul în balanță...

M-am întors să o privesc cu atenție. Avea tenul uscat și prea multe riduri pentru vârsta ei. Nu era fardată. Păr lung, drept, fără formă și nevopsit. Purta blugi și un tricou larg. Neîngrijită.

— Poate crezi că suntem fără suflet.

Habar nu aveam ce să spun. Oare i-o fi zis cineva că eu îi găsisem?

— Nu îi știam, așa că nu e prea personal. Și totul a fost curățat. Au schimbat și covoarele. Mă

gândesc că orice casă are un pic de karma rea. Nu crezi? Mai ales cele vechi.

Părea că repetă un discurs pe care îl exersase îndelung.

— Și copiii?

Nici nu voiam să mă gândesc ce le spusese.

— Nu le-am spus.

* * *

Temerile mi s-au confirmat când Ben a venit acasă.

— Crezi în fantome, mami?

— Nu. De ce?

— Toată lumea la școală crede că bărbatul mort o să îi bântuie pe copii.

— Nu fi prost, Ben. Și sper că nimeni nu le-a spus lucruri urâte. Nu ar fi frumos, nu? Sunt noi și probabil au emoții.

— Nu am spus nimic. Dar Emily Price a spus că omul mort e o fantomă, acum. A pus că a fost mult sânge și tu l-ai văzut. L-ai văzut, mami? Pentru că, dacă minte, pot să o bat.

— Ajunge, Ben. Nimeni nu bate pe nimeni. Mai ales fetele. Nu ai voie să te atingi de fete. Niciodată în viața ta.

Am început să pun parmezan pe pastele din bol. Îmi tremurau mâinile.

— Uite, Ben. Se întâmplă multe, în toate casele, dar fantele nu există. Iar casele și oamenii pot fi din nou fericiți, chiar dacă se întâmplă lucruri urâte. Nu contează ce s-a întâmplat în trecut.

— Nu contează?

Ben m-a privit intens și neconvins.

— Mie tot mi se pare înfricoșător. Și ar face bine să nu mă invite la el acasă, să ne jucăm, pentru că nu o să merg, a spus și a făcut ochii mari. Mai ales dacă e Halloween.

* * *

Al doilea lucru neașteptat s-a întâmplat a doua zi dimineața. Am primit un telefon misterios de la secretara lui Mark, Polly. Era un mesaj prin care îmi spunea să sun urgent o femeie de care nu mai auzisem până atunci. Am notat numele – Emily Gallagher – dar nu am reușit să îmi dau seama cine e.

— Domnul Edwards e cu tine acum?

Emily vorbea încet, ceea ce mă intriga și mai mult.

— Nu. De ce?

— Foarte bine.

Apoi, Emily Gallagher mi-a cerut să îi jur că nu voi spune nimic și mi-a explicat că a fost în echipa care a organizat concursul PuffaFlakes, în Londra, și erau dezamăgiți să afle că domnul Edwards nu va participa anul acesta. M-am enervat. Nu voiam ca Mark să cheltuiască bani pe șampania de consolare.

— Chestia e, și vă rog să fiți discretă și să înțelegeți... Cum să vă spun?... Ar fi absolut de rău augur dacă soțul dumneavoastră nu ar participa anul acesta.

M-am așezat pe scaunul de la fereastră și am privit afară, în piață.

— De rău augur?

— Ar lăsa o gaură.

Mi s-a schimbat expresia. Eram curioasă.

— Îmi spuneți că a câștigat un premiu?

M-am întors în cameră.

— Nu am voie să spun prea multe, bineînțeles.

— Cât de mare e gaura?

A urmat o pauză lungă.

— Uitați. Tot ce pot să vă spun e că gaura ar fi foarte mare, iar dumnealui i-ar părea foarte, foarte rău apoi că nu a participat.

Agenția anului. Doamne Dumnezeule. A câștigat premiul pentru Agenția anului. Nu îmi venea să cred...

— O să îl aduc acolo.

Am sunat-o urgent pe secretara lui Mark și i-am spus că a fost o încurcătură în programul familiei și că trebuie să rezerve urgent două mese la ceremonia de premiere. Am accentuat că trebuie să fie o surpriză și Mark nu trebuie să afle că am sunat-o. Angajații meritau un cadou. Și el la fel.

— Vezi cine vine și păstrează-mi și mie un loc. Dar nu îi spune lui Mark. Folosește cardul meu de firmă. Știu că are multe pe cap și crede că ceremonia se suprapune cu un eveniment de acasă.

Gala de premiere urma să aibă loc miercurea viitoare.

Peste exact o săptămână. Ani de-a rândul am refuzat să merg cu Mark la evenimente de genul acesta, pe de-o parte pentru că trebuia să stau cu Ben, dar de cele mai multe ori pentru că amândoi trebuia să zâmbim forțat când pierdea. Nu ne-am mai prea făcut speranțe de atunci, de la evenimentul la care ne-am cunoscut.

Mi-am pus picioarele pe scaunul de la fereastră și am simțit o senzație necunoscută. Mi-a luat un moment să îmi dau seama ce e. Fericire. Eram atât de fericită pentru el! Eram mândră. Merita asta, la cât se zbatuse – toate drumurile acelea pe autostradă – și era ceea ce aveam nevoie amândoi, acum. Dar ce o să fac cu Ben?

Tocmai mă gândeam cât de bine ar fi fost să nu o fi trimis atât de repede pe Helen acasă, când cineva a sunat la ușă. Erau Emma și Theo, care ținea în mână un arc și o săgeată.

— Ce s-a întâmplat, Sophie? Parcă ești la mii de kilometri distanță.

— Nu pot să îți spun.

— Nu fi ridicolă. Bineînțeles că îmi spui.

CAPITOLUL 32

ÎNAINTE

— Trebuie să mergem în Franța.

— Poftim?

— Da, Melanie. E vorba de cazul din Tedbury.

— Matthew, despre ce dracu' vorbești?

Matthew Hill era în biroul lui, care se afla chiar lângă camera lui Amelie, așa că vorbea încet. Avea în față un dosar cu câteva foi în el. Pe prima, luase niște notițe. Emma Carter doar a închiriat Priory House...

— Uite ce e. Nu ți-am spus totul când ne-am întâlnit. Nu am putut.

— Ce să îmi spui, Matt? Am terminat cu Tedbury. E târziu și sunt la al doilea pahar cu vin...

— Cazul la care lucram acolo? E vorba de Emma Carter. A urmat o pauză. Matthew și-a mușcat buza de sus și a început din nou să caute printre hârtii numele și numărul asistentei din Franța care se ocupase de mama Emmei.

— Nu înțeleg.

— Îți jur, Melanie, că ți-aș fi spus totul dacă aș fi crezut că e relevant, dar a trebuit să mai fac niște săpături. Mi-a luat ceva timp...

— Să îmi spui ce?

Matthew și-a trecut mâna prin păr și s-a lăsat pe spate, în scaun. Nu putea suporta senzația că e totul prea mult pentru el. S-a gândit la Emma Carter, stând în biroul lui. Atât de aranjată, de elegantă, haioasă, plăcută, i-a ghicit zodia și s-a oferit să îi ghicească în frunze de ceai. Lumina aceea ciudată din privirea ei și amestecul de culori.

— Ok. Mai bea niște vin și încearcă să nu te enervezi pe mine.

Melanie a tras o gură de aer, puternic.

— Emma Carter m-a angajat pentru un caz de rutină. Să investighez niște oameni din comitetul primăriei din Tedbury. Pe scurt, voia să cumpere un teren acolo, împreună cu cineva și avea nevoie de aprobări ca să înceapă o afacere în parteneriat. Cinci case separate și trei la un preț destul de mic. Voia să știe cine avea influență, pe plan local, și dacă mai fusese cineva care încercase ceva asemănător. Dacă avea rivali. Dacă cineva din consiliu avea mâinile murdare.

— Minunat.

— Nimic deosebit, Mel, pentru lumea în care lucrez. Doar niște muncă de cercetare.

— Și?

— Am încercat să aflu tot ce se putea afla. Istoricul personal și politic al consilierilor. Bla, bla, bla. Chestii din astea.

A urmat o altă pauză. Matthew a privit monitorul conectat la cel din camera copilului, pentru că bipăia. Amelie făcea un pic de zgomot. S-a uitat la ceas. Sal era la ora de yoga, dar urma să vină în curând.

— Unul dintre ei era Antony Hartley, Mel.

— Doamne, Matt. Nu îmi place ce aud.

— Melanie, îți jur că nu am știut că e ceva în neregulă cu Emma asta. Era atât de convingătoare. Uimitor de șarmantă. Și cazul nu era unul deosebit. Mi se cere deseori să fac așa ceva. Oamenii folosesc nume fictive. Tot ce aveam de făcut era să sap un pic în domeniul public. Nu am făcut decât să pun totul cap la cap, ca să o ajut să câștige timp.

— Și ce ai aflat despre Antony Hartley?

— Oficial, totul era foarte plictisitor. Era în comisie de ani de zile. Nu avea bani. Era falit. Dar am făcut o greșală. Am menționat ceva în raportul pe care l-am pregătit pentru Emma.

— Continuă.

— Când îl verificam pe Antony Hartley, am descoperit că a lăsat gravidă o colegă de la universitate.

Matthew a făcut o pauză, în care s-a pregătit să primească lovitura.

— I-am spus Emmei.

— Pentru Dumnezeu, Matthew! Omul e mort și îmi spui că asta nu e relevant pentru caz?

— Știu, știu, dar speram că e doar o coincidență nefericită. Și apoi a fost ucis. Le-am spus imediat celor de la criminalistică și ei mi-au jurat că nu exista nicio dovadă că o a treia persoană fusese implicată. Am crezut că soția a aflat, la fel ca mine... Oricum, am contat pe faptul că tu o să afli totul.

— În primul rând sunt supărată pentru că echipa mea de criminaliști m-a lucrat pe la spate. Și pe tine pentru că nu mi-ai spus. Acum cred că înțelegi că ar fi trebuit să o faci. Și de ce naibii i-ai spus Emmei?

— Era clientul meu. A părut sinceră. I-am dat dosarul și discutam la o cafea. Am spus că nu am găsit nimic deosebit. Că Antony era un tip nevinovat. Și apoi, într-o doară, că e un consilier bun, dar un soț groaznic. A fost o glumă proastă. I-am spus că are aventuri. Am greșit...

— Doamne, Doamne...

— Nu e totul. Ce e mai grav urmează.

Matthew își consulta din nou notițele.

— Am continuat să sap și tocmai am primit un telefon de la o sursă din primărie. Se pare că Emma este o mincinoasă de nota zece. Povestea despre proprietate e inventată în totalitate. Există o altă cerere de construcție – am verificat eu însumi – dar acum am aflat că nu are nicio legătură cu ea. Nu doar că nu deține terenul, așa cum mi-a spus, dar nu are nicio parte din vreun consorțiu. Cred că a auzit ceva prin sat. Și azi am descoperit că e la fel de falită ca familia Hartely. Nici măcar nu deține Priory House. A închiriat-o. I-am verificat situația financiară. Are niște credite foarte mari.

— Mi se pare illogic. I-am cerut extrasele bancare și e o confuzie totală acolo. Prin Tedbury

lumea spune că ar fi moștenit o avere impresionantă de la mama ei din Franța. Cu toate astea, conturile îi sunt cam goale și, mai mult, se pare că a făcut un împrumut, de curând. Și dacă nu are niciun plan pentru afacere, ce caută prin Tedbury? De ce are nevoie de acoperire ca să afle mizerii despre oamenii de acolo?

— Exact asta trebuie să aflăm noi. Și trebuie să mergem în Franța, să verificăm cum a murit maică-sa. Am reușit să dau de asistenta care se ocupa de ea. Am sunat-o să obțin informații despre Emma și ce am aflat m-a făcut și mai suspicios. Emma a concediat-o fără vreo explicație. Nu a vrut să vorbească cu mine la telefon. S-a enervat, la început. Am o senzație neplăcută în legătură cu asta, Mel. Foarte neplăcută.

Matthew știa care era următorul pas. Într-o lume ideală, ar fi vrut ca Mel să spună că merge în Franța în mod oficial, ca el să poată investiga liniștit. Dar mai știa că așa ceva nu se va întâmpla. Să intri în legătură cu forțe de ordine străine era un coșmar și un proces foarte lung și obositor.

— Nu pot face nimic în mod oficial, Matthew. Nu avem buget. Nu avem mandat. De fapt, mi s-a spus să trec sub tăcere cazul din Tedbury, dacă Gill Hartley nu se trezește. Și mâine am o prezentare importantă. Toleranță zero și sunt cu ochii pe mine.

— Ia-ți concediu de boală. Mergem împreună.

— Știi bine că nu pot face asta. Și nu le pot spune toate astea. O să te dau de gol.

Matthew o auzea cum bătea în masă. O și vedea cum dădea cu paharul de vin în masă. Obiceiuri vechi.

— Nu înțeleg, Matt. Ce se întâmplă acolo? Emma s-a dus singură să îl vadă pe Antony? Gelozie... despre asta să fie vorba? De aceea te-a angajat?

— Habar nu am. Dar trebuie să aflăm. Mel, iar am dat cu bățul în baltă.

Matthew a expirat cu putere. Melanie era politicoasă și loială. Nu îi spunea nimic. Dar știa că amândoi se gândeau la același lucru: momentul în care a plecat din poliție. Matthew încă se simțea responsabil pentru moartea copilului. Investigația a demonstrat că era nevinovat, dar asta nu a ajutat. Se uită din nou la monitor și închide ochii, amintindu-și. Fața mamei. Ura din ochii ei.

— Serios, Mel. Dacă nu poți să vii în Franța, mă duc singur. Sal se întoarce imediat de la ora de yoga. Pot să prind feribotul de seară, dacă mă grăbesc.

— Nu pot să te las să faci asta.

— Uite ce e. Nu îmi place că m-a prostit atât de ușor, Mel. Și știi că te vorbesc pe la spate, la tine în departament. Că te vezi cu unul dintre martori. E adevărat?, a întrebat și a clipit, îngrijorat să nu depășească o limită, dar și mai îngrijorat pentru Mel.

Primul ei caz ca detectiv. El și-a aruncat la gunoi cariera. Nu trebuia să se întâmple asta și cu ea.

— Nu e treaba nimănui cu cine mă văd. Da, am ieșit de vreo două ori cu tipul ăsta, Tom. E de treabă, Matt, și îmi place. Și ce? Nu e implicat în caz. Nici măcar nu mai există un caz.

— Nu te judec, Melanie. Doar îți spun ce vorbesc oamenii. Ția invidioși, care te înjunghie pe la spate. Știi foarte bine cum merge treaba. Tu trebuie să rezolvi cazul ăsta și eu trebuie să îmi spăl conștiința. Două muște dintr-o lovitură. Așa că plec în Franța. Bine?

— Chiar vrei să faci asta? Ai timp? O faci pro bono, nu?

— Da. Nu mă prefac că e situația ideală, dar în ultimele două luni mi-a mers destul de bine, așa că e în regulă. Și simt că am contribuit, parțial, la tot haosul ăsta, așa că vreau să fac un pic de curățenie.

— Bine. Dar ca la carte. Nu faci prostii.

— Cine? *Moi*?

— Și mă suni din Franța, da? Dacă ai nevoie de ajutor din partea mea. Să îți caut ceva prin baza de date.

— Bineînțeles.

— Emma asta, Matthew...

Urmă o altă pauză. Se auzi cum bate cu pixul în paharul de vin.

— A fost la spital, să o viziteze pe Gill. Știu că trebuie să luăm în considerare faptele, nu instinctul, dar are o energie ciudată.

— Gill și Emma erau prietene?

— Nu. Se pare că nu. Se întâlniseră doar de vreo două ori. Totul mi se pare fără sens, Matt.

CAPITOLUL 33

ÎNAINTE

Theo și-a scos lanterna din buzunar și a îndreptat-o înspre cărți. Își dorea să fi fost îndeajuns de mare și să știe să citească bine.

Pe când stăteau în Manchester, Lucy spunea că nu trebuie să înțelegi toate cuvintele când pozele sunt atât de frumoase. Dar în cărțile acestea erau niște poze ciudate și nu le putea înțelege deloc. A întors pagina și a văzut un păianjen în colțul peșterii. Nu îi era frică de păienjeni. Nu înțelegea de ce lui Ben nu îi plăceau. Îi plăcea cum mișunau și dintr-odată stăteau nemișcați. Dacă nu ar fi îngropat cuvintele adânc în el, i-ar fi zis păianjenului că putea sta în peștera lui, chiar sub pat. Să fie animalul lui de companie.

A pus lanterna pe el și a fugit pe perete. Ca Spider Man. Mereu și-a dorit un animal de companie. A implorat-o pe maică-sa să îi ia un porcușor de guineea, dar ea a spus că sunt niște creaturi oribile, ca șobolanii, doar că au mai multă blană. Ben avea doi porcușori și două pisici – unul negru și unul alb, o pisică maro și una gri, cu blana ce strălucea și sâsâia mult. Lui Theo îi plăcea chiar și Slinky – cea care sâsâia. Maică-sa i-a spus că e o pisică rea și să aibă grijă, dar lui nu îi era frică. Sub nicio formă. Nu de Slinky îi era lui frică...

Așa că stătea în peștera lui și îl aștepta pe Ben. Doar de curând începuse să îi fie teamă când auzea soneria. Poate era poliția. Le-a văzut mașina în piață acum câteva zile și aproape că a făcut pipi pe el de frică. Nu îi plăcea întunericul și nu credea că în închisoare îți dau mâncare. Când îi vedea la televizor, pușcăriașii păreau mereu înfometați, iar unii furau cuțite de la cantină și le ascundeau în mânecă.

Theo a închis ochii și s-a gândit la Krypton. Era sigur că, într-o zi, dacă va fi așteptat îndeajuns de mult, va auzi o bătaie în geam și va fi Superman. Ar fi auzit toate cuvintele pe care Theo le ținea în el. Pentru că Superman are raze X și super-auz și l-ar fi salvat din peștera lui. Și apoi Theo și Superman ar ști exact ce au de făcut. O vor duce pe mami pe Krypton, să îi roage pe cei de acolo să îi facă ochii luminoși. Ar arăta la fel pe dinafară – fața și părul și toate celelalte, pentru că altfel oamenii și-ar da seama ce au făcut și ar veni poliția – dar ar face-o total diferită pe dinăuntru. Ca mama lui Ben.

Theo s-a mișcat foarte încet, s-a târât pe podea ca să găsească biscuitul pinguin pe care îl pusese deoparte de dimineață. Ben era jos, cu mami, care era foarte supărată, iar Theo încerca să pună la cale un plan pentru ei. Să îi salveze. Problema era că Ben plângea încontinuu și mami se supăra și mai tare când plângeai mult. Trebuia să îi spună lui Ben. Cel mai bine e să îți ții toate grijile și cuvintele și plânsul în burtă și să îl aștepti pe Superman. Poate când mama lui Ben se va întoarce de la Londra, va putea merge pe la ei, să bea ceai și să mănânce prăjituri. Mama lui Ben le dădea voie să își înmoaie biscuiții de ciocolată în ceai. Îi plăcea să țină bucata de biscuit în gură și să sugă până nu mai era ciocolată, iar biscuitul era topit pe limbă.

Odată, au făcut un concurs el, Ben și mama lui Ben, în care au încercat să vadă cât puteau ține biscuitul în ceai fără să cadă vreo bucată pe fundul ceștii. Au cronometrat și au râs încontinuu. El a câștigat. Mama lui Ben i-a dat voie să hrănească singur porcușorii de guineea și i-a dat voie să își mai facă o peșteră sub patul lui Ben. Au pus o pătură pe podea, ca să fie moale, iar mama lui Ben a mai agățat una de pat, ca să facă întuneric înăuntru. Ben avea un pat suspendat, așa că era destul loc. Nu prea puteai să stai în picioare, dar nu

era la fel de înghesuită ca peștera de sub pat, adică cea în care se află acum. E destul de mică și deloc confortabilă.

Mama lui Ben i-a dus și la grădina zoologică, odată. Era prima oară când mergea la o grădină zoologică și a fost fascinat. Și speriat, un pic. Ben a spus că cel mai mult îi plăcea hipopotamul, dar lui nu i-a plăcut deloc. Nu făcea mai nimic. Doar caca. Un caca mare și puturos. Nu. Lui deșertul i-a plăcut cel mai mult. Era pe o oază și era cald și luminos, exact ca cele pe care le vedea la televizor. Și zburau păsări. Le-a privit și s-a gândit la prigorul lui, care zbura liber pe undeva. Și-a imaginat cerul albastru și norii și a simțit o presiune în ochi. Nu înțelegea. Se simțea și trist, și fericit, în același timp. De parcă voia să zâmbească și să plângă laolaltă de fiecare dată când se gândea la prigorul lui, departe, departe.

Erau și șopârle în oază. Se ascundeau în spatele stâncilor. Și mai erau niște porcușori de guineea pufoși și drăguți. În grădina din mijloc era unul cu alb și maro. Pe el îl voia Theo ca animal de companie!

Odată, de ziua lui, când trăiau în Manchester, a spus că îl vrea cadou de ziua lui. Dar mami a spus că sunt scârboși. Iar când s-au întors de la grădina zoologică, primiseră un mesaj de la mami în care spunea că i-a trecut durerea de cap și se putea întoarce acasă la cinci. A început să plângă, iar mama lui Ben a încercat să îl liniștească. Nu mai era mult până la cinci. Trecea într-o clipită. Le-a dat hârtie și creioane colorate, să deseneze ce au văzut la zoo. Dar Theo nu știa cum să îi explice că nu își dorea ca timpul să treacă *într-o clipită*. Nu voia deloc să meargă acasă.

CAPITOLUL 34

AZI – PRÂNZ

Mă uit la prăjitura cu fructe. Să fiu sinceră, nu îmi place în mod deosebit prăjitura cu fructe. Cireșele au o culoare ciudată, dar lui Mark îi place să o mănânce cu cafea atunci când mergem cu trenul. E vorba doar de obișnuință și asociere. Fac și eu același lucru când călătoresc singură.

— Mai doriți ceva?

Omul din spatele barului pare nerăbdător. De abia acum îmi dau seama că visam cu ochii deschiși.

— Mă scuzați. O felie de prăjitură, vă rog. Și niște biscuiți de ovăz.

Mă duc înapoi la locul meu și mă uit la ceas. Ar trebui să ajungem în Paddington la ora trei. E destul de bine.

Îmi scot revista și sorb din cafea. Mă bucur că e liniște în tren și pot sta singură la o masă de patru.

Pe scaunul mesei din față sunt două bilete cu semnul rezervat începând de la Tiverton, dar până acolo mă pot bucura de o liniște binecuvântată.

Pun telefonul de rezervă pe masă. Ce proastă am fost. Când împachetam, am scăpat smartphone-ul pe podea și i-am spart ecranul. De abia am avut timp să pun o cartelă veche în telefonul acesta. Un model vechi, fără internet. Pot doar să sun și să trimit mesaje. Și nici nu am reușit să transfer toate numerele. Nu găsesc nici măcar noul număr de la serviciu al lui Mark. Dintre toate zilele, tocmai acum trebuia să se întâmple.

Mă uit la baterie – îndeajuns – și formez numărul Emmei. Doamne ajută că mi-am notat numărul ei în agendă. Ben era bine aseară, când își pregătea valiza mică, neagră, emoționat pentru că era prima oară când dormea la un prieten. Emma a spus că ne va prinde bine mie și lui Theo. A fost

foarte drăguț din partea ei că mi-a propus să facem așa ceva.

— Hei. Sunt o mamă stresată. E totul în regulă?

— Sophie? Ai un alt număr?

— Nu întreba. Telefon de rezervă. Poți să salvezi numărul, te rog? Sunt în tren. E totul bine, acolo?

— Da. Foarte bine. S-au jucat de-a cavalerii și acum mergem să mâncăm prăjitură.

— Theo vorbește cu Ben?

— Nu. Azi nu. Vorbește prin semne, dar e în regulă. Ben e atât de drăguț. Copiii acceptă mai ușor, nu? Aș vrea să fiu și eu la fel de relaxată.

— Mi-l dai la telefon, te rog?

— Poftim?

— Pe Ben.

— Cred că tocmai s-a dus la baie. Cred că e mai bine să îl lăsăm în pace.

Îmi pun telefonul sub bărbie și încep să deschid prăjitura.

— Știu că sunt de groază, dar mă cunoști. Cheamă-l, te rog. Promit să nu mai sun.

Aud un zgomot și un click, apoi pauză. Mă gândesc că Emma a pus telefonul jos, ca să îl aducă pe Ben.

— Mami, nu vreau să merg să înot.

Suspină, de parcă ar fi plâns.

— Nu vreau afară. Vreau să vii acasă. Te rog să vii acasă.

— Hei, Ben. Iubitule. Despre ce vorbești? Nu mergi să înoți, mergi să mănânci prăjitură. Îți plac prăjiturile.

— Emma spune că întâi mergem să înotăm. Că e o surpriză.

— Nu, nu, dragul meu. Probabil ai înțeles greșit. Emma știe că îți e teamă de apă. Chiar știe. Dă-mi-o înapoi la telefon și rezolvă mami problema. Nu îți face griji. Emma vrea doar să vă distrați amândoi.

— Când te întorci?

— Măine. Mai dormi o dată și gata. Bine? Acum gândește-te ce prăjitură vrei și dă-mi-o pe Emma. Mami te sărută și te iubește mult. Până la lună și înapoi.

Urmează o pauză și apoi o aud pe Emma.

— Sophie, îmi pare rău. Habar nu am de unde a scos-o. Dintr-odată s-a panicat. Nu înțeleg de ce.

— Nu mergeți să înotați, nu?

— Nu, nu. Bineînțeles că nu. Știu că e îi e teamă. Am pus niște prosoape în geantă, în caz că mergem în parc, mai târziu. Theo se murdărește mereu când ieșim. Probabil Ben a văzut prosoapele și a înțeles greșit.

— Da. Așa i-am spus și eu. Vrei, te rog, să vorbești și tu cu el? Să îi explici despre prosoape. Știu că sunt stresantă, dar părea foarte supărat. M-a cam speriat.

— Bineînțeles. Crezi că e în regulă dacă mergem cu barca? Putem face altceva. Nu vreau să îl supăr.

— Ar trebui să fie în regulă. Întreabă-l. Are probleme doar cu înotul, cu apa care îi trece peste cap.

— Bine. Gata. Trebuie să plec. O să îi potolesc pe amândoi cu niște ciocolată.

— Bine.

— Și nu îți face griji. În cinci minute o să fie bine. Știi cum sunt copiii. Foc și pară într-un moment, numai zâmbet în celălalt.

— Mie îmi spui?

— Hai, distrează-te.

Cafeaua e amară și mă încrunt. Îmi doresc să nu fi sunat. Copiii ăștia!...

Rup o bucată de prăjitură, dau la o parte cireașa și o bag în gură. E vina mea că am perpetuat teama lui Ben de apă. Trebuie să rezolvăm problema înainte să înceapă cursurile de înot la școală. Trebuie să existe vreun specialist la care îl pot duce. Sunt vinovată.

Închid ochii și îmi amintesc de momentul groaznic de la casa de vacanță. Unde e Ben? Dumnezeuule! UNDE E BEN? I-am văzut fața mică la suprafața apei, privind în sus. Mark a sărit în piscină, îmbrăcat. L-am pierdut din vedere doar un minut. Nu o să mai aleg niciodată o vilă cu piscină interioară. Mi-l imaginez cum se sufocă. Cum se îneacă. Cât de oribil trebuie să fie să te îneci. Mi se strânge inima și, fără să mă gândesc, mă apăs cu palma pe plămâni, ca să îmi potolesc propria respirație.

Telefonul m-a trezit. Săracul Ben... Teama asta ne scapă de sub control. Da. O să mă interesez de niște lecții de cum mă întorc acasă. O să găesc pe cineva răbdător și cu experiență, să repare asta.

Deschid ochii, mă uit pe fereastră și încerc să nu mă mai gândesc. Cerul e senin și afară destul de cald, deși au anunțat ploi mai târziu.

Apoi mă uit la valiză și mă gândesc ce o să spună Mark despre rochia cea nouă. Am fost șocată să văd în magazin cât de mult am slăbit. Am avut aceeași dilemă: oare să cumpăr un număr mic, dar cu siguranță nu mă va ține prea mult, sau să cumpăr mărimea mea? Ținând cont de importanța evenimentului, am probat mai multe. Majoritatea mai mici.

Am inventat o poveste ca să îl duc pe Mark la eveniment. Am vorbit cu Polly să chipurile, rezerve o cină fictivă cu un client important la un hotel din apropierea locului unde va fi ceremonia de premiere. Planul e să îl surprind acolo, îmbrăcat în costum, și să îl duc cu taxiul la premiere.

Trenul ajunge în Paddington și sunt emoționată. Mă întreb dacă nu ar fi fost mai bine să îi spun lui Mark direct despre ce e vorba. Totul ar fi fost mult mai ușor. Dar apoi mă gândesc la toate drumurile pe care le face pentru noi. Prin tot ce am trecut în ultimul timp și chiar vreau să îi văd surpriza de pe chip. Să îl văd fericit.

O sun pe Polly de pe drum și îmi confirmă că Mark a plecat deja la o întâlnire în afara biroului. De acolo merge direct la apartamentul pe care îl are închiriat, să facă un duș, apoi la presupusa cină de la ora 19.00.

Decid să trec rapid pe la birou ca să verific că totul e în regulă cu masa noastră de la gală. Compania lui Mark și-a mutat birourile cu trei luni în urmă, când ultimul contract a expirat, și nu am văzut încă birourile noi. M-a surprins puțin mutarea, pentru că mă așteptam să transfere afacerea unde locuiam acum. Dar e în regulă. Clienții trebuie să fie fericiți și noul spațiu arată foarte bine, din ceea ce am văzut pe net: o treime din parterul unei clădiri nou renovate, la o aruncătură de băț de strada Oxford. Recepția arată exact ca în prezentarea online – inox și alb și artă modernă. Mă simt mândră. Bravo, Mark! Bună alegere.

Polly, care stă la recepție, zâmbește cu toți dinții. Mă chinuiesc să târăsc valiza și costumul ambalat al lui Mark. Îmi comandă un taxi pentru mai târziu, în timp ce verific cum sunt aranjate mesele. Apoi mă duc la baie. Mă îndrumă înspre un coridor din spatele recepției.

— Spune-mi cum ți se par pozele de pe hol, te rog, și se ridică. Le-am dus la înrămat ca să îi fac o surpriză lui Mark, dar nu îi place deloc. Vrea să le dăm jos. Aș putea să îl conving să le ținem dacă aș avea un aliat.

— Și crezi că ar asculta de mine?

Îmi place Polly. Râd în timp ce merg pe coridor. Trag cu ochiul prin niște uși deschise. Mă emoționez când văd tablele pentru logo-uri și branduri. După ce trec de birou, văd niște poze – vreo șase poze mari în rame de inox, care se asortează cu scările. Îmi dau seama de ce Polly nu vrea să renunțe la ele. Spun povestea companiei de când era doar un birou în sudul Londrei, acum zece ani, până la birourile de azi, care s-au extins

de două ori. Mi se pare o alegere bună și nu pot să înțeleg de ce Mark nu e de acord. Poate nu vrea să le spună clienților povestea modestă a afacerii.

Câteva dintre poze sunt cu niște campanii publicitare de succes, amestecate cu unele ale angajaților, în noroi, dintr-un team building.

Și apoi, exact înainte să ajung la baie, mă opresc în fața ultimei fotografii. La început nu îmi vine să cred, ca atunci când visezi că îți deschizi dulapul și vezi acolo haine pe care nu le recunoști. Prima dovadă că dormi. Ceva atât de nevinovat, dar atât de nelalocul lui, încât te simți amenințat. Totul e schimbat. Pentru câteva secunde, creierul meu nu reușește să proceseze informația din fața mea. Încearcă să creeze o nouă imagine. Și apoi îmi dau seama că nu se va schimba nimic. O privesc și simt cum nenumărate unde de șoc îmi străbat corpul.

CAPITOLUL 35

AZI

Matthew privește harta de pe telefon și e epuizat. Următoarea la dreapta și apoi stânga. Nu mai aveau cabine pe feribot și nu a închis un ochi. Înghesuială și gălăgie. Apoi coșmarul de a închiria o mașină. I se învâрте capul. A lăsat mașina în parcare centrală și merge pe jos. Vrea să rezolve problema și să se întoarcă acasă. A aflat că mama Emmei folosea numele de Bell, când trăia în Anglia. O fi fost numele de domnișoară? Poate.

Asistenta ei, Aveline, se pare că nu mai lucrează la agenție. A renunțat după ce Emma a concediat-o în mod misterios.

Matthew reușise să obțină toate aceste informații de la secretara drăguță și vorbăreață de la agenție. Soțul lui Aveline are o brutărie la capătul străzii principale și ea lucrează cu el. Un pic ciudat. Să renunțe dintr-odată la slujba de asistentă.

Aveline s-a supărat nespuse de repede când a vorbit la telefon cu Matthew. A bălmăjit ceva despre Theo și apoi i l-a dat pe soțul ei la telefon. Amândoi vorbeau foarte bine engleză. *Vă rog să o lăsați în pace. O supărați foarte tare. Aveline a mea nu a făcut nimic rău. Trebuie să o lăsați în pace.*

Dar bălmăjeala aceea despre Theo l-a alarmat pe Matthew. Părea mult prea îngrijorată pentru el. După alte zece minute de mers, a văzut brutăria. Elegantă și cu o vitrină magnifică. Verifică numele pe care îl notase în carnetul și așteaptă până ies toți clienții. Își dorește să fi vorbit franceza.

— Am discutat la telefon. Sunt Matthew Hill. Știu că nu vă place să vorbiți despre asta și ultimul lucru pe care îl doresc e să vă supăr, dar am venit pentru că mă îngrijorează ceva din ceea ce ați spus.

E vorba de Theo, Aveline. Trebuie să îți pun câteva întrebări despre Emma.

Își pune mâinile la gură a îngrijorare:

— E bine micul Theo? S-a întâmplat ceva?

— Nu. Dar de ce sunteți atât de îngrijorată pentru el?

Strânge din buze și se uită în jur. Matthew simte că orice se poate întâmpla. Are la dispoziție doar câteva secunde ca să o convingă:

— Te rog, Aveline. Am venit tocmai din Anglia. Ce poți să îmi spui despre Theo? Despre Emma? Ai ceva să ne spui?

Aveline se duce la ușă, pune semnul cu închis și baricadează ușile.

Se întoarce și îl conduce într-o cameră de lângă, a cărei intrare e acoperită cu o perdea. Înăuntru sunt niște scări, iar Aveline privește în sus și își strigă soțul. Matthew simte că se îngroașă gluma. La telefon, soțul păruse pus pe hartă. Dar e surprins când îl vede: înalt și slab, total diferit de soția plinuță și îmbujorată. Pare mai degrabă resemnat decât furios. Aveline îi explică, în franceză, ce se întâmplă. O prinde de umeri și o sărută pe frunte. Se privesc în ochi pentru un timp și îi face semn din cap. Decizia era luată.

— Nu vreau să îți creez probleme, Aveline. Vrem doar să înțelegem ce se întâmplă. Cum stăteau lucrurile când Emma și Theo erau aici. Are legătură cu un caz din Anglia. Și nu înțelegem de ce s-a mutat la Devon. Sperăm să ne ajuți tu.

CAPITOLUL 36

ÎNAINTE

De ce Devon? Aceeași întrebare rămânea agățată în aer, purtând cu sine parfumul dulce al florilor care intra și ieșea prin geamul deschis, în timp ce doamna Bell își dădea seama că erau ultimele ei zile în Franța.

— De ce Franța?

Slăbiciunea din vocea mamei Emmei denotă panică. O ține pe Aveline de mânecă.

— Am auzit-o la telefon. Dar nu înțeleg. Urăște satul. Îl urăște. De ce l-a dus pe Theo la Devon?

Asistenta a încercat să o liniștească. Era mereu rău după ședințele de chimioterapie. Și vorbea despre tot felul de lucruri din trecut. Tot trecutul plin de secrete al Emmei, închis împreună cu documentele din cufărul din pod.

Claire Bell, născută Sabina, a cărei viață s-a schimbat radical de-a lungul timpului, nu a crezut niciodată în mod special în Dumnezeu. Dar odată, demult, a crezut într-o lege a compensației. A crezut că munca și intențiile bune sunt până la urmă răsplătite. A crezut că dacă va învăța, ar fi putut lăsa în urmă batjocura copiilor răutăcioși, care nu erau țigani. Batjocura din timpul în care caravanele și câmpurile erau lumea ei, timp în care nu știa să citească.

— Asta e pedeapsa mea? Despre asta e vorba?, i-a șoptit lui Aveline, care o ștergea pe frunte cu o cârpă rece, crezând că are febră.

Bătrâna femeie privea înjur.

— Pentru că i-am întors spatele mamei mele. Emma e pedeapsa mea?

— Hai. Liniștește-te, o roagă Aveline. Toată agitația asta îți face rău. Emma și micul Theo au plecat la piață, să ia clătite. Trebuie să te odihnești.

— O iubesc.

— Bineînțeles că o iubești.

— Tot sper că...

În visele ei, Claire se învârtea printre amintiri și parfumuri. Antiseptic... Da. Iată-i din nou. Toate nevestele în uniforme lor albastre, elegante, roșii în obraji și bucuroase, privind-o pe Emma, nou-născută. *Doamne, cât e de frumoasă! Ai mai văzut vreodată un copil cu un cap atât de perfect? Și așa de mult păr...* Era adevărat.

Celelalte mame din rezervă, care au împins și s-au chinuit și au suferit tot felul de intervenții serioase, pentru că născuseră copii cu capul plat sau cu forme ciudate. Dar Emma – născută prin cezariană – și-a început viața așa cum ar fi trebuit să și-o trăiască: minunat.

— E atât de frumoasă!

Bătrâna a închis ochii și a început să bată din palme, ușor. Clap. Clap. Lacrimile îi curgeau pe obraji, de parcă privea o scenă de teatru, printre umbre.

— Hai, te rog, liniștește-te. Doamnă Bell, vreți să fac un ceai?

Aveline i-a desfăcut mâinile cu delicatețe.

— Early Grey cu lămâie. Slab și fierbinte. Așa cum vă plăcea în Anglia.

— Chiar și când era mică, știam.

— Ce știți?

Mâinile asistentei Aveline tremurau în timp ce storceau cârpa din vasul de lângă pat.

— Nu cred că ar trebui să vorbiți cu mine acum despre asta.

— O să îi las toți banii lui Theo. Mi-am schimbat testamentul. Așa e cel mai bine. Dar îl duce la Devon și mă întreb dacă am făcut ceva greșit.

— Șhhhh.

Claire și-a închis ochii. Dintr-odată, mirosul produselor de patiserie...

* * *

Făina e încă pe blatul din bucătărie. E marți. Da. Emma împlinește 11 ani. Ziua a început perfect. Ce bine că Emmei îi place cadoul – o nouă pereche de pantaloni și cizme de călărie. Cea mai recentă pasiune a ei. Claire știe că nu va dura prea mult. Pasiunile fiicei ei niciodată nu durează foarte mult.

— O să îi dai de mâncare lui Hot Chocolate înainte să pleci la școală, Emma. Da?

— E ziua mea.

— Dar porcușorilor de guineea le e foame chiar și de ziua ta. Și e și ziua lui...

E adevărat. Cadoul inutil care i-a dat bății de cap Emmei în ultimul an. Boțul de păr lung, ciocolatiu și enervant, care i se pare lui Claire că nu provoacă nici teamă, nici scârbă.

— Nu! Nu o să îl hrănesc. Nu poți să mă obligi. Merg la școală!

— O să îi dai de mâncare chiar acum, domnișoară, sau poți să îți iei adio de la petrecerea cu ceai și prăjituri împreună cu prietenii. Hai! Acum! Mă duc să verific tortul.

Claire își privește fata de la fereastra bucătăriei. E nervoasă și bombăne și își târăște șlapii prin iarba umedă, mergând spre cușca din coteț. Se simte puțin vinovată pentru că o obligă să facă ceva chiar de ziua ei, dar își amintește de ședința de la școală. Privirea profesoarei. *Emma trebuie să învețe să coopereze, doamnă Bell.*

Emma a deschis ușa cuștii și privește peste umăr, să vadă dacă o urmărește. Apoi scoate din buzunar o batistă roz. Continuă să privească atent înjur. Claire face un pas în spate și se ascunde după perdea. O privește pe Emma care se apleacă și își bagă mâna cu batista în cușcă. Și... Poftim? Ce face?! Claire simte un nod în stomac. Nu vede bine. Oare îl curăță? Ce face? Claire se mută la o altă fereastră ca să vadă mai bine, dar Emma stă nemișcată, cu mâinile pe lângă corp și e încordată. În secunda următoare, se uită la cușcă și Claire strigă de la fereastră:

— E totul în regulă. Emma?

Emma se întoarce înspre fereastră, cu o privire ciudată – distantă și rece. O privire pe care Claire va învăța să o recunoască de-a lungul anilor. Și de care se va teme.

— Totul e bine, mami.

Și apoi vine înapoi în casă și aruncă batista roz la gunoi. Fără nicio explicație. Claire scoate prăjitura din frigider și scrie numele Emmei cu ciocolată fondantă.

De două ori de-a lungul zilei vrea să verifice cușca, dar încearcă să alunge gândul. Apoi, mai târziu, după școală, pune toate bunătățile pe masa din bucătărie în timp ce Emma țâșnește în grădină ca să îl hrănească pe Hot Chocolate.

Și atunci aude urletul, care nu o surprinde. E mai mult o confirmare a urletului surd din mintea lui Claire. Urletul unei mame a cărei lume se prăbușește. Momentul de care se temea. Momentul în care nu se mai poate preface că nu știe.

— Mami, mami, vino repede. S-a întâmplat ceva groaznic. Hot Chocolate e rece. Cred că a murit. Oh, mami! Vino să vezi. Chiar de ziua mea. Nu îmi vine să cred...

* * *

Au existat terapeuți discreți. Rapoarte care vorbeau despre dificultăți în a simți empatie sau moralitate. Certuri groaznice între Claire și soțul ei, care spunea că nu e nimic în neregulă cu prințesa lui. Mai târziu, după divorț, a urmat prima exmatriculare a Emmei pentru că și-a acuzat un profesor de hărțuire sexuală după ce îi dăduse o notă proastă. Dar Claire continua să o acopere. Îi găsea scuze. Nu voia să renunțe. Toate documentele închise în cufăr, cu lacătul. Dosarele cu toate plățile pe care le făcuse, pentru că au început să îi apară la ușă bărbați furioși pe care Emma îi înșelase. Fraudă. Furt. Înșelăciune.

Claire l-a îngropat pe Hot Chocolate în grădină, în timp ce Emma își pune un tricou negru și

pantaloni și, i se părea lui Claire, aproape se bucura de ceea ce se întâmplase. Prietenii începeau să vină. Le-a spus că moartea lui Hot Chocolate i-a transformat ziua de naștere într-una dintre cele mai urâte. Fetițele au început să ofteze, să suspine și să plângă, iar ochii Emmei străluceau. Parcă era drogată.

* * *

— Aveline, fiica mea nu e ca ceilalți oameni. Uite. Am spus-o. Nu e ca noi. Am vrut să îl iau pe Theo la mine, dar nu mi-a dat voie. Trebuie să ne asigurăm că e în siguranță. Promite-mi că o să ai grijă să fie în siguranță. Bine?

— Doamnă Bell, liniștiți-vă.

— Sărmanul mieluşel o iubeşte.

Plânge, i s-au strâns ridurile de pe frunte și vocea îi e șoptită, speriată.

— Dar de ce Devon? De ce să îl ducă la Devon?

* * *

Mai apucă să întrebe o singură dată, înainte ca asistenta să se retragă. Draperiile sunt trase și în cameră e întuneric. Îi e foame și foarte sete.

Emma stă, tăcută, în pat, în această ultimă zi groaznică.

De ce îl duci pe Theo la Devon? Unde e Aveline?

Dar Emma nu răspunde. Are expresia aceea rece. Lui Claire îi e teamă. Are în mână o pernă mare. Se ridică și se îndreaptă înspre pat.

CAPITOLUL 37

AZI – 3.30 P.M.

Pe când aveam cinci ani, am declanșat un incident în care a fost implicată și poliția. Am plecat de la școală, pe ascuns, în miezul zilei.

În dimineața aceea mi-am dat seama că avem repetiții pentru sceneta de Crăciun și eram singura care își uitase costumul. Am simțit că îmi cade cerul în cap. Am spus că îl am în vestiar și apoi am cerut voie să mă duc la baie și am tulit-o înspre casă. Am traversat străzi principale și am încălcat toate regulile.

Nu mă gândeam decât să ajung acasă, trebuia să ajung acasă, și vedeam în fața ochilor doar costumul de zână, agățat de ușa șifonierului meu, într-o husă de plastic. Nimic altceva nu mai conta. Traficul. Pietonii în care intram. Panica aceea, multiplicată de mii de ori, care mă cutreiera în timp ce traversam prin mulțimea din Paddington. Acasă, trebuie să ajung acasă. Iar acum îl aveam în fața ochilor doar pe Ben.

— Ai grijă pe unde mergi!

— Hai, dispari!

Am lovit cu umărul un bărbat care îmi ieșise în cale. Eram atât de furioasă. Îmi era atât de teamă. Îmi părea atât de rău.

— Îmi pare rău. Atât de rău.

Fugeam înspre tabela electronică, să văd când aveam următorul tren. La dracu'! Tocmai am ratat unul!

Încerc să sun din nou. Telefonul închis. Mă uit la ceas. Următorul tren vine în jumătate de oră. Pentru un moment, mă gândesc să mă duc la aeroport. Sau un elicopter? Oare poți să închiriezi un elicopter? Și apoi gândul oribil că e imposibil așa ceva.

Îmi tremură mâna când telefonul sună din nou. Numele lui Mark, cu verde. Probabil Polly l-a sunat de la recepție și i-a dat numărul acesta. Resping și îi intră mesageria. Formează din nou. Resping din nou. A patra oară, îl pun la ureche.

— Nu mă mai suna, Mark. Mă duc acasă.

Îmi tremură buzele și mâinile. Mă uit iar la ceas. Încerc din nou să dau de Ben, dar mobilul Emmei e închis. Îmi intră direct mesageria.

Mă duc înspre standul de cafea. Poate cafeina mă va ajuta.

Mă așez la o masă mizerabilă. Închid ochii, am capul aplecat și rememorez momentul în care am văzut poza din noul birou al lui Mark. Emma avea părul scurt. Asta a fost primul lucru care m-a șocat. Îngrijit, vopsit într-o nuanță mai blândă de maro, care îi scotea și mai mult ochii în evidență. Fiecare din poză îl ținea pe cel de lângă el de după umeri.

— Cred că o știu pe femeia aceasta.

A trebuit să tușesc ca să pot vorbi, în timp ce un om slab și înalt a ieșit dintr-unul din birourile de pe coridor. Se ducea la baie.

— Cred că am lucrat cu ea.

O minciună. Atâtea minciuni.

— E Emma. Emma Bright. Lucra cu noi cu ani în urmă. Designer grafic. Mă iertați. Nu cred că ne-am cunoscut.

— Sunt Sophie. Am venit în trecere, să vizitez pe cineva, am spus și m-am înroșit.

— Îl știu pe Mark. E directorul.

— Ah, da.

A ridicat garda.

— Așadar, Emma. Aș vrea să dau de ea. Știți cumva unde e acum?

— Nu. Îmi pare rău. A devenit freelancer. S-ar putea ca Mark să știe. Au lucrat la niște campanii pentru niște firme sportive.

— Ah, da. Mulțumesc. O să îl întreb.

— Când ați cunoscut-o, ghicea în frunze de ceai?

A zâmbit.

— Ne ghicea tuturor în palmă. Și putea ghici zodiile. Am fost impresionați până am aflat că își lua informațiile de la un tip de la HR.

A râs și s-a mișcat de pe un picior pe altul.

— Ar fi cazul să plec. Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, nu. Tocmai plecam. Mulțumesc.

* * *

Am ridicat ceașca la gură și am deschis ochii. Încerc să estimez în cât timp i-ar fi putut crește părul. Al Emmei e peste umeri, ceea ce înseamnă că a trecut – cât?, un an? Mai mult de un an?

Cafeaua e prea fierbinte, așa că încep să suflu. Măinile încă îmi tremură. Mai mult de un an. Doamne ferește! Încerc să mă calmez.

Mă gândesc la Ben, care mănâncă liniștit prăjitură la o masă curată. Zâmbește. Emma nu știe că știu. Și Emma nu are niciun motiv să îi facă ceva lui Ben. Toate astea nu au nicio legătură cu Ben. Au legătură cu Mark.

Emma a spus că trebuie să mergem să înotăm, mami...

Ben a înțeles greșit. Nu? Emma nu are niciun motiv să îi facă rău lui Ben, iar Mark nu ar permite așa ceva.

Mark. Isuse! Nimic nu are sens. De ce ar aduce-o Mark la Tedbury? Și de ce dracu' Emma s-ar preface că e prietena mea? Mă doare capul. Nu reușesc să înțeleg sub nicio formă. Și apoi privesc în sus. Și văd. Chiar lângă masa mea.

Stă în picioare, îmbrăcat în sacoul maro pe care l-am luat împreună din Exeter acum două luni. Înainte de povestea cu copilul. Înainte de spital. Îmi amintesc atât clar cât de bine îi stătea. Ce norocoasă *credeam* că sunt, pe când nu știam că... se culcă cu... o altă femeie. Și atunci izbucnesc. Îl lovesc cu putere. Nici nu clipește. Nu se dă în spate. Nu încearcă să evite palma. Știe că știu,

pentru că Polly i-a spus că am văzut pozele și că am plecat fără să spun un cuvânt.

Continui să îl lovesc. Pe umeri, brațe, peste tot. Nu se mișcă. Oamenii ne privesc și mă simt amețită, mi-e rău, împing masa cu zgomot, îmi pun geanta pe umăr și plec. Departe. Oriunde. Doar să plec.

— Sophie. Trebuie să vorbim. *Te rog.*

Nu, spun în cap. Nu reușesc să o spun cu voce tare. Merg tot mai repede înspre tabela electronică. Vreau să fiu altundeva, unde nimeni nu mă vede. Vreau să mă prăbușesc la pământ. Să fiu într-un loc întunecat unde nu doare atât de tare. Vreau să îl sun pe Mark. Să îi spun: *Iubitule, vino și ia-mă de aici. S-a întâmplat ceva groaznic.*

Și e singura dată în viața mea când nu pot face asta. Pentru că el e acel ceva groaznic care s-a întâmplat. Și nu am pe cine altcineva să sun. Când îmi dau seama, devine și mai teribil. Cu fiecare secundă, devine tot mai mare. Și mai întunecat.

— Sophie, te rog! Trebuie să vorbim.

Mă opresc. Mă întorc atât de repede, că intră în mine.

— E în siguranță? Spune-mi doar că Ben e în siguranță cu ea.

— L-ai lăsat pe Ben cu ea?, întreabă consternat.

— Da. Voiam să îți fac o surpriză. Și l-am lăsat pe Ben cu ea pentru că m-ai lăsat să cred că e prietena mea!

— Sophie, te rog.

Oamenii se uită la noi. O femeie într-un parpalac lung și negru și cu eșarfa de mătase. Un bărbat într-un costum elegant, în dungi, care plătește două sandvișuri. Doi copii mănâncă burgeri, lângă tatăl lor, la standul de ziare.

— Să urcăm în tren.

Mark mă strânge de braț.

Mă smulg de lângă el și ridic umărul.

— Chiar crezi că voi călători cu tine?

— Sophie, nu e cum crezi.

— Te rog. Și nu mi-ai răspuns la întrebare. Ben e în siguranță?

— Da.

Privește în jos. Tace.

— Da. Cred.

— *Crezi!*

Îl plesnesc din nou, atât de tare, că i se întoarce capul. Nu îmi vine să cred că pot fi atât de violentă. Îmi doresc să îl lovesc încontinuu și, pentru că nu vreau să îl las să mă transforme într-o bestie, mă îndrept înspre barieră cât de repede pot.

Caut frenetic în poșetă biletul.

În sfârșit, mă așez. Inima îmi bate cu putere. Îmi pun capul între genunchi. Sunt amețită. Să circule sângele mai bine. Prăjitură. O să mănânce prăjitură. O să fie bine. Încerc să îndepărtiez alte imagini. Apă. Ben, în apă, mă strigă. *Mami, mami...* Nu. E o neînțelegere. Ben nu a înțeles bine. De ce să îi ducă să înoate? Probabil sunt în parc, acum. Se joacă.

Încerc din nou să o sun pe Emma. *Abonatul nu este disponibil. Vă rog lăsați un mesaj.*

De abia acum îmi dau seama că mă bălăngăn ușor. Nu reușesc să stau locului. Încerc să o sun pe Heather. Îmi vine o idee. Aș putea să o rog pe Heather să dea o fugă, să vadă dacă au plecat deja. Să inventeze o scuză. Dar nu răspunde.

Închid ochii și îmi amintesc din nou cum am cumpărat sacoul. Cel maro, pe care Mark îl poartă azi. Era atât de frumos acolo, în magazin, încât am simțit nevoia să îl mângâi pe obraz cu dosul palmei. Blând. Și amintirea acelui moment, intimitatea și faptul că nu era cum credeam era de nesuportat. Am început să plâng.

— Am cumpărat bilete la prima clasă. Să avem intimitate, șoptește.

— Pleacă.

Închid din nou ochii

— Te rog. Pentru Ben. Te rog, Sophie. Cinci minute.

Deschid ochii și văd o tânără din rândul din spate care ne privește. Mama ei a tras-o înapoi de haina roz.

— Cinci minute.

Găsește un loc gol, la clasa întâi, în primul vagon. Se așază în fața mea. E pământiu.

— Chiar nu e ce crezi.

— Încetează.

* * *

Melanie Sanders stă în fața camerei lui Gill Hartley. Era conștientă de două ore. Melanie a renunțat la tot și a venit într-un suflet. Îi sună telefonul. Matthew. La dracu'! Ce sincronizare proastă. Îl pune pe silențios și îi șoptește doctorului întrebarea care o arde pe dinăuntru:

— Își amintește?

— Din păcate pentru ea, da. Vă rog să nu stați mult.

În cameră, mama lui Gill își mângâie fiica pe mână.

— Nu a fost vina ei. Nu a vrut. Au provocat-o.

Gill o privește pe Melanie. Are chipul unui om care regretă ce a făcut. Lacrimile îi curg pe față în timp ce îi spune cum Emma Hartley i-a zis în cort, la târg, că soțul ei va avea un copil cu o altă femeie, mai tânără. Că i-a furat ei darul maternității. Și nu i-a păsat. *Îmi pare rău, dar ai dreptul să știi asta, Gill. Râde de tine pe la spate.*

Apoi totul devine neclar, e în ceață, dar Antony nu a negat și nici măcar nu a spus că îi pare rău. A început să o acuze pe Emma. *Nenorocita a încercat să mă șantajeze.*

— Când mi-am dat seama ce am făcut, am vrut doar să mor.

Gill închide ochii.

— Îmi pare rău că nu s-a întâmplat.

Telefonul lui Melanie vibrează încontinuu, în buzunar. Mesaj după mesaj. Se scuza, scoate telefonul și se uită pe ecran.

RĂSPUNDE! URGENT!

* * *

Mark e încă palid. Are ochii îndurerați.

— Emma a fost cea mai mare greșeală a vieții mele, Sophie, și nu pot să fac nimic ca să îndrept situația. Dar s-a întâmplat cu ani în urmă. Perioada aceea oribilă, nebună. Când Ben era bebeluș. Când între noi mergea atât de prost și credeam că nu mă mai iubești.

O nouă senzație mă copleșește. Îmi vin în cap tot feluri de imagini, care mă torturează. Sărutări și părul frumos al Emmei. Buzele lui Mark pe gâtul ei. Lucrurile care îi plac și pe care le credeam doar ale noastre.

Secretul nostru.

— Nu pot să ascult așa ceva. Te rog, Mark. Vreau doar să ajung acasă. Să îl iau pe Ben. Te rog să mă lași în pace.

— Am vrut să îți spun atunci, Sophie. Atât de mult mi-am dorit. Și apoi te-au diagnosticat cu depresie. Îmi e atât de rușine. Știam că o să mă părăsești dacă îți spun. Că nu m-ai ierta niciodată.

— Te urăsc.

— Sophie, îmi pare atât de rău, dar trebuie să mă asculți. M-am culcat de două ori cu ea. Atât. O scăpare tâmpită, din vremea când credeam că nu mă mai iubești, înainte să știm că erai bolnavă. Nu e o scuză. Știu. Îți spun doar ce simțeam. Adevărul. Dar eu i-am pus capăt, îți jur.

Vorbește foarte repede, tot mai tare.

— A plecat din firmă. Nu am mai văzut-o până când nu a venit în Tedbury. Îți jur.

— Nu te cred.

Văd bucăți de negru cu coada ochiului.

— E adevărul, Sophie. Adevărul gol-goluț. Niciodată nu am fost mai șocat decât în seara aceea când ai invitat-o la noi, la cină.

— Și tu îți închipui că eu cred așa ceva?

* * *

Melanie iese și răspunde la telefon. Își trece mâna prin păr.

— Matthew?

— Mel, ascultă-mă cu atenție. Trebuie să faci ceva cu copilul. Copilul Emmei.

— Vorbește mai tare, Matthew. Nu te aud.

— Nu am mult timp, Mel. Trebuie să încerc să prind următorul feribot înspre casă.

— Ce copil? Nu te aud bine, Matthew.

— E de rău, Mel. Am găsit-o pe asistenta care s-a ocupat de mama ei, când avea cancer. E bine. A plâns mult. Și-a făcut multe muștrări de conștiință pentru că nu s-a dus mai devreme la poliție, dar a crezut că nimeni nu o va crede.

— Să o creadă în legătură cu ce?

— Maică-sa avea încredere în ea. I-a spus că se temea de Emma. Un coșmar din copilărie. Minte compulsiv. Furt. Droguri.

— Doamne, Dumnezeu! Dar nu apare nimic în dosar. Doar le-am verificat.

— Ei, bine, e foarte șmecheră. M-a păcălit și pe mine. Ți amintești? Se mută. Își schimbă numele. Maică-sa a încercat să o ajute, dar nu a reușit. Mereu a sperat că Emma se va schimba, așa că a acoperit-o. Dar până la urmă maică-sa s-a săturat să îi tot apară oameni la ușă, oameni care o căutau pe Emma. Se pare că a intervenit inclusiv serviciul de protecție a copilului, când Theo era mic, dar Emma a fugit la un tip bogat din Manchester. A angajat o bonă care a avut grijă de băiat, dar, până la urmă, s-au despărțit. Emma a început să îl urmărească și a încercat să fure identitatea surorii lui. Și apoi a dispărut. E implicat în politică, așa că nu a făcut plângere.

— Isuse Cristoase!

— Când maică-sa s-a îmbolnăvit de cancer, Emma a apărut pe nepusă-masa în Franța, îngrijorată pentru moștenire.

— Și de ce dracu' nu a spus asistenta nimic până acum? Nouă, poliției?

— Emma a dat-o afară și a amenințat-o că îi va face plângere pentru furt. A făcut o plângere la

poliție, spunând că i-au dispărut niște bijuterii. Ca să o sperie.

— Doamne ferește!

Melanie ar vrea să îi spună lui Matthew despre confesiunea lui Gill, dar știe că nu e cazul, încă.

— Asistenta spune că Theo vede mai multe decât ar trebui, dar sărmanul e loial. Emma poate fi foarte rea. Sparge lucruri și apoi dă vina pe copil. Mel dragă, trebuie să plec. Trebuie să îmi iau bilet.

Îl aude tot mai prost, cu toate că apasă telefonul pe ureche.

— Matt, sunt la spital. Nu te aud bine. Trebuie să vorbești mai clar. Nu poți să te duci unde ai semnal mai bun?

— Nu am timp. Am sunat la poliția de aici, Mel. Asistenta dă declarații chiar acum. Se așteptau ca maică-sa să mai trăiască cel puțin șase luni. Și apoi, dintr-odată, Aveline e concediată și maică-sa moare. Emma era singură cu ea. Și nici măcar nu a stat la înmormântare.

— Tu chiar îmi spui că e posibil să își fi ucis mama? Melanie se uită în spate, prin geam. Mama lui Gill o mângâie pe aceasta pe cap.

— Și nu e totul, Mel. Asistenta își amintește că maică-sa și-a schimbat testamentul și i-a lăsat totul lui Theo.

— Oh, Doamne. Da. Și Emma știe?

— Trebuie să fi aflat până acum.

* * *

— Vrea bani, Sophie.

Mark își trece mâna prin păr, palid, iar trupul i se mișcă din cauza trenului care prinde viteză. Un val de energie îmi trece prin corp. Teamă. Puncte negre.

— Bani?

— Da. M-a sunat la serviciu cu câteva săptămâni înainte de a veni în Devon. Așa, dintr-odată. A spus că Theo e copilul meu, că avea probleme cu moștenirea și avea nevoie să o ia de la

capăt. Nu am crezut-o în legătură cu copilul. Voia bani... mulți bani, Sophie. Mi-a spus că dacă nu plătesc, o să îți spună totul. I-am zis să dispară, altfel anunț poliția. Și apoi a apărut în sat.

— Theo e copilul tău?

— Nu știu... Nu știu. Ea așa spune. Dar habar nu aveam că e însărcinată.

— Nici măcar nu te-ai protejat? Te-ai culcat cu ea fără să te protejezi...

Am pumnul atât de strâns, încât unghiile îmi intră în carne.

— Ai făcut încă un copil... cu ea.

Vagonul își schimbă forma, iar eu devin tot mai mică. Mă ridic și trebuie să mă sprijin de scaune.

Mark are... un alt copil? Mă uit întâi în dreapta și apoi în stânga. *Un al doilea copil?* Tac. Încă văd puncte negre.

— Acum trebuie să mă lași în pace. Mă duc în celălalt capăt al trenului și o să sun la poliție.

— Sophie, doar încercam să câștig niște timp. Să scot niște bani din afacere. Să îmi dau seama care e cea mai bună soluție pentru noi.

— Cea mai bună soluție? Doamne, Mark! E cu fiul nostru.

— Aveam nevoie de mai mult timp. I-am zis. Mi-a spus că nu mai are bani. S-a enervat, dar nu puteam să scot suma peste noapte. Și nu ar face rău nimănui, Sophie. De ce ar face așa ceva?

Acum vorbește foarte repede.

— Și ea e mamă. Crezi că aș fi tăcut, că nu m-aș fi dus la poliție dacă aș fi crezut-o capabilă să...?

— Ben mi-a spus că îi duce să înoate.

Se schimbă complet la față. I se scurge sângele din obraji. Privește pierdut în podea, de parcă o nouă imagine îi apare în fața ochilor.

— A inventat o poveste, mi-a spus că Ben nu a înțeles bine, dar nu mai știu ce să cred. Nu știu de ce e capabilă. Mark, mi se face rău.

Încerc să nu vomit. Mă duc înspre hol. Mark mă ține de braț în timp ce alerg înspre toaletă. Ajung

la fix. Întâi vomit în chiuveta mică, din oțel inoxidabil. Și apoi în vasul de toaletă. Respir greu. Trenul se mișcă și mă lovesc de ușă.

— Ești bine, Sophie?

Nu răspund. Stau acolo și îmi îndepărtez un pic mai mult picioarele, ca să îmi mențin echilibrul. Trag apa. Și apoi aud telefonul lui Mark, cum sună. E devastat.

— Da. Sunt în tren, Nathan. Tocmai plecăm din Paddington. Sophie e cu mine.

Urmează o pauză lungă, timp în care s-a deschis ușa și îl văd pe Mark rezemat de zidul coridorului, cu mâna la cap, cu fruntea rezemată de umăr. Așa stă când e panicat.

— Când?

Simt capul cum mi se mișcă involuntar, dintr-o parte în alta. Și apoi cuvântul mi se repetă la nesfârșit în minte. *Nu! Te rog, Doamne. Nu!*

— La spitalul Durndale? Bine, Nathan. O să ajungem în cel puțin câteva ore.

Se uită la ceas. Ora șapte.

— Poți să mă suni cum ajungi acolo? Ok. Te rog încearcă să afli ce s-a întâmplat și sună-mă urgent.

Închide și se uită din nou în podea. Urmează o pauză lungă. Apoi ridică ochii. Are o privire groaznică și e palid.

— Băieții... A avut loc un accident, Sophie.

AZI – ACUM

Da. Îmi amintesc doar bucăți din călătorie. E în ceață. De parcă am fost conștientă pe bucăți. Și din ceața asta apar tot felul de imagini. Toate telefoanele. Nathan. Spitalul. Poliția. La început am refuzat să stau cu Mark, așa că, mai târziu, când m-a copleșit panica, am coborât din tren și a trebuit să îi accept povestea. Ca să explic de ce nu eram împreună. Și apoi, când i-au cerut doctorului să aibă grijă de mine, am stat unul în fața celuilalt. Ne-am prefăcut. Mark mi-a întins ceai îndulcit și

apă, pe care nu le-am putut bea. Stăteam imobilă în timp ce imaginile apăreau din ceață. Ben, cu bretonul tăiat. Prima zi când i-am luat roțile ajutătoare de la bicicletă și striga: *Uită-te, mami. Uită-te la mine!*

Un milion de imagini tâmpite, de-a lungul orelor, în timp ce ploaia cădea pe ferestrele trenului și noi stăteam unul în fața celuilalt. Dintr-odată, eram ca doi străini. Nu ne puteam alina. Și telefoanele în care ni se spunea ce se întâmplase. Vești bune. Proaste. Bune. Proaste.

La un moment dat am făcut o mare greșală și am căutat pe internet, de pe telefonul lui Mark. Unii spuneau că e cel mai groaznic mod în care poți muri, așa că stăteam acolo în tren și îmi imaginam. Îmi țineam respirația și număram. Cât mă țineau plămânii, fără să respir, și plângeam. Până când am primit un telefon absolut fără sens. Nu merseseră să înoate. Nu era nicio apă. Încă un camion pe dealul acela blestemat. Un martor a spus că Emma a dus băieții la mașina ei, care era parcată în piață.

Se jucau. Aveau prosoape sub braț. Ben plângea și Emma părea nervoasă. Urla la ei să se grăbească. Apoi s-a auzit scârțâit de roți. Mai târziu am aflat că au cedat frânele camionului. Martorul a spus că toți trei au fugit, dar nu destul de repede.

Gardul viu, înalt, de lângă casa lui Heather s-a prăbușit și pietre mari au început să cadă. Ca un fulger, a spus martorul. Pe Emma au lovit-o cel mai tare. Băieții erau la distanță de zid, dar au fost prinși și blocați printre pietre. Mi-am imaginat că se sufocau, că unul dintre băieți avea pietre pe piept, splină, și a căzut în piscină. Să fi fost Dartmoor?

Dar nu. Acum îmi vine în cap zgomotul oribil al pietrelor. Șocul. Durerea. La început i-au spus lui Nathan că băieții sunt bine. Dar a fost o eroare. Alți doi copii implicați într-un accident fuseseră

aduși în același timp. Vorbeau despre răni interne. Operație. Nu știau care dintre copii a suferit rănilor cele mai grave.

* * *

Când am ajuns la spital, Ben și Theo erau stabili, dar sedați. Aveau patul unul lângă celălalt, conectați la aparate care bipăiau și licăreau. Corpuri mici, prea mici pentru paturile acelea, cu răni pe fețele bandajate și tuburi oribile șerpuind pe lenjerii.

Îl țin pe Ben de mână îndelung, îl mângâi pe palmă și îi șoptesc încontinuu că de acum totul va fi bine. Îi cedase un plămân, dar reușiseră să i-l repare în timpul operației, însă încă are dureri.

Și apoi m-am uitat la micul Theo, ai cărui ochi se deschid din când în când. Și el pare atât de fragil. I-au salvat splina, dar are ace în piciorul stâng. Coaste rupte. Pare atât de înfricoșat, săracul de el, așa că îi șoptesc: *Mami o să vină în curând, Theo. Îți promit că totul va fi bine.* Și apoi văd geanta agățată de colțul patului lui Theo. Asistenta îmi spune că au adus-o paramedicii. Un rucsac pentru copii, bleumarin, plin de echipamente pentru înot. Două perechi de slip. Ochelari de înot. Perne gonflabile. Mă uit prin geamul rezervei în cea de vizavi și văd cum o duc pe Emma, pe targă, și ceva explodează în mine. Sar ca arsă și mă îndrept înspre ea, înainte să îmi dau seama ce fac.

— Să stai departe de familia mea!

Nu e vocea mea. O altă Sophie, care de abia stă în picioare. Cineva mă apucă de braț și mă trage în spate. Emma își deschide ochii pentru un moment. Asistentul mă ține strâns.

— Haideți. Nu e de niciun ajutor să faceți asta.

— Să stai departe de familia mea sau îți jur că te omor. Mă auzi, Emma? Dacă te mai apropii o singură dată de Ben...

— Gata. Chemați paza. Chemați odată paza!

EPILOG

Unii oameni văd muzica în culori. Se numește sinestezie. Am citit undeva că ți se desfășoară în fața ochilor ca un curcubeu. O culoare diferită pentru fiecare notă pe care o auzi. M-am gândit mult la asta în ultimul timp, pentru că am început să văd forme geometrice în loc de lucruri, în special triunghiuri. Mă întreb dacă există o denumire și pentru așa ceva – să transformi întâmplări complexe și imagini în forme geometrice. Ca și când ai simplifica lumea din jur cu ajutorul picturilor abstracte.

Uite acum, de exemplu. Mă uit la piscină (dreptunghi) și tot ce văd sunt niște triunghiuri mari (munții) și două triunghiuri mici (Ben și Theo).

E comic ce se întâmplă cu băieții. Ben, primul – umeri lați și talie subțire, așa că atunci când îi privești din spate, stând unul lângă altul, vezi doar un triunghi perfect cu un cap mic (cerc).

Lui Theo i-a luat ceva mai mult, nu doar pentru că e mai mic, dar și pentru că se îngrășase în ultimul an. Dar a slăbit din nou.

Îi văd cum stau unul lângă celălalt, unul 12, altul 13 ani – atât de înalți și în formă, cu picioarele în apă – și e incredibil cât de mult seamănă. Părul ondulat arată la fel: ca un semn de întrebare. Mă mir cum de nu am văzut atunci, în trecut. Dar multe lucruri au fost invizibile pentru mine.

Vă întrebați despre apă? Și pe mine m-a surprins. Am un gol în stomac de fiecare dată când îi văd cum nu doar înoată, ci se scufundă împreună, ca acum. Competitivi, ca toți băieții. Tot mai repede. Care merge cel mai sus. Care se scufundă cel mai adânc. Care își ține cel mai mult respirația sub apă.

Uneori visez că mă întorc în timp și vorbesc cu cea care eram. Îi spun lui Sophie din acea primă zi, în piața satului, să plece. Celei din tren, că totul va fi bine. Că Theo, micuțul Theo va fi cel care îl va convinge pe Ben să meargă în apă. Nu vreun profesor sau vreun curs special. În râu, cu plasa de pescuit, în apă până la genunchi. Și apoi în piscina pentru copii, iar acum asta. Nu aș fi crezut niciodată. Micuțul Theo, cel trist și tăcut. Care, în final, a devenit motivația noastră, a tuturor...

Am venit aici, în Midi, în fiecare vară în ultimii opt ani. Am descoperit locul întâmplător, prin Helen. O rudă a fostului ei soț are o casă în nordul Franței, așa că în fiecare an, de Paști, închiriază casa de aici. Am decis să mergem pe mâna ei și de atunci nu am renunțat. E ca o a doua casă pentru noi: dulapuri murdare pentru cești, mobilă neasortată și o menajeră care nu crede în actul de a face curățenie. Când mătură, bagă praful sub pat și apoi se joacă cu copiii. Îmi place pentru că are multe flori.

Vila, albă cu panouri verzi, pare ținută laolaltă de flori agățătoare care se răsucesc înspre soare; și cu toate că nu mai sunt înflorite până ajungem noi, e mereu o explozie de petale albe care dansează în vânt și umplu veranda cu cel mai frumos parfum. Nu știu cum se numesc, dar aș recunoaște parfumul oriunde.

Băieții, indiferenți la flori, iubesc locul pentru că are o piscină mai mare și mai adâncă decât altele. Și panorama e superbă.

Azi sunt foarte bucuroși pentru că vine Helen, cu frumosul ei George, iar Theo și Ben îi adoră pe amândoi. Îi spun „iubitul”, iar el se preface rușinat, dar îi place la nebunie și râde când îl strigă așa.

Helen l-a cunoscut în urmă cu câțiva ani. E un gentleman adevărat. Costume din în. Pălărie. Are un anticariat de cărți în Truro și vine mereu cu o valiză plină de povestiri pentru băieți. Face trucuri cu cărți și recită poezii comice. E roz la față și

fericit după ce luăm cina în port. E unul dintre acei musafiri de vacanță perfecți, care are atâtea povești de spus, entuziasm și energie pentru orice. Helen strălucește când e cu el. Ca noi toți, de altfel.

Ah, da. Helen. Ce să zic? În perioada aceea de coșmar, nici măcar nu am sunat-o să îi confirm la ce oră o să ajungem în Cornwall. Sau cât vom sta. La scurt timp după ce băieții au fost externati, am pus totul în mașină și am plecat.

— Rămâi cât vrei, a fost tot ce a spus.

A picat la fix, pentru că în primele zile nu puteam face altceva decât să dorm. De parcă, în sfârșit, corpul meu a capitulat în fața oboselii și nu mai aveam putere pentru nimic altceva.

În prima dimineață, am privit neajutorată, de la fereastră, cum Helen a preluat complet controlul. I-a dus pe băieți într-o parte a grădinii unde pusese un leagăn, agățat de un copac mare, exact deasupra cărării care ducea la mare. Aici își petrecea Theo tot timpul, la început.

Micuțul Theo, cel trist și tăcut, care se dădea în leagăn.

Înainte și înapoi.

Serviciile sociale au venit foarte repede. Au trimis o doamnă drăguță, îmbrăcată în roz, care ne-a explicat că se putea „aranja” totul de cum am fi fost pregătiți. Dar cum aș fi putut?

Micul Theo, cel trist și tăcut.

Înainte și înapoi.

Au făcut o verificare ca să vadă care era cea mai apropiată rudă și o parte din mine și-a dorit să găsească o mătușă îndepărtată. Sau o nașă. Sau pe *oricine* altcineva. Dar nu. Nici o singură persoană în lumea întreagă care să îl ia. Și nu o să pretind că m-am comportat ca o sfântă. Că nu îl priveam uneori și îi vedeam împreună pe Emma și Mark. Ochii ei care mă priveau prin ochii lui Theo. Forma nasului ei în profilul lui. Dar de fiecare dată mă copleșea imaginea și am crezut că așa e cel mai bine – să o sun pe doamna în roz.

Fața lui Theo, răvășită, la geamul mașinii, când l-a luat. Până la urmă a trebuit să îndurăm calvarul testelor de paternitate. Avocați. Formulare. Întâlniri. Și habar nu aveam ce naibii să simt... sau să fac. *Dacă Theo nu e al lui Mark?*

După care, când testul de paternitate a ieșit pozitiv – fără tăgadă –, nu am știut ce naiba să simt... sau să fac. Mark nu putea să îl ia pe Theo la Londra, cel puțin nu la început, așa că am recurs la acest compromis – Theo va sta cu noi în Cornwall și Mark va închiria apartamentul micuț din Helston, în așa fel încât băieții să îl poată vedea la sfârșit de săptămână. Aveam spațiu. Ireal. Ca un univers paralel, dacă mă gândesc, acum.

Am continuat așa mai bine de un an. Mark era disperat să îl primesc înapoi. Să fim din nou împreună. Douăsprezece luni am spus nu. Absolut nu. Apoi am spus *poate*.

Și apoi, după doi ani, ce am făcut? L-am privit călătorind de la Londra la Cornwall. L-am urmărit cum îi ducea la pescuit. Am ascultat poveștile băieților. Cum i-a învățat să arunce pietricele pe apă. I-a dus la Kynance Cove. Au stat cu cortul. Uneori venea în șlapi, alteori zbura, iar alteori conducea tocmai din Londra la Lizard. La fiecare două weekend-uri, până nu am mai putut să suport. Nu m-am mai putut preface că îl urăsc. Dar când mi-am dat seama că nu îl urăsc, mi-am dat seama că îmi e doar teamă să îl iubesc. Asta era mult mai trist și înfricoșător. Nici când eram furioasă nu îmi puteam imagina o Sophie fără el. Această Sophie care are propria ei agenție de prin Truro, care devine tot mai mare, cu fiecare an. Această Sophie care a avut doi angajați, la început, apoi trei și apoi, nu știu cum, am ajuns la cinci, cu birouri și contracte și, din nou, haos.

Locuim în centrul orașului Truro acum, într-un apartament cu trei camere, în stil georgian, care are și o grădină mică, îngrădită.

În acei doi ani, băieții și-au petrecut unele vacanțe cu tatăl lor, timp în care Helen m-a dus departe și m-a ținut ocupată. Am cumpărat cărți de călătorii împreună cu George, când a apărut în scenă, așa că nu am sfârșit dormind în patul lor. Mirosindu-le hainele.

Pentru o scurtă perioadă, m-am văzut cu altcineva. Un restaurator. Șarmant. Cu simțul umorului. Divorțat. Tocmai își deschidea un boutique hotel în St. Ives, iar băieții îl plăceau destul de mult. Dar apoi a devenit cam nerăbdător și atunci mi-am dat seama.

Mark mi-a scris o scrisoare de aniversarea noastră, cât fuseserăm despărțiți. Lungă, plină de scuze și amintiri și iubire pentru cei doi băieți. Și pentru mine.

A fost sincer și mi-a spus că a încercat să o ia de la capăt cu altcineva, dar nu va reuși niciodată asta.

Așa că, după a doua scrisoare, în al doilea an, am zis – poate. Nu pentru că eram singură și nici nu eram sigură că va merge, dar pentru că înțelesesem, în sfârșit, ce putuse Emma să facă unui om... Încă ne mai vedem doar în weekend.

Mark a vândut compania din Londra și a deschis o agenție asemănătoare în Bristol, unde a închiriat un apartament în care stă de luni până miercuri. Băieții spun că e mult mai mișto decât în Truro. Măcar acum poate lucra de acasă. E tot un compromis, dar reușim să facem lucrurile să meargă.

În zilele acestea, în noua noastră viață, mă gândesc des la Tedbury. M-a lovit în moalele capului când am văzut știrea la televizor, săptămâna trecută. Ca apa înghețată pe pielea fierbinte. Biserica și piața sunt la fel, dar magnoliile sunt mult mai înalte. Era *breaking news* – în sfârșit satul revine la viață, după ani de certuri politice. Ba se aprobau, ba se tăiau bugete. I-au luat interviu lui Heather și a fost atât de ciudat, dar

plăcut să o văd. Ne trimitem felicitări de Crăciun și de zilele de naștere și acolo îmi scrie toate noutățile. Ultima oară, toate bârfele erau despre familia care se mutase în casa familiei Hartley. Adevărați mici întreprinzători. Au preluat poșta când bătrânul Bert s-a pensionat și tot al lor e și bufetul. *Bufetul meu*. Le-am vândut tot echipamentul și planurile, să scap odată de ele, dar se pare că au făcut unul mare, cu restaurant și livrare la domiciliu. Gătesc cu carne locală și legume organice. E un adevărat succes. Foarte bine.

Mai primim vești și de la Nathan, care a rămas într-o relație de prietenie neașteptat de bună cu Theo. În fiecare an ne trimite o felicitare de Crăciun – mai mereu cu un prigor – și un cadou mare. Theo ține toate felicitările într-o cutie, sub pat.

Cealaltă surpriză e că polițista Melanie Sanders s-a mutat într-o casă de la marginea satului și e căsătorită cu Tom. Cine ar fi crezut?

Nathan vine în vizită din când în când și e așa de trist să îl văd atât de pierdut. Crede că el ar fi trebuit să își dea seama ce fel de om e Emma. Să o citească. Să o oprească. Nici nu ne auzea când îi spunea că acest gând ne urmărea pe toți. Ne-a spus că Gill Hartley a fost transferată într-o închisoare cu curte și va ieși pe cauțiune, în curând.

O perioadă m-am gândit să îi scriu. Dar ce să îi spun? Am aflat, la proces, că Gill își dorea un copil de ani de zile, dar Antony spunea că nu e pregătit. Și apoi Emma i-a spus acolo, în cort, cu atâta cruzime, despre aventura lui Antony și că e însărcinată. *Ai dreptul să știi, Gill. Dacă eram eu în locul ei? Umilită în felul acela? Folosită? Cea care puneam pâinea pe masă, în timp ce el... Nu știu de ce aș fi fost în stare.*

La proces au citit paragrafe din jurnalul Emmei, pe care l-au recuperat din computerul ei... *Sophie drogata*. Așa îmi spunea.

Și Nathan? Se pare că ea însăși și-a spart geamul cu cărămida, ca să îl țină lângă ea. Îți dădea fiori.

Calculase totul: A+B fac asta. S-a certat cu Antony, la târg, dar a renunțat la șantaj pentru că el nu avea bani. Se pare că m-a urmărit în Cornwall, ca să îi trimită poze lui Matthew, ca amenințare, dar s-a speriat, gândindu-se că el le va duce poliției.

Când Mark a părăsit-o, s-a înfuriat, pentru că era presată de bănci, avea credite și nu mai avea răbdare.

Nu e vina mea. Theo are banii mei... BANII MEI!

Conform informațiilor de pe computerul ei, ultimele căutări online erau despre locuri sălbatice în care se poate înota în Dartmoor. Piscine adânci. Ascunse.

Ben încă are coșmaruri, uneori. *Ne ducea să înotăm, mami. A spus că vrea să îți facă o surpriză. Că mă va învăța să înot.*

Și eu am coșmaruri în care o văd cum duce băieții la marginea apei și le strig să fugă. *Fugiți!* Și apoi îi împinge în apă adâncă, iar eu încerc să urlu, dar nu reușesc să scot niciun sunet. Și apoi îmi țin respirația și număr. Cât rezisti?

Am devenit obsedată încercând să înțeleg cum poate cineva să fie atât de rău. Atât de nebun. De ce să îi faci rău lui Ben? Ca să îl pedepsești pe Mark pentru că nu ți-a dat bani? Cum poate cineva să creadă că va scăpa cu așa ceva? Dar, până la urmă, ce rost are să înțeleg? Îmi fac doar rău.

L-am găsit pe tipul cu care a trăit în Manchester. A spus că la început era atât de minunată. Spontană. Îl făcuse să se simtă special. Și apoi a început să îl fure. S-a trezit într-o noapte și a văzut-o cum stătea în picioare și îl privea fix. Avea o privire înfiorătoare.

Mai târziu, mi-a scris multe scrisori. Pagini întregi. Și-a închiriat casa. A îngrădit-o. Încă nu îi

venea să creadă. A spus că nu s-a simțit doar păcălit, ci i-a fost și teamă. Pentru că l-a fentat atât de ușor. Părea atât de normal. *Mi-a spus că nu simțise cu nimeni conexiunea pe care o simțea cu mine. Și am crezut-o.* Până la urmă, a trebuit să îl sun. Să îi spun să se oprească. Să pun limite.

Când am văzut la televizor știrea despre accidentul băieților, l-am închis. Nu voiam ca băieții să vadă. Mark a fost cel care i-a spus lui Theo. Despre Emma. Eu nu am putut să o fac. Ne-au sunat acasă, la scurt timp după ce băieții au fost externati și plecasem la Cornwall: apăruse o complicație în timpul operației. I-au cedat plămânii. Murise. Și încercau să îi găsească cea mai apropiată rudă pe care ar fi putut să o sune.

* * *

Și nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi fost dacă nu era Helen. Prietenul ei, Patrick, psihiatrul pentru copii, a venit la Cornwall să ne salveze.

Greșeam în permanență cu Theo, încercând să îl facă să vorbească. Insistam. Mă prefăceam că nu înțelegeam când dădea din cap sau arăta cu degetul. *Te rog, Theo. Vorbește cu mine.*

Dar mutismul selectiv nu e ușor de vindecat. Copilul devine atât de anxios, încât se teme să își audă propria voce de față cu alții. Încercările mele înrăutățeau situația. *Iubește-l. Atât, mi-a spus prietenul lui Helen. Arată-i că nu îți pasă, pentru că îl iubești oricum. Fie că vorbește sau nu. Nu mai pune presiune pe el. Dă-i cât timp are nevoie. Doar iubește-l.*

Și iată-l acum, la piscină. Îl iubesc atât de mult și nu îmi vine să cred că a fost o vreme în care m-am îndoit. Însă adevărul e că la început l-am ținut cu noi nu pentru că simțeam că îl iubesc și cu siguranță nu pentru că era copilul lui Mark, dar pentru că îmi părea atât de rău pentru el. Pentru că nu aș fi putut suporta sentimentul de vină și prejudecățile celorlalți dacă l-aș fi părăsit.

Mi-am imaginat că odată ce ar fi devenit mai puternic și ar fi vorbit din nou, Mark l-ar fi dus la Londra. Poate i-ar fi luat o bonă. Dar copiii fără mamă au durerea aceea în ochi, o durere de nesuportat. Intră în tine și îți strânge sufletul atât de tare, încât nu mai poți să respiri.

Și, până la urmă, eu am fost prima cu care Theo a vorbit din nou. Ne-am cocoțat în patul meu, într-o dimineață devreme, tremurând, și încercam să rezistăm. Ceva s-a schimbat de când Patrick m-a învățat tehnica de a mă „insera”.

Am descoperit că în camera lui Theo îi șoptea unei jucării. Maimuța cu alb și negru, cu coadă lungă și întoarsă și ochi negri. Cea pe care i-o cumpărasem de la zoo.

Patrick mi-a explicat că tehnica „inșerării” presupunea să mediez conversația printr-un intermediar. Uneori, copiii cu mutism selectiv vorbesc doar cu un prieten sau un frate. Trucul era să urmărești și să aștepti până te poți folosi de podul acela.

Așa că într-o zi Theo și-a luat în tăcere maimuța, iar eu m-am dus și stăteam în ușă. I-am pus o întrebare jucăriei. *Știi cumva dacă Theo vrea să bea ceva?* Spre surprinderea mea, Theo a făcut o pauză, a dat din cap, apoi i-a șoptit la ureche jucăriei și a folosit-o ca mascotă.

Theo a spus: *Da, te rog. Suc de portocale.* Stăteam acolo, încercând să par relaxată. Mi-am dat seama ce lucru important am făcut. Theo devenea al doilea copil al meu.

* * *

Din acel moment, progresele au fost încete, dar constante.

Până la urmă, Theo a început să vorbească cu mine prin intermediul jucăriei. Și apoi a început să îmi vorbească prin Helen, și mai apoi prin Ben. Era frustrant, dar și magic (ca un joc chinezesc, al șoptelilor) să văd cum Theo reintra în legătură cu lumea din jur. Nu știm cu siguranță prin ce a trecut

cu Emma. Ce i-o fi făcut. Documentele mamei confirmau ani întregi de scandaluri și probleme. Droguri. Fraudă. Datorii. Se spunea că doreau să o exhumeze pe maică-sa.

Aveline, asistenta, era sigură că Emma era cea vinovată. Până la urmă, au oprit totul. M-am enervat. Dar nu mai aveau buget și niciun vinovat. Dar, mai ales, nimănui căruia să îi pese îndeajuns de mult.

Existau documente pe care maică-sa le dusesese unor avocați și care confirmau supozițiile lui Patrick: Emma era o sociopată. Raport după raport, de la diferiți specialiști, pe măsură ce Emma creștea. Toate cu același verdict: fără conștiință. Vă dați seama? Să nu ai conștiință. Să nu ai capacitatea de a iubi vreodată. Există multe cărți despre subiectul acesta... *Sociopatul de pe strada ta*. Am citit prea mult despre subiect. Se pare că unul din 25 de oameni e sociopat. Îmi e teamă că ar putea fi ereditar, dar Patrick îmi spune să nici nu mă gândesc, pentru că Theo e cel mai bun și dulce copil. Așa că am inventat pentru el o altă versiune a Emmei.

Povestește-mi despre cealaltă mamă a mea, îmi zice uneori.

Bine că era prea mic să își amintească totul în detaliu. Așa că inventez povești despre excursii la mare și îi spun că mama lui îl iubea foarte mult, că îl privește și îl păzește de sus, din Rai. În fiecare zi. Și uneori folosește acest argument împotriva mea. *Mama mea adevărată ar fi înțeleș...*

Adevărată?

Odată, am intrat pe un site de adopții și spuneau așa: unii copii cresc în burtica mamelor lor. Alții, în inimile lor. Și, când avem o zi grea, când am dubii și mă întreb dacă fac treabă bună, când îl văd privind o poză de-a Emmei sau când găsesc un articol despre prigori ascuns sub perna lui, simt că fac tot ce pot. Cum pot mai bine. Și că eu cresc în inima lui, la fel cum el, Doamne ajută, crește în a

mea. Pentru că numai acum am înțeles, datorită lui Nathan, povestea cu pasărea. Sărmanul Theo a eliberat pasărea. A privit-o cum zbura și și-a trimis inima cu ea. Și-a desenat-o în secret, pe braț, iar noaptea visa că zboară liber și în siguranță, pentru că de asta avea nevoie.

* * *

Văd mașina lui Mark. Ani de zile, când vedeam mașina apropiindu-se, în Devon sau Cornwall sau aici, în Franța, mă gândeam că e gata. S-a terminat. Asta e. Poliția. Mereu am crezut că până la urmă vor veni. Era doar o chestiune de timp până vor fi găsit o poză. Ei, televiziunea, un martor. Dar acum, după atâția ani? Cred că, în sfârșit, s-a terminat.

* * *

Nu am plănuit asta niciodată. Și îmi amintesc că prin vis. Eram la spital, să văd băieții, și am trecut prin rezerva Emmei. A fost acel moment. Fereastra aceea neașteptată. Asistentă nu era acolo. Emma era nesupravegheată. Doar ea și aparatele. Adevărul? Ar fi fost prea ușor să opresc aparatele. Să îi deconectez tubul de oxigen. Așteptam să intre cineva. Să mă oprească. Dar nu a venit nimeni.

I-am privit fața, cum i se schimba, își mișca capul dintr-o parte în alta. Disperată să primească aer.

Îmi țineam respirația, la rândul meu, și număram, așa cum făcusem și în tren. Și atunci am știut că m-am transformat în altcineva. O persoană pe care nu o recunoșteam și care nu voiam să fiu. Am tot așteptat, până s-a liniștit. Până am fost sigură. Am reconectat tubul și am plecat.

Eram acasă. M-am dus în bucătărie și am așteptat să vină să mă ia. Dar, în loc de asta, am primit un telefon care ne spunea că Emma murise.

* * *

Acum știu, datorită lui Nathan și Tom, că a fost o anchetă internă. Asistentă – care vorbea la telefon cu fiul ei – a fost suspendată disciplinar.

Moartea a fost înregistrată ca fiind din cauze naturale.

Se pare că în fiecare an spitalele se confruntă cu probleme cauzate de aparatele de oxigen. Uneori îmi spun că mi s-a părut totul. Că e doar în imaginația mea. Că ar fi murit oricum. Dar cel mai greu e să accept că nu uni pasă. Și nici nu mă simt vinovată. Că dacă ar fi să dau timpul înapoi, aș face exact același lucru. Pentru că nu mai sunt persoana care crede în justiție. Nu mai sunt Sophie care vede lucrurile în alb și negru. Rău și bun. O priveam pe Emma murind și știam că nu o voi mai lăsa niciodată să vină și să se atingă de familia mea.

* * *

Iar acum îl văd pe Mark, care se apropie tot mai mult, trecând pe lângă vila de pe dealul din față. O clădire albă, splendidă, plină de flori viu colorate, care coboară de pe terasă. Roz și roșu și albastru și alb.

Nu i-am spus lui Mark și nu cred că îi voi spune vreodată. Uneori am impresia că ar înțelege că am făcut-o pentru Ben. Pentru Theo. Din iubire. Dar apoi mă gândesc la Emma care se zbătea, încercând să respire. Oroarea de a sta acolo, nefăcând nimic. Eu. Sophie. O soție și o mamă comună. Obișnuită.

Îmi dau seama că cea mai importantă lecție și consecință e că trebuie să îndur povara a ceea ce am făcut de una singură. Și trebuie să trăiesc cu asta. Asta sunt, acum. În asta m-a transformat Emma. Chiar mă gândeam atunci, în tren, că cel mai mare șoc și cea mai importantă lecție e să îți dai seama de ce sunt capabili oamenii cu adevărat.

Dar, și mai important, e să îți dai seama de ceea ce ești capabil tu. Chiar tu.

virtual-project.eu

violin

Table of Contents

<u>CAPITOLUL 1</u>
<u>CAPITOLUL 2</u>
<u>CAPITOLUL 3</u>
<u>CAPITOLUL 4</u>
<u>CAPITOLUL 5</u>
<u>CAPITOLUL 6</u>
<u>CAPITOLUL 7</u>
<u>CAPITOLUL 8</u>
<u>CAPITOLUL 9</u>
<u>CAPITOLUL 10</u>
<u>CAPITOLUL 11</u>
<u>CAPITOLUL 12</u>
<u>CAPITOLUL 13</u>
<u>CAPITOLUL 14</u>
<u>CAPITOLUL 15</u>
<u>CAPITOLUL 16</u>
<u>CAPITOLUL 17</u>
<u>CAPITOLUL 18</u>
<u>CAPITOLUL 19</u>
<u>CAPITOLUL 20</u>
<u>CAPITOLUL 21</u>
<u>CAPITOLUL 22</u>
<u>CAPITOLUL 23</u>
<u>CAPITOLUL 24</u>
<u>CAPITOLUL 25</u>
<u>CAPITOLUL 26</u>
<u>CAPITOLUL 27</u>
<u>CAPITOLUL 28</u>
<u>CAPITOLUL 29</u>
<u>CAPITOLUL 30</u>
<u>CAPITOLUL 31</u>
<u>CAPITOLUL 32</u>
<u>CAPITOLUL 33</u>
<u>CAPITOLUL 34</u>
<u>CAPITOLUL 35</u>
<u>CAPITOLUL 36</u>
<u>CAPITOLUL 37</u>

EPILOG

Table of Contents

CAPITOLUL 1	4
CAPITOLUL 2	12
CAPITOLUL 3	21
CAPITOLUL 4	29
CAPITOLUL 5	42
CAPITOLUL 6	46
CAPITOLUL 7	61
CAPITOLUL 8	69
CAPITOLUL 9	77
CAPITOLUL 10	83
CAPITOLUL 11	95
CAPITOLUL 12	99
CAPITOLUL 13	102
CAPITOLUL 14	109
CAPITOLUL 15	118
CAPITOLUL 16	122
CAPITOLUL 17	129
CAPITOLUL 18	132
CAPITOLUL 19	137
CAPITOLUL 20	150
CAPITOLUL 21	154
CAPITOLUL 22	161
CAPITOLUL 23	163
CAPITOLUL 24	171
CAPITOLUL 25	176
CAPITOLUL 26	184
CAPITOLUL 27	189

CAPITOLUL 28	198
CAPITOLUL 29	206
CAPITOLUL 30	214
CAPITOLUL 31	216
CAPITOLUL 32	224
CAPITOLUL 33	230
CAPITOLUL 34	233
CAPITOLUL 35	239
CAPITOLUL 36	241
CAPITOLUL 37	246
EPILOG	259